

**Curtea de Apel Cluj
Secția penală și de minori**

**DECIZII RELEVANTE
pronunțate în perioada ianuarie-martie 2012**

**Aplicarea art. 320¹ C.pr.pen. Lipsa reținerii stării de provocare în
rechizitoriu.**

Procedura reglementată de art.320¹ C.pr.pen. nu exclude posibilitatea reținerii de către judecător acircumstanțelor legale obligatorii prevăzute de art.73 Cod penal, singura condiție fiind aceea a stabilirii incidenței acestora pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale.

**Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 188/A din 24
octombrie 2011,**

definitivă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală nr. 421
din 15 februarie 2012

Prin sentința penală nr. 45 din data de 21 iulie 2011 pronunțată de Tribunalul Sălaj, pentru comiterea infracțiunii de tentativă la omor prev. și ped. de art.20 Cod penal raportat la 174 Cod penal, cu aplicarea art.320¹ Cod pr. penală respectiv art.73 lit.b Cod penal și 76 lit.b Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului **R.N.S. la 2 (doi) ani închisoare** precum și **interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a, b Cod penal, pe timp de 1 an.**

S-a făcut aplicarea dispozițiilor art.71 Cod penal și 64 lit.a, b Cod penal.

S-a menținut măsura arestării preventive și s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului, timpul reținerii și arestării preventive, începând cu data de 12.04.2011 și până la zi.

S-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, în vederea obținerii și stocării în S.N.D.G.J a profilului genetic, în condițiile prev de art. 5 și 7 din Legea 76/2008, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, fără nici o altă notificare.

În baza art.118 lit.b Cod penal, s-a dispus confiscarea în favoarea statului a unei bâte ciobănești din lemn, cu o lungime de 135 cm, aflată la Camera decorpuri delictu a Tribunalului Sălaj.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 15.000 lei despăgubiri, reprezentând daune materiale și morale, către partea civilă P.I.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 4.034,14 lei cheltuieli de spitalizare, către Spitalul Județean de Urgență Sălaj-Zalău, actualizată cu dobânda legală aferentă, de la data producerii evenimentului (12.04.2011) până la data achitării efective, precum și la plata sumei de 395,40 lei, cheltuieli de transport și asistență medicală, către Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj. A fost obligat inculpatul la 600 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj, din data de 30.05.2011, a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, inculpatul R.N.S., pentru comiterea infracțiunii de tentativă la omor, faptă prev. și ped. de art.20 Cod penal, rap. la art.174 Cod penal, reținându-se în sarcina sa că i-a aplicat părții vătămate P.I., două lovituri

cu o bâtă ciobănească în zona capului, cauzându-i leziuni care nu i-au pus viața în pericol, acceptând posibilitatea intervenirii decesului victimei. S-a apreciat că fapta inculpatului de a aplica două lovituri puternice cu o bâtă ciobănească de dimensiuni mari în zonă vitală, respectiv capul părții vătămate, demonstrează poziția psihică a inculpatului față de rezultatul faptei sale, adică producerea decesului părții vătămate. Cu ocazia cercetării la fața locului a fost ridicată o bâtă ciobănească din lemn de esență tare, prevăzută cu ținte din metal la un capăt și cu un inel de țevă, cu diametrul de 4 cm, lungimea bătei fiind de 135 cm.

Prin rezoluția din data de 12.04.2011, ora 15,00 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj s-a început urmărirea penală față de inculpatul R.N.S. pentru infracțiunea prev. de art. - 20 Cp. rap. la art. 174 Cp iar prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj, din data de 12.04.2011 s-a luat măsura reținerii preventive, pe o durată de 24 ore , cu începere de la 12.04.2011 ora 17,30 până la 13.04.2011, ora 17,30.

Prin Ordonanța din data de 13.04.2011 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpatul R.N.S. pentru infracțiunea prev. de art. 20 Cod penal, rap. la art. 174 Cod penal iar prin Încheierea penală nr. 9/C din 13.04.2011 a Tribunalului Sălaj - Secția Penală, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului R.N.S., pe o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 13.04.2011, ora 14,25, până la data de 11.05.2011, ora 14,25 și această măsură a fost menținută în continuare, pe tot parcursul judecătii, după sesizarea instanței.

În ce privește caracterizarea inculpatului R.N.S. s-a reținut prin actul de sesizare a instanței că acesta nu are antecedente penale. Inculpatul a fost sancționat administrativ cu amendă în sumă de 700 lei, pentru infracțiunea prev. de art. 11 pct. 1) din OUG nr. 55/2002, modif. prin Legea nr. 60/2003, sancțiune aplicată prin Ordonanța nr. 1178/P/2010 din 01.07.2010 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Zalău. Inculpatul recunoaște și regretă fapta comisă, arătând că l-a agresat pe partea vătămată P.I., însă nu a intenționat să-i suprimă viața.

Pe parcursul urmăririi penale partea vătămată P.I. s-a constituit parte civilă în cauză, urmând a-și preciza pretențiile ulterior. Spitalul Județean de Urgență Sălaj se constituie parte civilă în cauză cu suma de 4.034,14 lei Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj se constituie parte civilă în cauză cu suma de 395,40 lei.

Asupra cauzei de față, instanța de fond a reținut următoarele:

După înregistrarea cauzei pe rolul instanței, Spitalul Județean de Urgență Sălaj-Zalău a solicitat ca suma de 4.034,14 lei, cheltuieli de spitalizare, să fie actualizată cu dobânda legală aferentă, de la data producerii evenimentului (12.04.2011) până la data achitării efective.

La primul termen de judecată din data de **06.07.2011**, partea civilă P.I. arată că se constituie parte civilă în proces, pentru suma totală de 20.000 lei, din care 800 lei reprezintă despăgubiri materiale, iar restul sumei, daune morale, fiind vorba de o sumă globală.

Audiat fiind în fața instanței, inculpatul a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu disp.art.320¹ Cod procedură penală, arătând că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare și nu solicită administrarea de probe.

Apărătorul inculpatului a solicitat instanței schimbarea încadrării juridice a faptei, din infracțiunea de tentativă la omor prev.de art.20 Cod penal rap.la art.174 Cod penal, în infracțiunea de vătămare corporală prev.de art.181 alin.1 Cod penal, arătând în esență că fapta comisă este vătămare corporală, deoarece sub aspectul laturii subiectivenu a existat intenția directă de a ucide, de a suprima viața victimei. Obiectul folosit pentru săvârșirea faptei este într-adevăr idoneu dar criteriile trebuie

îndeplinite cumulativ. Zona în care s-a aplicat lovitura nu a fost clarificată. Față de intensitatea loviturii, arată că viața victimei nu a fost pusă în primejdie, loviturile nu au fost puternice. Arată că inculpatul a lovit de frică, deoarece cunoștea împrejurarea că victima este o persoană violentă și se vorbea în localitate că în trecut ar fi lovit o persoană care ulterior a decedat.

Reprezentantul parchetului s-a opus la schimbarea încadrării juridice a faptei, din art.20 Cod penal rap.la art.174 Cod penal, în art.181 alin.1 Cod penal, arătând că bâta ciobănească cu care s-au aplicat loviturile este un obiect idoneu, apt de a duce la moartea victimei iar zona în care a lovit inculpatul, este una foarte importantă a organismului uman – capul victimei – existând la dosar declarații ale martorilor care arată că victima a fost lovită de două ori în zona capului. Inculpatul putea să prevadă că partea vătămată putea să și moară.Inculpatul este nou venit în localitate, nu avea de unde să cunoască pe partea vătămată, ca să-i fie frică de aceasta. Inculpatul a acționat cu intenție indirectă astfel că încadrarea juridică dată faptei este una corectă.

Pe fond, procurorul de ședință a susținut starea de fapt reținută și în actul de sesizare al instanței și solicită condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor prev.de art.20 Cod penal rap.la art.174 Cod penal, aplicarea față de acesta a disp.art.320¹ Cod procedură penală și reducerea pedepsei cu 1/3, menținerea stării de arest și deducerea prevenției, obligarea la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Partea civilă solicită obligarea inculpatului, la despăgubiri, în sumă de 20.000 lei, daune totale cu precizarea că îi pare rău de inculpat, nu ar fi vrut să se ajungă în situația asta. Nu cere condamnarea inculpatului.

Procurorul cere obligarea inculpatului la plata către partea civilă a sumei de 20.000 lei, apreciind că suma este corectă.

Av.B.R. susține că inculpatul nu a avut intenția de a ucide și a lovit fiind sub o puternică stare de tulburare și emoție, motiv pentru care cere condamnarea inculpatului pentru comiterea infracțiunii prev.de art.181 alin.1 Cod penal cu aplic.art.73 lit.b Cod penal. Cere să se rețină că inculpatul nu este școlarizat, este cioban și și-a apărat stăpânul, lovind partea vătămată de frică. Inculpatul a avut o atitudine procesuală mai mult decât rezonabilă, a recunoscut comiterea infracțiunii, s-a prelevat de disp.art.320¹ Cod procedură penală. Cere aplicarea disp.art.74 lit.a, c Cod penal și aplicarea unei pedepse reduse cu 1/3. În subsidiar, pentru comiterea infracțiunii prev.de art.181 alin.1 Cod penal, cere încetarea procesului penal pentru lipsa plângerii părții vătămate. Față de latura civilă a cauzei cere disjungerea, pretențiile nefiind dovedite.

Instanța de fond cercetând cauza, în conformitate cu prev. art. 320¹ Cod procedură penală, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a actelor aflate la dosar, respectiv proces verbal de consemnare a plângerii; proces-verbal de cercetare la fața locului; declarațiile inculpatului; declarațiile părții vătămate; declarații de martori; acte medicale privind îngrijirile acordate părții vătămate; concluzii provizorii ale medicului legist; raport de constatare medico-legală, a constatat că prin actul de sesizare a instanței se rețin **în fapt** următoarele împrejurări:

Inculpatul R.N.S. a fost angajat ca îngrijitor la turma de oi aparținând martorului D.S., acesta obținând acceptul comunității locale, să pășuneze oile pe pășunea satului.

În data de 11.04.2011, inculpatul R.N.S. se afla împreună cu martorul D.S., cu turma de oi pe pășunea din locul numit "Soci", în apropierea terenului părții vătămate P.I.. Anterior, cu câteva zile înainte, partea vătămată P.I. i-a atras atenția

martorului D.S., că în zona în care acesta și inculpatul pășunau oile, se află un teren proprietatea sa, însămânțat cu lucernă și i-a cerut să nu lase oile pe acel teren.

În data de 11.04.2011, în jurul orei 17,00, partea vătămată P.I. auzind de la locuința sa turma de oi, în zona terenului său, s-a deplasat singur la fața locului. Pe drum, pentru a se apăra de câinii ciobănești, partea vătămată a rupt o botă subțire dintr-un spin uscat, cu lungimea de aproximativ 1 metru.

Ajuns la fața locului, partea vătămată a observat că turma de oi pășuna și pe terenul său. În momentul când a ajuns lângă turmă, partea vătămată a observat că oile erau supravegheate de două persoane, respectiv inculpatul R.N.S. și martorul D.S. Partea vătămată s-a îndreptat spre ei, moment în care a fost atacat de trei câini ciobănești, iar acesta s-a apărat de ei cu acel spin și i-a cerut inculpatului, să intervină pentru a nu fi mușcat de câini.

În acel moment, inculpatul se afla la o distanță de 1 metru și jumătate, lateral dreapta, față de partea vătămată, iar D.S. în partea stângă la o distanță de circa doi metri. Profitând de faptul că partea vătămată s-a aplecat și a încercat, să alunge câinii cu spinul, fără să spună ceva, inculpatul R.N.S. a ridicat bâta ciobănească pe care o avea la mână și l-a lovit în zona capului. Observând lovitura, partea vătămată a ridicat mâna dreaptă să se apere, însă lovitura fiind puternică, după ce a fost lovit în mână a ricoșat și l-a lovit în cap, în zona urechii drepte. Totodată, de partea vătămată s-a apropiat și D.S.

Partea vătămată a crezut că și acesta avea intenția de a-l agresa, a întins mâna stângă spre el și s-a tăiat superficial la două degete. În același moment, partea vătămată a fost lovit din nou în zona frunții cu bâta de către inculpatul R.N.S., lovitură după care și-a pierdut cunoștința și a căzut la pământ. Inculpatul a încetat agresiunea și s-a îndepărtat de victimă, împreună cu martorul D.S.. După ce și-a revenit, partea vătămată i-a observat pe inculpatul R.N.S. și pe martorul D.S. îndepărtându-se de el, fiind la o distanță de aproximativ 150-200 de metri.

Partea vătămată s-a ridicat de la pământ și s-a îndreptat spre locuința sa, unde s-a întâlnit cu soția sa, aceasta observând că acesta prezenta răni în zona capului și avea sânge pe față și pe haine. În acea împrejurare, soția părții vătămate a observat că îi lipsesc dinții din partea din față a gurii, dinți pe care îi avea puși de stomatolog. Soția părții vătămate a telefonat la nr. de urgență 112 și acesta a fost dus cu ambulanța la Spitalul Județean de Urgență Zalău, unde a fost internat în perioadele 11.04.2011 - 22.04.2011 și 27.04.2011- 04.05.2011, cu următorul diagnostic: TC cu plagă regiunea parietală dreapta. Plagă pavilion ureche dreapta și față dorsală mâna stângă. Fractură 1/3 distală ulna dreapta cu deplasare. Hematom epicranian temporo-parietal drept. Fractură deschisă mastoidea dreapta. Revărsat hematic în celulele mastoidiene drepte. Efizem al fosei temporale drepte. Minimă hemoragie subarahnoidiană în scizura sylviană dreapta și girusurile temporale drepte.

Din Raportul de constatare medico-legală nr. 442/II/a/14 din 28.04.2011 al Serviciului Județean de Medicină Legală Zalău, reiese că partea vătămată P.I. a prezentat leziuni traumatice care s-au putut produce prin lovire cu un corp dur și corp tăietor. Leziunile nu au pus în primejdie viața victimei și necesită pentru vindecare 53-55 zile de îngrijiri medicale. Leziunile pot data din 11.04.2011.

Potrivit art.62 Cod procedură penală ” în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele, pe bază de probe” iar conform art.63 alin.(2) Cod procedură penală„probele nu au valoare mai dinainte stabilită; aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului”.

A mai reținut instanța de fond și faptul, că potrivit art.69 și art.75 Cod procedură penală, atât declarațiile învinuitului sau inculpatului cât și declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, făcute în cursul procesului, pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

Or, în lumina acestor prevederi legale, instanța de fond a constatat că împrejurările săvârșirii faptelor de lovire și derularea acestora, au fost reținute în actul de sesizare a instanței doar raportat la declarațiile părții vătămate coroborate cu declarația martorei P.A., care este soția sa și a relatat cele aflate de la soț, nefiind martor ocular.

Desigur, inculpatul a recunoscut de la început săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa însă, a invocat constant, atât cu ocazia cercetării efectuate a doua zi, la fața locului (după cum rezultă din declarația martorului B.V. cât și în fața procurorului și a instanței de judecată faptul că l-a lovit pe partea vătămată P.I., după ce acesta începuse să îl agrezeze pe celălalt cioban, martorul D.S., împrejurare confirmată de acesta din urmă, prin declarația dată la parchet.

Dacă cei doi martori, P.A. și D.S., care susțin declarația părții vătămate și respectiv declarația inculpatului, ar putea fi suspectați de subiectivism, prin natura raporturilor în care se află cu părțile, în cauză mai există un martor, aparent obiectiv, anume B.R., care susține că i-a atenționat pe cei doi ciobani să nu lase oile pe terenul părții vătămate P.I., pentru că este o persoană foarte agresivă, iar după producerea evenimentelor din prezenta cauză, inculpatul R.N.S. i-a spus că l-a lovit pe acesta de frică, însă nu cu intenția de a-l omorî.

Faptul că între inculpat și martorul D.S., a avut loc o altercație și un contact fizic, în prima fază a conflictului, rezultă și din aceea că a doua zi după incident, în data de 12.04.2011, acesta din urmă s-a prezentat la Spitalul județean Zalău acuzând "durere la nivelul urechii stângi, cădere în urma unei lovituri de către persoană cunoscută", iar inculpatul susține la rândul său că, la un moment dat, martorul D.S. s-a apropiat "eu am crezut că vrea să mă lovească și am dat cu mâna stângă spre el și m-am tăiat la două degete de la mâna stângă" (!-n.n).

Prin urmare instanța a reținut, în plus față de cele prezentate prin rechizitoriu că, inculpatul R.N.S., aflându-se pe câmp, în slujba martorului D.S., ca îngrijitor la oi, a lovit-o pe partea vătămată P.I. de câteva ori cu bâta ciobănească, în momentul în care acesta din urmă, a avut o altercație și un contact fizic cu martorul D.S. (care este o persoană mai în vârstă decât inculpatul), percepend faptul că acesta se află în pericol. După ce martorul D.S. a plecat de la fața locului și inculpatul a încetat la rândul său agresiunea, abandonând-o pe partea vătămată P.I., care s-a ridicat singur de jos plecând spre casă, în timp ce inculpatul se îndepărta, plecând după „stăpânul său”, pe care la apărât de agresiunea părții vătămate. O astfel de mentalitate, de tip arhaic, relevantă de apărătorul inculpatului, este, în opinia instanței, posibil a se fi dezvoltat în profilul psihologic al inculpatului dacă avem în vedere vârsta inculpatului, condiția sa socială și pregătirea intelectuală, practic inexistentă (o clasă).

Pe de altă parte, în speță, starea de pericol a fost accentuată, în percepția inculpatului, prin aceea că anterior fusese amenințat de partea vătămată P.I., atât el cât și martorul D.S., că vor avea probleme dacă mai lasă oile pe terenul său, iar martora B.R. i-a prevenit că inculpatul este cunoscut în sat ca fiind foarte agresiv, că ar fi în stare să le dea în cap dacă lasă oile pe terenul lui și că anterior, în urmă cu mai mulți ani, ar fi bătut pe un vecin de-al lui și că din această cauză acel vecin ar fi murit, iar între inculpat și partea vătămată este o vădită disproporție fizică.

În aceste condiții, este evident că inculpatul nu a urmărit suprimarea vieții părții vătămate, așa după cum corect se susține și în apărare însă prin modul haotic în care a aplicat loviturile și mijlocul idoneu folosit, respectiv o bătă ciobănească, inculpatul a acceptat posibilitatea producerii unei astfel de consecințe (mai ales că se afla la acel moment sub starea unei puternice tulburări sau emoții provocată de partea vătămată) fiind vorba așadar, sub aspectul laturii subiective, de o intenție indirectă în săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor; prin urmare, cererea de schimbare a încadrării juridice, din infracțiunea de tentativă de omor, prev. și ped. de art.20 Cod penal, rap.la art.174 Cod penal, în infracțiunea de vătămare corporală, prev. și ped. de art.181 Cod penal, formulată de apărătorul inculpatului, nu a putut fi primită de instanță de fond.

În schimb, au fost reținute prevederile art. 73 lit.b Cod penal, conform cărora „săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă”, constituie circumstanță atenuantă legală, situație în care, potrivit art.76 Cod penal, se aplică o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de lege, limită care, în speță, după aplicarea disp. art.320¹Cod procedură penală, de asemenea obligatorii în condițiile date, este de 3 ani și 4 luni, închisoare.

Așadar, **în drept**, fapta inculpatului **R.N.S.**, care, sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, i-a aplicat părții vătămate P.I., două lovituri cu o bătă ciobănească în zona capului, cauzându-i leziuni care nu i-au pus viața în pericol și acceptând posibilitatea intervenirii decesului părții vătămate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă la omor, faptă prev.și ped. de art.20 Cod penal rap.la art.174 Cod penal, fiind condamnat la o pedeapsă de **2 (doi) ani închisoare**, cu privare de libertate, precum și **interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a, b Cod penal, pe timp de 1 an**, ca urmare a aplicării prev. art.320¹Cod procedură penală, privind reducerea limitelor legale de pedeapsă, cu o treime și a prev. art. 76 lit.b Cod penal, ca urmare reținerii circumstanței atenuante, prev. de art. 73 lit.b Cod penal, respectiv scuza provocării.

La individualizarea pedepsei, în conformitate cu prev. art.72 Cod penal, instanța de fond nu a avut în vedere circumstanțele săvârșirii faptei, pentru care s-a reținut deja o circumstanță atenuantă, ci s-a ținut cont, în circumstanțiere, de comportamentul inculpatului în fața organelor de anchetă și a instanței, unde a dat dovadă de sinceritate, lipsa de antecedente penale, precum și de profilul său psihologic, raportat la vârstă, educație, ocupație, condiție socială.

Totuși, față de gravitatea faptei în sine, analizată prin conținutul său concret, pedeapsa a fost orientată spre media noilor limite de pedeapsă, având în vedere că limitele inițiale, de la 5 la 10 ani închisoare, prev. de art. 20 Cod penal rap.la art.174 Cod penal, au fost mult diminuate, prin aplicarea prev. art.320¹ Cod procedură penală, de care inculpatul a înțeles să uzeze. Aplicarea unei pedepse mai reduse sau cu suspendarea executării, nu este, în opinia instanței, de natură să-și atingă scopul educativ și preventiv, prevăzut de art.52 Cod penal, inculpatul având nevoie să conștientizeze, prin reeducare, într-o perioadă de timp rezonabilă, asupra gravității faptei sale, raportat la normele de conviețuire socială.

În schimb, pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, prev. de art. 64 Cod penal, s-a limitat la lit.a și b, pe perioada minimă de 1 an, având în vedere că infracțiunea săvârșită nu are o legătură directă cu exercitarea unor astfel de drepturi, astfel că restrângerea lor pe o perioadă mai îndelungată nu se justifică.

În ce privește pedeapsa accesorie, privind interzicerea aceluiași drepturi pe perioada detenției, instanța de fond a făcut aplicarea disp. art.71 Cod penal și art. 64 lit.a, b Cod penal.

În conformitate cu prev.art.350 Cod procedură penală și art.88 Cod penal, instanța a menținut măsura arestării preventive a inculpatului și a dedus din pedeapsa aplicată de 2 (doi) ani închisoare, timpul reținerii și arestării preventive, începând cu data de 12.04.2011 și până la zi.

De asemenea, a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, în vederea obținerii și stocării în S.N.D.G.J a profilului genetic, în condițiile prev de art. 5 și 7 din Legea 76/2008, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, fără nici o altă notificare.

În baza art.118 lit.b Cod penal, instanța de fond a dispus confiscarea de la inculpat, în favoarea statului a unei bâte ciobănești din lemn, cu o lungime de 135 cm, corp delict aflat la Camera de corpuri delictive a Tribunalului Sălaj.

În ce privește latura civilă a procesului penal, prima instanță a apreciat că suma de 20.000 lei, pretinsă de partea civilă P.I. de la inculpat și reprezentând daune materiale și morale, estimate global, nu este o sumă exagerată, raportat la numărul relativ mare de zile de îngrijiri medicale (53-55 zile de îngrijiri medicale), ce presupun suferințe fizice și psihice și angajarea de cheltuieli pentru vindecare însă, ținând cont și de culpa părții vătămate în producerea rezultatului păgubitor, pe care instanța a apreciat-o în proporție de 25%, în baza art.14 Cod procedură penală comb. cu art.998 și 999 Cod civil, l-a obligat pe inculpatul R.N.S. la plata sumei de 15.000 lei despăgubiri, reprezentând daune materiale și morale, către partea civilă P.I..

Cât privește estimarea globală a acestei sume, fără producerea de probe, instanța de fond a considerat că este o opțiune corectă din partea părții civile, de observat fiind că o astfel de practică este folosită frecvent și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg, tocmai pentru că, atunci când se aduce o încălcare a unui drept fundamental al omului, cum este și dreptul la viață, sănătate și integritate fizică și morală, este foarte dificil dacă nu imposibil, în a se face o delimitare foarte clară între prejudiciul material și cel moral, încercate în astfel de situații. După cum se știe, daunele materiale constau îndeobște în cheltuieli bănești de diferite feluri suportate de partea vătămată (medicamente, transport, tratament, îngrijiri medicale, spitalizare, consultații medicale, suplimente alimentare, ritualuri de înmormântare, pompe funebre, etc.) dificil de dovedit în totalitate, cu mijloace legale de probă, în timp ce daunele morale sunt la propria apreciere a instanței, astfel că nimic nu împiedică partea lezată să solicite iar instanța să aprecieze o sumă globală, drept despăgubiri, raportat la toate circumstanțele cauzei, inclusiv presupusele cheltuieli ocazionate, ca urmare a săvârșirii faptei penale de către inculpat. Desigur, cu totul alta este situația despăgubirilor pretinse de către unitățile medicale, de ambulanță și spitalicești, care dețin o evidență exactă a serviciilor prestate față de părțile vătămate, în vederea recuperării lor de la persoanele vinovate de producerea cheltuielilor ocazionate, în condițiile prevăzute de lege.

Astfel, în baza înscrisurilor doveditoare depuse la dosar, instanța de fond, în baza art.14 Cod procedură penală raportat la art.313 din OUG nr. 72/2006, pentru modificarea și completarea Legii nr.95/2006, l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 4.034,14 lei cheltuieli de spitalizare, către Spitalul Județean de Urgență Sălaj, actualizată cu dobânda legală aferentă, de la data producerii evenimentului (12.04.2011) până la data achitării efective, precum și la plata sumei de 395,40 lei, cheltuieli de transport și asistență medicală, către Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj.

Totodată, în baza art.191 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 600 lei, cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL SĂLAJ și inculpatul R.N.S..

Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței primei instanțe, înlăturarea prevederilor art.73 lit.b Cod penal și aplicarea unei pedepse mai aspre, corespunzătoare faptei reținute în sarcina inculpatului.

S-a arătat că în mod nelegal a reținut instanța de fond în favoarea inculpatului circumstanța atenuantă prev.de art.73 lit.b Cod penal, respectiv scuza provocării, ceea ce a determinat aplicarea unei pedepse prea blânde raportat la infracțiunea pentru care a fost condamnat inculpatul.

Pentru a fi reținută scuza provocării este necesar ca comportarea părții vătămate să fi generat în psihicul inculpatului o puternică tulburare, reducându-i posibilitatea de autocontrol și de evaluare exactă a gravității faptei, iar inculpatul să fi acționat în această stare, ori raportat la împrejurările în care s-a produs fapta această stare nu a existat.

Dimpotrivă, în timp ce partea vătămată se apăra de cei trei câini ciobănești, inculpatul, fără nicio provocare a lovit-o pe partea vătămată în cap cu bâta ciobănească. Abia după această lovitură partea vătămată a ridicat mâna, dar și atunci pentru a se apăra, nu pentru a riposta, dar a fost lovit din nou de inculpat în zona frunții, moment în care partea vătămată și-a pierdut cunoștința, căzând la pământ.

Inculpatul R.N.S. a arătat că instanța de fond a apreciat în mod eronat că în speță sunt aplicabile disp.art.20 rap.la art.174 C.pen., întrucât în cauză sunt întrunite condițiile infracțiunii de vătămare corporală prev.de art.181 C.pen., întrucât din împrejurările comiterii faptei reținute și prin rechizitoriu și care rezultă din materialul probator administrat în cauză, nu rezultă elemente care să evidențieze intenția inculpatului de a ucide. Împrejurările în care era săvârșită fapta, respectiv în prezența unei alte persoane, în urma unui conflict, obiectul cu care a acționat inculpatul, aplicarea a două lovituri părții vătămate, constituie circumstanțe reale care ar concretiza intenția inculpatului de a lovi partea vătămată, de a produce o vătămare corporală acesteia și nu de a ucide. Susține că mobilul activității infracționale a fost de apărare a stăpânului său, iar scopul a fost acela de a evita ca partea vătămată să-i facă rău acestuia, fără a avea nici un moment intenția de a produce suprimarea vieții părții vătămate.

Mai mult, inculpatul a comis fapta aflându-se într-o puternică stare de tulburare cauzată de atacul părții vătămate și de faptul că auzise că partea vătămată este o persoană violentă.

Apreciază că sunt relevante în cauză și concluziile expertizei medico-legale prin care se precizează că nu s-a pus în primejdie viața victimei și partea vătămată a necesitat 50-55 zile de îngrijiri medicale.

S-a solicitat încetarea procesului penal pentru infracțiunea de vătămare corporală, lipsind plângerea părții vătămate, în temeiul art.10 lit.f C.pr.pen.

În subsidiar a solicitat aplicarea unei pedepse sub minimul special pentru infracțiunea reținută în sarcina inculpatului iar ca modalitate de executare să se facă aplicarea disp.art.81 C.pen., întrucât inculpatul nu are antecedente penale, nu a fost condamnat la nici o pedeapsă cu închisoare, iar scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia.

După ce a fost reținut o perioadă de aproape 7 luni în arest preventiv inculpatul a ajuns să conștientizeze pe deplin faptele comise, precum și consecințele

acestora, astfel că nu este necesară supunerea lui la executarea unei pedepse privative de libertate.

Din raportul de evaluare reiese că inculpatul regretă fapta comisă, este preocupat de activități legale prin care să-și procure venituri licite prin muncă, este singurul care și-a întreținut familia într-o lungă perioadă de timp, nu este cunoscut ca o persoană violentă, are planuri de viitor dorind să-și mențină locul de muncă și să-și sprijine financiar tatăl, nu este capabil să se adapteze regimului penitenciar.

Verificând hotărârea atacată, pe baza actelor și lucrărilor din dosarul cauzei, conform prevederilor art.378 Cod procedură penală, curtea constată că apelurile formulate în cauză nu sunt fondate și le va respinge, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Astfel, se constată că instanța de fond a pronunțat o hotărâre temeinică și legală, susținută de probatoriul administrat în cursul urmăririi penale.

A rezultat din ansamblul probator că la data de 11.04.2011 inculpatul apelant R.N.S. sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea părții vătămate, produsă prin violență, i-a aplicat părții vătămate P.I. două lovituri cu o bătă ciobăneasă, în zona capului, cauzându-i leziuni care nu i-au pus viața în pericol, inculpatul acceptând posibilitatea intervenirii decesului părții vătămate.

Analiza obiectivă a probelor administrate relevă justetea soluției pronunțate de instanța de fond sub aspectul existenței faptei și a vinovăției inculpatului R.N.S. în comiterea acesteia, vinovăție de altfel recunoscută de acesta, inculpatul solicitând a fi judecat în procedura reglementată de art.320¹ Cod procedură penală, privind recunoașterea vinovăției, punând în evidență și caracterul adecvat al pedepsei aplicate atât ca și quantum cât și ca modalitate de executare.

Prima instanță a efectuat o corectă individualizare a pedepsei, în măsură să reflecte gradul de pericol social concret al faptei comise și de natură a realiza scopul pedepsei astfel cum este acesta reglementat de art.52 Cod penal.

Astfel, potrivit art.52 Cod penal pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului, scopul pedepsei fiind prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În mod corect instanța de fond a reținut în favoarea inculpatului circumstanța atenuantă prev.de art.73 lit.b Cod penal, respectiv săvârșirea faptei sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții determinată de o provocare din partea părții vătămate P.I., având în vedere faptul că incidența acestei circumstanțe atenuante reiese din materialul probator administrat în cursul urmăririi penale.

Potrivit prevederilor art.320¹ alin.2 Cod procedură penală judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală numai atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

Inculpatul R.N.S. a recunoscut în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței, arătând că solicită judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește.

Judecarea cauzei în procedura reglementată de art.320¹ Cod procedură penală nu este echivalentă cu preluarea stării de fapt din rechizitoriu fără ca aceasta să fie examinată de judecător prin raportare la prevederile legale, inclusiv la prevederile art.63 alin.2 Cod procedură penală care se referă la aprecierea probelor, ori fără ca judecătorul să verifice dacă starea de fapt din rechizitoriu este susținută de probele administrate în cursul urmăririi penale.

Este adevărat că atunci când instanța constată inadvertențe între starea de fapt din rechizitoriu și probele administrate în cursul urmăririi penale va putea dispune respingerea cererii de judecare a cauzei în procedura prevăzută de art.320¹ Cod procedură penală, însă atunci când problema care se cere a fi dezlegată este cea a incidenței ori neincidenței unei circumstanțe atenuante legale, instanța poate ca, admitând cererea de judecare a cauzei conform art.320¹ Cod procedură penală, să rețină sau nu o circumstanță atenuantă legală după cum aceasta este susținută sau nu de probele administrate în cursul urmăririi penale.

Procedura reglementată de art.320¹ Cod procedură penală nu exclude posibilitatea reținerii de către judecător a circumstanțelor atenuate judiciare facultative prevăzute de art.74 Cod penal și cu atât mai mult nu exclude posibilitatea reținerii circumstanțelor legale obligatorii prevăzute de art.73 Cod penal, cu singura condiției a stabilirii incidenței acestora, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale.

În prezenta cauză se constată martorul D.S. a declarat în cursul urmăririi penale că în data de 11.04.2011 în jurul orei 17,30 se afla cu turma de oi, împreună cu inculpatul R.N.S. în zona Soci, la o distanță de circa 50-60 de metri de terenul părții vătămate P.I., fiind posibil ca una sau 2 oi să fi intrat pe acel teren. La fața locului a venit partea vătămată, care s-a apropiat de inculpat și de martor având în mână un spin de aproximativ 1 metru lungime, spunând pe un ton amenințător „uite-l pe bătrânu!”. Căinii de la turmă s-au apropiat de partea vătămată, dar nu au atacat-o. Când s-a apropiat de martor partea vătămată l-a lovit cu palma peste urechea stângă, lovitură în urma căreia martorul a căzut la pământ. Când s-a ridicat de la pământ martorul a văzut-o pe partea vătămată căzută la pământ și pe inculpat lângă aceasta, cu bâta ciobănească în mână. Martorul l-a văzut pe inculpat lovind-o pe partea vătămată o dată cu bâta peste mână și în zona urechii drepte, dar nua văzut să o fi lovit când era căzută la pământ.

Martorul D.S. s-a prezentat la Spitalul Zalău, unde a fost consultat de un medic, eliberându-i se adeverința de la dosar u.p., care atestă că prezintă durere la nivelul urechii stângi produsă prin cădere în urma uni lovituri primite de la o persoană cunoscută, fără a se constata leziuni.

Martorul B.V. a declarat (dosar u.p.) că a participat în data de 12.04.2011 la o cercetare la fața locului în zona pășunii „Soci” aparținând de satul ..., ocazie cu care inculpatul a relatat că partea vătămată P.I. i-a reproșat martorului D.S., proprietarul turmei de oi, că pășunează pe terenul său și l-a lovit pe martor, astfel că inculpatul s-a enervat și i-a aplicat părții vătămate mai multe lovituri cu bâta ciobănească.

Martora B.R. a declarat (dosar u.p.) că anterior incidentului dintre inculpat și partea vătămată discutat cu inculpatul R.N.S. și cu martorul D.S., care i-au spus că au fost avertizați de partea vătămată P.I. că are un teren cu lucernă în apropierea pășunii și le-a cerut să nu lase oile pe acel teren. Martora le-a spus inculpatului și martorului D.S. că partea vătămată P.I. este cunoscut în sat ca fiind foarte agresiv, că ar fi în stare să le dea în cap dacă lasă oile pe terenul lui și că anterior, în urmă cu mai mulți ani, ar fi bătut pe un vecin al lui care a decedat din această cauză. Motivul pentru care l-a bătut pe acel vecin a fost legat de stabilirea liniei de hotar dintre două terenuri. Ulterior incidentului dintre inculpat și partea vătămată martora a discuta cu inculpatul, care i-a spus a lovit-o pe partea vătămată din cauza fricii, când a văzut că partea vătămată îl lovea pe D.S., fără a avea intenția de a o ucide pe partea vătămată.

Starea de fapt descrisă în rechizitoriu are în vedere doar declarația părții vătămate P.I., care a arătat că inculpatul, profitând de faptul că partea vătămată se aplecase și încerca să alunge căinii cu spinul, fără să spună ceva, a ridicat bâta

ciobănească pe care o avea asupra sa și l-a lovit în cap, fără a se ține seama și de declarațiile relevante ale martorilor mai sus indicați.

Declarația părții vătămate P.I. nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză, în timp ce declarația constantăa inculpatului, în sensul că a aplicat lovituri cu bâta ciobănească numai după ce partea vătămată a aplicat lovituri martorului D.S., pe care l-a văzut căzut la pământ, pe fondul temerii provocate de partea vătămată, despre care știa că este agresivă și în apărarea martorului D., se coroborează cu declarațiile martorilor D., B. și B. și cu adeverința medicală eliberată în favoarea martorului D..

În consecință curtea constată că în mod corect au fost reținute prevederile art.73 lit.b Cod penal.

În ce privește recursul inculpatului curtea constată că solicitările acestuia de schimbare a încadrării juridice în infracțiunea de vătămare corporală prev.de art.181 Cod penal și în subsidiar de reducere a cuantumului pedepsei nu sunt fondate.

Faptul că prin leziunile traumatice cauzate părții vătămate nu s-a pus în primejdie viața acesteia nu conduce automat la concluzia că nu sunt întrunite elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor, deoarece numai întâmplarea a făcut ca rezultatul agresiunii să nu fie unul mai grav.

Noțiunea de punere în primejdie a vieții din punct de vedere medico-legal este diferită de aceeași noțiune în sens juridic.

Din punct de vedere medico-legal se considera leziuni care pun viața victimei în primejdie acele leziuni traumatice care, în lipsa unei intervenții medicale calificate, acordată în timp util, duc în mod cert la decesul victimei.

Esențială în definirea unei leziuni traumatice ca "primejdioasă pentru viață" este starea de pericol iminent, imediat sau tardiv, ca acea leziune, în evoluția să naturală, să determine decesul persoanei, viața acesteia fiind salvată numai printr-o intervenție medicală calificată. Aceasta se refera raportat în principal la leziunea traumatică în sine, fiind evaluat efectul acestei leziuni asupra organismului în condiții obișnuite.

Din punct de vedere juridic în principiu orice leziune produsă în zone vitale ale corpului reprezintă o primejduirea vieții, chiar dacă din diverse cauze – îngrijiri medicale acordate la timp, o reactivitate (rezistență) deosebită a unui anumit organism- rezultatul mai grav, pierderea vieții, nu se produce.

În accepțiunea juridică, punerea în primejdie a vieții constă în crearea unui pericol iminent pentru viața persoanei prin punerea în executare a unei acțiuni apte de a produce suprimarea acesteia (moartea) și caracterizată de intenția specifică de omor.

Pentru calificarea faptei ca tentativă de omor trebuie examinat dacă din probe rezultă intenția inculpatului de a ucide, relevante fiind din constatările medico legale aspectele privitoare la existența, felul și numărul leziunilor, regiunea în care s-au produs și instrumentul cu care ele au putut fi produse.

Elementul principal în calificarea faptei ca tentativă de omor este latura subiectivă a infracțiunii, în esență atitudinea conștientă a autorului în momentul săvârșirii faptei.

În cazul de față pentru determinarea poziției subiective cu care a acționat inculpatul sunt relevante declarațiile acestuia în care a arătat că a aplicat în zona capului părții vătămate lovituri cu bâta ciobănească cu ghinturi metalice.

De asemenea sunt relevante mențiunile din raportul de constatare medico-legală (f.65 dosar u.p.) referitoare la zonele în care au fost constatate leziunile și la instrumentul cu care au fost cauzate acestea, în raport arătându-se că partea vătămată prezentat traumatism cranio-cerebral cu fractură de mastoidă dreaptă,

hemoragie subarahnoidiană, hematom epicranian temporo-parietal drept, hematotimpan drept, fractură 1/3 distală cubitus drept cu deplasare, plagă regiunea frontală, pavilion UD și mâna stângă, leziuni produse prin lovire cu corp dur și corp tăietor.

Curtea constată că partea vătămată P.I. a fost lovită cu un corp dur și tăietor (bâta ciobănească cu ghinturi metalice la capătul superior), apt să producă leziuni letale, în zona capului, zonă vitală, că inculpatul R.N.S., deși nu a avut intenția de a suprima viața părții vătămate, conform propriei declarații, a acceptat posibilitatea producerii acesteia, raportat la instrumentul folosit la lovirea părții vătămate, la intensitatea loviturilor aplicate și la zona în care au fost aplicate, pe fondul tulburării cauzate de lovirea martorului D.S. de către partea vătămată și a faptului că știa că partea vătămată este o persoană violentă.

Astfel, în cauză sunt întrunite elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor săvârșită în condițiile art.73 lit.b Cod penal.

În ce privește solicitarea de reducerea cuantumului pedepsei și de suspendare a executării acesteia se constată instanța de fondă procedat la o justă individualizare a pedepsei astfel cum s-a detaliat mai sus, referatul de evaluare întocmit în faza de judecată a apelului aducând doar argumente pentru menținerea cuantumului pedepsei și a modalității de executare.

Raportat la caracterul imprevizibil al comportamentului uman, riscul repetării unor fapte similare este crescut dacă pentru fapte de o gravitate și violență ridicate sancțiunea aplicată ar fi una modică.

În cazul concret reconsiderarea modalității de executare a pedepsei aplicate inculpatului apelant R.N.S. în sensul suspendării condiționate sau sub supraveghere a executării acesteia nu se impune, deoarece ar fi afectat justul echilibru dintre gravitatea faptei, chiar în stare de provocare comisă fiind, și pedeapsa aplicată.

Pentru considerentele prezentate, constatând că hotărârea atacată este legală și temeinică, curtea va respinge în temeiul art.379 pct.1 lit.b Cod procedură penală ca nefondate apelurile declarate de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj și inculpatul R.N.S. împotriva sentinței penale nr. 45 din 21 iulie 2011 a Tribunalului Sălaj.

În baza art.88 Cod penal, art.383 alin.1¹, art.350 Cod procedură penală se va menține starea de arest a inculpatului și se va deduce din pedeapsa aplicată acestuia durata arestului preventiv începând cu data de 12.04.2011 la zi, având în vedere că temeiurile ce au determinat luarea măsurii arestării preventive a inculpatului subzistă, iar în prezent acesta este deținut în baza unei hotărâri de condamnare, chiar nedefinitivă.

În baza art.189 Cod procedură penală, se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei onorariu pentru apărător din oficiu, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

În baza art.192 alin.2 Cod procedură penală va fi obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 600 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorariu apărător din oficiu, restul cheltuielilor judiciare rămânând în sarcina statului conform art.192 alin.3 Cod procedură penală. (Judecător Livia Marcela Mango)

Complicitate. Elemente constitutive. Aprecierea probelor. Infracțiune de vătămare corporală gravă prevăzută de art. 182 alin.(2) C.pen. în urma căreia victima și-a pierdut definitiv văzul. Daune materiale și morale. Prejudiciu estetic. Obligarea inculpaților în echitate la repararea

acestua. Săvârșirea infracțiunii în condițiile circumstanțelor agravante vizate de art. 75 lit. a) și d) C.pen.

Complicitatea este caracterizată printr-o activitate de ajutorare, de înlesnire, legată în mod mijlocit și indirect de cea care constituie latura obiectivă a infracțiunii, unită cu intenția de a ajuta, a înlesni comiterea unei infracțiuni. Potrivit instanței supreme „este complice la infracțiunea de vătămare corporală gravă acela care, consimțind să dea ajutor autorului pentru săvârșirea faptei, a cunoscut substanța – periculoasă pentru viață – sodă caustică pe care urma să o arunce în fața victimelor, deci putea și trebuia să-și dea seama că utilizarea unui asemenea produs poate conduce la moartea părților vătămate”. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „nu există complicitate decât dacă cel care ajută sau înlesnește săvârșirea unei infracțiuni are reprezentarea că fapta sa va constitui un ajutor dat autorului în comiterea acelei infracțiuni și dorește producerea acestui rezultat sau acceptă eventualitatea sa”.

Practica judiciară este unanimă când relevă că „pentru existența complicității nu este necesară o înțelegere, prealabilă sau concomitentă, între autor și complice; ceea ce se cere, sub aspect subiectiv, este numai ca respectivul complice să fi cunoscut ceea ce urmărește autorul și să fi voit să-l ajute, dorind sau acceptând rezultatul infracțiunii la a cărei săvârșire a contribuit”.

Secția penală și de minori, decizia nr. 345/R din 1 martie 2012

Judecătoria Dragomirești, prin sentința penală nr.95 din 15.11.2011, în baza art. 334 C.pr.pen., a respins ca nefondată cererea inculpatei B.I. de schimbare a încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimisă în judecată.

1.În baza art.182 alin.(2) C.penal, cu aplicarea art. 99 al. (3) C.penalsi art. 100 al. (2) C.penal raportat la art. 109 al. (1) C.penal, a condamnat pe inculpatul **B.R.**, minor la data savarsirii faptei, studii 5 clase, ocupația agricultor, **la pedeapsa de 1 (un) an închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava, in forma autoratului, fata de partea vatamata **B.M.**.

A interzis inculpatului drepturile prev. de art.64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în condițiile si pe durata prev. de art.71 C.penal.

În baza art.180 alin.(1) C.penal, cu aplicarea art. 99 al. (3) C.penal si art. 100 al. (2) C.penal raportat la art. 109 al. (1) C.penal a condamnat pe acelasi inculpat**B.R.**, minor la data savarsirii faptei, **la pedeapsa de 300,00 lei**,pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe fata de partea vatamata **B.I.I.**.

În baza art. 208 al..1 – 209 al.1 lit. g) si i) C.penal, cu aplicarea art.74 alin.(1) lit.a) C.penal raportat la art.76 alin.(1) lit.d) C.penala a condamnat pe acelasi inculpat**B.R.**, minor la data savarsirii faptei, **la pedeapsa de 6 (sase) luni închisoare**,pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat fata de partea vatamata **S.M.D...**

A interzis inculpatului drepturile prev. de art.64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în condițiile si pe durata prev. de art.71 C.penal.

In baza art. 33 lit. b) si a) C.penal, raportat la art. 34lit. e) C.penal, a contopit pedepsele stabilite prin prezenta sentinta si a **condamnat pe inculpatul B.R. la pedeapsa rezultanta de 1 (un) an închisoare, în regim de detinere, la care se adauga pedeapsa de 300,00 lei amenda.**

S-a facut aplicarea art.64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în condițiile si pe durata prev. de art.71 C.penal.

2. În baza art. 11 pct. 2 C.proc.penala si art. 10 alin.(1) lit. c) C.proc.penala cu aplicarea art. 99 si urm. C.penal, a achitat pe inculpatul minor **T.D.M.**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava, in forma complicitatii, fata de partile vatamate **B.M. si B.I.I.**

3. În baza art. 25 raportat la art.182 alin.(2) C.penal, cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. c) si d) C.penal raportat la art.79 alin. (1) C.penal si cu aplicarea art.74 alin.(1) lit. a) C.penal raportat la art.80 alin.(1) si (2) C.penal, a condamnat pe inculpata **B.I., la pedeapsa de 3 (trei) ani inchisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava in forma instigarii, fata de partea vatamata **B.M.**

A interzis inculpatei drepturile prev. de art.64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în conditiile si pe durata prev. de art.71 C.penal.

În baza art. 29 al (2) C.penal raportat la art. 25 C.penal si la art. 182 alin. (2) C.penal, cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. c) si d) C.penal raportat la art.79 alin. (1) C.penal si cu aplicarea art.74 alin.(1) lit. a) C.penal raportat la art.80 alin.(1) si (2) C.penal, a condamnat pe aceeasi inculpata **B.I., la pedeapsa de 2 (doi) ani inchisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava, in forma instigarii neurmata de executare, fata de partile vatamate B.M. si B.I.I..

In baza art. 33 lit. a) C.penal, raportat la art. 34 lit. b) C.penal, a contopit pedepsele stabilite prin prezenta sentinta si a condamnat pe inculpata B.I. la pedeapsa rezultanta de 3 (trei) ani inchisoare, in regim de detinere.

S-a facut aplicarea art.64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în conditiile si pe durata prev. de art.71 C.penal.

În baza art.14 alin.3 C.pr.penală raportat la art. 34 alin.1 C.pr.penală si art. 24 al. (3) C.proc.penala, coroborat cu art.998-999, art. 1000 al. (2) si art. 1003 C.civil, precum si cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, a obligat pe inculpatul B.R., in solidar cu partile responsabile civilmente B.G. SI B.M. – parintii inculpatului, minor la data savarsirii faptei, precum si in solidar cu inculpata B.I., la plata de despagubiri civile astfel:

- către partea vătămată - parte civilă **B.M.**, cu domiciliul în comuna Ieud, nr.592, județul Maramureș, a sumei de **100 000,00 lei**, cu titlu de daune materiale si a sumei de **300 000,00 lei** cu titlu de daune morale;

- către partea civilă SPITALUL JUDETEAN DE URGENTA Baia Mare „Dr. Constantin Opris”, a sumei de 6192,69 lei, cu titlu de despagubiri civile.

S-a constatat recuperat prejudiciul suferit de catre partea vatamata S.M.D..

În baza art.191 alin.(1) C.pr.penală, a obligat pe fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, astfel:

- în cuantum de 1047,00 lei – inculpatul B.R. in solidar cu partile responsabile civilmente B.G. SI B.M. – parintii inculpatului, minor la data savarsirii faptei, din care suma de 200, 00 lei reprezinta onorariul aparatorului din oficiu, ce se va avansa din fondurile Ministerului Justitiei.

- în cuantum de 864,00 lei – inculpata B.I..

În baza art.192 alin.(3) C.pr.penală, raman in sarcina statului si se vor achita din fondurile Ministerului Justitiei, cheltuielile judiciare reprezentand onorariul de 100,00 lei, cuvenit aparatorului desemnat din oficiu, pentru inculpatul T.D.M., a carui cerere avand ca obiect cheltuieli judiciare se respinge.

În baza art.193 alin.(1) C.pr.penală, a obligat pe fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare facute de partile vatamate, astfel:

- în cuantum de 557,40 lei – inculpatul B.R. in solidar cu partile responsabile civilmente B.G. SI B.M. – parintii inculpatului, minor la data savarsirii faptei.

- în cuantum de 1116,80 lei – inculpata B.I..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

I. Prin rechizitoriul nr. 168/P/2009 din 15.04.2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Dragomirești, a fost pusă în mișcare acțiunea penală și au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, următorii:

1) inculpatul B.R.-minor, pentru săvârșirea infracțiunilor de vătămare corporală gravă, prev. și ped. de art. 182 al. 2 C.penal, lovire sau alte violențe, prev. și ped. de art. 180 alin. 1 C.penal, furt calificat, prev. și ped. de art. 208 alin. 1- art. 209 alin. 1 lit. g) și i) C.penal, cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. și art. 99 și urm. C.pen.;

2) inculpatul T.D.M. – minor pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de vătămare corporală gravă, prev. și ped. de art. 26 C.penal raportat la art. 182 al. 2 C.penal, cu aplicarea art. 99 și urm. C.penal;

3) inculpatul B.I.I., pentru săvârșirea instigării la infracțiunea de vătămare corporală gravă, prev. și ped. de art. 25 C.penal raportat la art. 182 al. 2 C.penal;

4) inculpata B.I., , pentru săvârșirea instigării la infracțiunea de vătămare corporală gravă, prev. și ped. de art. 25 C.pen. rap. la art. 182 alin. 2 C.pen..

Pentru a se dispune astfel, s-a reținut în esență că:

În seara zilei de 10.03.2009, ora 21:30, autori necunoscuți au aruncat o substanță chimică în fața părții vătămate B.M., producându-i o vătămare corporală ce a necesitat pentru vindecare un număr de 35-40 zile de îngrijiri medicale.

În cursul cercetării penale s-a efectuat expertiza fizico-chimică asupra vestimentației părții vătămate B.M., din cuprinsul raportului de expertiză nr. 34/624/10.04.2009 rezultând că substanța identificată conține urme de hidroxid de sodiu și carbonat de sodiu, cel din urmă compus putând proveni din sodă sau din carbonatarea la aer a primului compus chimic. Ambele substanțe au caracter bazic și caustic, putând provoca arsuri ale pielii, acestea neimpunând ambalaje sau condiții speciale de păstrare/depozitare.

Continuând cercetarea penală, au fost identificați făptuitorii infracțiunii de vătămare corporală gravă săvârșită asupra părții vătămate B.M., în persoana numiților B.R., T.D.M., B.I.I. și B.I..

Pe baza probelor administrate, s-a reținut ca între inculpații B.I.I. (zis N.) și B.I., pe de o parte și, de cealaltă parte, părțile vătămate B.M., sora celei din urmă și B.I.I. (zis S.), exista un conflict mai vechi, primii având convingerea că partea vătămată B.M. „le face facături, vraji”, astfel încât inculpații au plănuit să se răzbune, scop în care inculpata B.I. a cumpărat de la magazinul „Traistau”, din Ieud, sodă caustică, pe care a preparat-o în două recipiente de sticlă, împreună cu soțul său, inculpatul B.I.I., urmând alegerea de către cei doi a unor persoane cu probleme de comportament și doritoare de câștig, pentru a le determina să urmărească victimele și să le arunce în ochi substanța chimică pregătită.

Persoanele inițiale cărora li s-a cerut să execute fapta descrisă au fost martorul I.G. și inculpatul minor T.D.M., acestora fiindu-le promisă suma de 100,00 lei pentru fiecare, dacă vor săvârși fapta.

Aceștia au acceptat și, în seara de 09.03.2009, după ce au primit recipientele cu substanța preparată de inculpații B.I.I. și B.I., precum și după ce aceștia din urmă au verificat telefonic dacă părțile vătămate sunt acasă, apelul fiind format între două posturi de telefonie fixă, constatându-se lipsa acestora de la domiciliu, au plecat și au așteptat pe părțile vătămate pe o stradă din Ieud, într-un loc neiluminat.

Intrucât părțile vătămate au întârziat să apară, săvârșirea faptei a fost amânata pentru altă dată.

A doua zi, în data de 10.03.2009, întâlnindu-se martorul I.G. și inculpații minori B.R. și T.D.M., au discutat despre cele petrecute în seara anterioară, prilej cu

care inculpatul B.R. s-a inteles cu inculpatul T.D.M., sa ia locul martorului I.G., deoarece are nevoie de bani.

In continuare, in seara de 10.03.2009, inculpatul B.R. si inculpatul T.D.M. s-au deplasat la domiciliul inculpaților B.I.I. si B.I., unde acestia le-au spus ca daca vor arunca cu solutia preparata, ce le-a fost data in doua recipiente, vor primi suma de 200,00 lei, fiindu-le oferite si instructiuni cu privire la modul de folosire a substantei, precum din nou s-a verificat telefonic daca partile vatamate sunt acasa, ori sunt plecate.

Constatand lipsa acestora din urma, de la domiciliu, inculpații minori B.R. si T.D.M. au asteptat pe ulita L. din localitatea Ieud, la ora 21:30, pe partile vatamate, intr-un loc neiluminat, acestia intelegandu-se anteriorca primul inculpat sa arunce soda caustica in fata partii vatamate B.M., iar cel de-al doilea, in fata partii vatamate B.I.I..

Cand victimele au ajuns in dreptul inculpaților, minorul B.R. a aruncat continutul recipientului sau in fata partii vatamate B.M., o parte din acesta ajungand si pe fata partii vatamate B.I.I., provocandu-le leziuni fizice.

Inculpatul minor T.D.M. nu a aruncat cu soda caustica spre cele doua victime, intrucat s-a speriat de reactia acestora, ambii inculpați fugind de la locul faptei, pentru a nu fi recunoscuti, iar recipientele fiind aruncate.

A doua zi, inculpata B.I. i-a dat inculpatului B.R. suma de 200,00 lei, conform intelegerii avute, acesta impartind banii cu invinuitul T.D.M..

In cauza, s-a efectuat expertiza medico-legala de catre Serviciul Medico-Legal Judetean Baia Mare, din raportul nr. 269/23.03.2010 rezultand ca partea vatamata B.M. a prezentat leziuni traumatice ce s-au putut produce prin actiunea unei substante alcaline si care au necesitat 90-100 zile de ingrijiri medicale pentru vindecare, aceasta pierzandu-si atat simtul cat si organul vazului, suferind deci o infirmitate ce a determinat o invaliditate definitiva completa (100%).

Partea vatamata B.I.I. a suferit, urmare a faptei inculpatului minor B.R., leziuni minore, ce nu au necesitat ingrijiri medicale, acesta neprezentandu-se la medicul legist pentru examinare si eliberarea unui certificat constatator.

Inculpații minori B.R. si T.D.M., ascultati fiind, au declarat ca recunosc savarsirea faptei, cooperand cu organele judiciare pentru aflarea adevarului, in timp ce inculpații B.I.I. (zis N.) si B.I., nu au recunoscut savarsirea faptelor retinute in sarcina lor, acestia din urma acceptand initial a fi supusi testului poligraf, dar refuzand sa se supuna acestei proceduri cand au ajuns in fata specialistului din cadrul IPJ Maramures.

Partile vatamate B.I.I. si B.M. s-au constituit parti civile in cauza, cu suma de 200.000 lei, iar Spitalul Judetean de Urgenta Baia Mare „Dr. Constantin Opris”, cu suma de 6173,48 lei.

In fine, in sarcina inculpatului minor B.R., a fost retinuta si fapta de furt calificat, savarsita in dauna partii vatamate S.M.D., acest inculpat, in cursul lunii martie 2009, pe timp de noapte si folosind o scara, a patruns in balconul partii vatamate si apoi, in locuinta acesteia, de unde a sustras o unitate centrala de calculator marca Panter 3600, ce a fost oferita spre vanzare martorului I.I., care l-a refuzat si caruia, acelasi inculpat, i-a spus ulterior, ca a schimbat acest bun cu un telefon mobil.

Fiind ascultat cu privire la aceste fapte, inculpatul minor B.R., a recunoscut savarsirea lor, declarand ca a vandut calculatorul in Sighetu Marmatiei, obtinand suma de 500,00 lei.

Prejudiciul a fost reparat, inculpatul achitand valoarea bunului partii vatamate.

Partile vatamate au depus pentru primul termen de judecata declaratia scrisa de constituire ca parte civila, acestea solicitand a fi obligati inculpatii si partile responsabile civilmentela plata sumei de 400.000,00 lei cu titlu de daune morale si a sumei de 250.000,00 lei, reprezentand daune materiale suferite ca urmare a medicatiei si interventiilor chirurgicale ce au fost necesare.

Au fost ascultati inculpatii minori, acestia fiind confruntati in aceeasi sedinta publica.

Inculpatii majori au refuzat sa dea declaratie in lipsa aparatorului ales, astfel incat acestia au fost audiați ulterior.

La acelasi termen, prin aparator ales, victimele au depus inscrisuri in dovedirea afectiunilor suferite de acestea.

In continuarea cercetarii judecatoresti s-au ascultat, la termene succesive, martorii propusi prin rechizitoriu, partile nepropunand probe noi in completare.

Inculpatii minori au fost reascultati la termenul din 06.07.2010.

S-a formulat cerere de aplicare a dispozitiilor art. 329 C.pr.pen., de catre partile vatamate, prin aparator, cerere ce a fost respinsa cu motivarea inscrisain incheierea de sedinta din 12.10.2010.

S-a solicitat lista apelurilor telefonice efectuate de la postul de telefonie fixă apartinand inculpatilor majori B.I.I. si B.I. catre postul partilor vatamate, ce a fost comunicata cu adresa nr. 100/05/04/03/MM/64/11.10.2010.

Spitalul Judetean de Urgenta Baia Mare „Dr. Constantin Opris” a depus un inscris din care rezulta cuantumul despagubirii solicitate, invederand ca nu se constituie parte civila decat cu privire la cheltuieli efectuate in cursul spitalizariipartii vatamate B.M..

La termenul din 09.11.2010, aparatorul ales al inculpatului B.I.I., a depus acte medicale cu privire la acesta, invederand imposibilitatea inculpatului de a participa la judecata si solicitand efectuarea unei expertize medico-legale pentru a se determina aceasta imposibilitate, proba fiind incuviintata.

Raportul de expertiza medico-legala nr. 1127/2010 a fost depus pentru termenul din 01.02.2011, iar completarea solicitata de instanta, fiind depusapentru termenul din 22.02.2011, cand judecata a fost amanata, inclusiv discutarea cererii de suspendare a judecatii in baza art. 303 C.pr.pen., pentru lipsa aparatorului ales al inculpatului minor T.D.M..

Prin incheierea din 29.03.2011, in baza art. 303 al. 1 C.pr.pen., fata de concluziile raportului de expertiza medico-legala, astfel cum a fost completat si fata de imprejurarea cafta de vatamare corporala grava, pentru care au fost trimisi in judecata inculpatii, a fost savarsita in forma participatiei penale - autorat, complicitate, instigare, s-a dispus suspendarea judecatii cu privire la toti inculpatii.

Impotriva incheierii au declarat recurs Parchetul de pe langa Judecatoria Dragomiresti si partile vatamate, admis prin Decizia penală nr. 697/2010 a Curtii de Apel Cluj, prin care s-a dispus si disjungerea cauzei privind pe inculpatul B.I.I., aflat in imposibilitate de a participa la judecata, cu privire la care s-a mentinut dispozitia de suspendare a judecatii, dispunandu-se continuarea acesteia cu privire la coinculpati.

Reluandu-se cercetarea judecatoreasca, s-au ascultat martorii ce nu au fost audiatipana la termenele din 14.06.2011.

Martorii I.N.S., B.G., I.I., M.B.D. si I.G. nu au putut fi ascultati de instanta, desi au fost citati la termene consecutive, inclusiv cu mandate de aducere, din procesele verbale de executare a acestora rezultand ca sunt plecati fie din tara, fie din localitate, fara a se cunoaste unde locuiesc, instanta urmand a avea in vedere, la solutionarea cauzei, declaratiile acestora, date in cursul urmaririi penale.

La termenul din 08.09.2011 s-a declarat terminata cercetarea judecatoreasca si s-a acordat cuvantul in dezbaterile pe fond a cauzei privind pe inculpatii fata de care a continuat judecata – inculpata majora B.I. si inculpatii minori T.D.M. si B.R..

Cu prilejul cuvantului pe fond, desi partile au invederat ca numai au cereri noi pentru completarea cercetarii judecatoresti, aparatorul ales al inculpatei B.I. a cerut schimbarea incadrarii juridice a faptei retinute in sarcina acesteia prin actul de sesizare a instantei, din instigare la infractiunea de vatamare corporala grava in infractiunea de tainuire, iar prin concluziile scrise, depuse la termenul pentru care s-a amanat pronuntarea, cererea de schimbare a incadrarii juridice s-a referit la fapta de favorizare a infractorului, aceasta cerere urmand a nu fi examinata, fiind formulata dupa inchiderea dezbaterilor si nefiind pusa in discutia partilor.

Judecatori, cu privire la solicitarea inculpatei B.I. de schimbare a incadrării juridice, o va respinge, retinand ca activitatea infractionala a acesteia nu s-a exteriorizat prin acte de primire, dobandire sau transferare a unui bun ori de inlesnire a valorificarii acestuia, cunoscand ca bunul provine din savarsirea unei fapte prevazute de legea penala, iar rezultatul urmarit de aceasta nu a fost obtinerea unui folos material, pentru sine ori pentru altul, cu consecinta neintrunirii continutului constitutiv al infractiunii de tainuire prev. si ped. de art. 221 C.pen.

Inculpata B.I., astfel cum rezulta din ansamblul probelor administrate, este subiect activ al participatiei penale retinute in actul de sesizare a instantei, contributia sa la savarsirea infractiunii de vatamare corporala grava, prev. si ped. de art. 182 al. 2 C.pen., fiind materializata prin acte de instigare a inculpatilor minori B.R. si T.D.M., la executarea acestei infractiuni fata de partile vatamate B.I.I. si B.M..

La aceasta concluzie conduc declaratiile coinalpatilor minori, care au recunoscut atat executarea faptei de catre minorul B.R. asupra partii vatamate B.M., cat si imprejurarea ca au fost indemnati de inculpata B.I., sa execute fapta de vatamare corporala grava, fiecare inculpat urmand sa actioneze asupra uneia dintre cele doua parti vatamate.

Este adevarat ca probele din care rezulta situatia de fapt retinuta sunt declaratiile coinalpatilor minori, dar acestea se coroboreaza cu ansamblul celorlalte de la dosar, cu referire la lista apelurilor telefonice efectuate de la postul telefonic fix al inculpatei, la postul telefonic fix al partilor vatamate, comunicate de ROMTELECOM, dar si la confruntarile ce s-au efectuat intre inculpata B.I. si coinalpatii minori.

Mai mult, inculpata a declarat in fata instantei ca la data savarsirii faptelor de catre inculpati, era plecata din localitate, anume la Constanta, fara a se face dovada acestei imprejurari, dimpotriva, fiind infirmata sustinerea inculpatei de imprejurarea ce rezulta din incheierea pronuntata in Dosar nr. aaa/224/2009 al Judecatoriei Dragomiresti, la data 10 03 2009, cand B.I.a fost prezenta la judecata si a invederat ca sotul sau, B.I.I., lipseste intrucat este bolnav.

Cu privire la activitatea infractionala a inculpatei B.I., instanta a retinut, pe baza probelor analizate in cele ce preced, ca sunt intrunite conditiile participatiei penale (ocasionale), in forma instigarii, existand savarsirea unei fapte prevazute de legea penala, la comiterea careia si-au adus contributia mai multe persoane decat era necesar, potrivit naturii faptei sau vointei legiuitorului, actele de participare a inculpatei fiind exteriorizate prin cumpararea de la Magazinul „T.” a substantei chimice identificate prin proba stiintifică (hidroxid de sodiu), prepararea solutiei, gasirea si instruirea persoanelor ce urmau sa execute actiunea de aruncare a acestei solutii in ochii partilor vatamate, determinarea acestora de a trece la executare, actiunea de determinare fiind insotita de promisiunea de bani, facuta coinalpatilor minori si urmata de plata efectiva a sumei promise.

Sub aspect subiectiv, se retine, pe baza acelorasi probe, ca a preexistat o intelegere intre participanti, vinovatia inculpatei retinandu-se in forma intentiei directe, aceasta prevazand rezultatul faptei de a arunca in ochii partilor vatamate solutia caustica si urmarind producerea acestui rezultat, motivul determinant pentru a se lua hotararea infractionala de catre inculpata fiind razbunarea, aceasta avand convingerea ca victima, impreuna cu fiica sa, se indeletnicesc cu practici oculte („fac vraji”), indreptate impotriva fiicei inculpatei, aflate in Irlanda si careia i-a cazut parul, ca urmare a acestor practici, astfel cum rezulta din declaratiile martorilor ascultati in cauza, majoritatea relevand ca in comunitate era de notorietate starea conflictuala in care se aflau inculpata si sora sa, partea vatamata, B.M..

Actele inculpatei, astfel cum au fost descrise in cele ce preced, se circumscriu acelei forme de participatie penala numita instigare, astfel cum este definita de art. 25 C.pen. „Instigator este persoana care, cu intentie, determina pe o alta persoana sa savarseasca o fapta prevazuta de legea penala”.

In drept, fapta inculpatei, din data de 10 03 2009, de a determina, in mod direct si cu intentie, pe inculpatii minori B.R. si T.D.M., la savarsirea unei fapte prevazute de legea penala, prin indemnul adresat acestora de a arunca o solutie caustica in ochii partilor vatamate B.I.I. si B.M., indemnul fiind insotit de promisiunea de bani si urmat de plata efectiva a sumei promise, constituie infractiunea de vatamare corporala grava in forma instigarii, prev. si ped. de art. 25 c.pen. raportat la art. 182 alin.2 c.pen.

Continutul constitutiv al infractiunii retinute in sarcina inculpatei si imprejurarile in care a fost savarsita, urmeaza a fi analizate pe fond, iar nu in cadrul cererii de schimbare a incadrarii juridice, care a fost respinsa pentru considerentele ce s-au expus, instanta lasand neexaminata cererea aceleiasi inculpate, de schimbare a incadrarii juridice in infractiunea de favorizare a infractorului, formulata prin aparator, in cuprinsul concluziilor scrise depuse pentru termenul la care s-a amanat pronuntarea, apreciind ca nu se impune reluarea dezbaterilor, avand convingerea, dat fiind momentul formularii ei, ca ratiunea acestei cereri apare a fi tergiversarea solutionarii procesului, cata vreme, inainte de a se declara terminata cercetarea judectoreasca, partile au fost intrebate daca mai au explicatii de dat sau cereri de formulat, fiind de neprimut motivul erorii invocat cu privire la prima cerere de schimbare a incadrarii juridice, de asemenea formulata cu prilejul acordarii cuvintului in dezbateri.

2. Pe fondul cauzei penale privind pe inculpata B.I. si coinaltati B.R. si T.D.M., minori la data savarsirii faptei, instanta urmeaza a se referi numai la persoanele acestora si la faptele pentru care ei au fost trimisi in judecata, intrucat judecata a fost suspendata, in baza art. 303 C.pr.pen., cu privire la inculpatul B.I.I. (zis N.), sotul primei inculpate.

2.1. Cu privire la inculpatul B.R., in varsta de 16 ani si 10 luni la data savarsirii faptei, instanta a retinut ca acesta, in data de 10.03.2009, ora 21:30, in locul numit „Prund” situat in comuna Ieud, instruit fiind de inculpata B.I. si avand asupra sa, atat el, cat si inculpatul T.D.M., cate un recipient in care se afla solutia de hidroxid de sodiu (soda caustica), dupa ce a asteptat pe partile vatamate B.M., sora inculpatei si pe B.I.I., sotul primei parti vatamate, **a aruncat numai el cu solutia chimica referita**, in fata partii vatamate B.M., provocându-i arsuri la nivelul fetei, ce au determinat ca partea vatamata B.M. sa-si piarda atat simtul, cat si organul vazului, asa cum s-a consemnat in raportul de expertiza medico-legala nr. 252 din 18 martie 2009 întocmit de Serviciul Medico-Legal Judeţean Baia Mare.

S-a retinut situatia de fapt expusa pe baza declaratiilor inculpatilor minori, care se coroboreaza cu cele relatate de martorii ascultati nemijlocit de instanta.

Astfel, inculpatul B.R., a recunoscut ca, intalnindu-se in ziua de 10.03.2009 cu inculpatul minor T.D.M., acesta i-a relatat ca in seara anterioara a stat in locul indicat de inculpata B.I., impreuna cu martorul I.G., pentru a astepta pe partile vatamate B.M. si B.I.I., carora urma sa le arunce in fata o solutie preparata de inculpata, pentru a-i speria, actiune ce nu a putut fi dusa la capat, intrucat partile vatamate au intarziat sa apara.

Afland ca in schimbul savarsirii faptei, inculpata B.I.a promis minorilor T.D.M. si I.G. cate 100,00 lei, inculpatul B.R. a hotarat sa mearga la inculpata B.I. pentru a primi permisiunea sa-l inlocuiasca pe cel din urma – numitul I.G., afirmand ca are nevoie de bani.

A declarat inculpatul B.R. ca inculpatul minor T.D.M. i-a cerut sa mearga, cu el, la locuinta inculpatei, pentru ca le va da de munca, anume sa taie lemne, iar odata ajunsi, inculpata a fost cea care l-a indemnata la savarsirea actiunii de aruncare a solutiei ce a fost preparata, motivand inculpata ca „are probleme cu partea vatamata B.M., ca le face vraji, in urma carora fata lor din Irlanda are parul cazut”, aceeasi inculpata oferindu-i bani (100,00 lei). In continuare, a relevat inculpatul cum a fost convins de inculpata B.I., in casa acesteia, anume in bucatarie, inculpatul aratand instantei ca stie cum este asezat mobilierul in incaperea in care a fost invitat de inculpata B.I., desi aceasta a afirmat ca nu a fost niciodata minorul in casa sa.

Desi a fost insotit de inculpatul minor T.D.M.,primind un recipient separat, la momentul in care partile vatamate au ajuns in dreptul sau, numai inculpatul B.R. a fost cel care a aruncat solutia pregatita, anume inspre partea vatamata B.M., conform intelegerii anterioare ce a avut cu coinculpatul minor T.D.M., a carui fapta de aruncare a aceleiasi solutii, din propriul recipient, urma a fi indreptata spre sotul acesteia, partea vatamata B.I.I. (zis S.), dar care s-a razgandit si nu a mai executat fapta, partea vatamata B.I.I. fiind vatamata indirect tot de catre inculpatul B.R..

Martorul I.G. a confirmat in parte sustinerile inculpatului ce l-a inlocuit la savarsirea faptei si ale inculpatului T., relevand ca nu stie de ce nu a mai fost chemat la savarsirea ei, dar i-a urmarit pe acestia cand i-a vazut in apropierea locului unde fusese si el, stiind care este scopul, fara insa a observa cum s-a desfasurat actiunea, văzând numai cum acestia au alergat de la acel loc, in jos, spre drumul judetean.

Declaratia inculpatului B.R. se coroboreaza si cu cele date demartoriiascultati de instanta: P.M., care a aratat ca dupa savarsirea faptei „toata lumea vorbea despre faptul ca partile civile ar fi facut vraji fetei inculpatilor majori, care este in Anglia si astfel s-au razbunat”; D.I. si G.I.;

In fine, se impune a se sublinia ca inculpatul este subiect activ al participatiei penale, actele sale fiind unele de executare, determinate de instigarea sa de catre inculpata B.I., sora a partii vatamate B.M., actele acesteia din urma situandu-se in sfera elementului subiectiv al faptei de vatamare corporala grava, ce a fost savarsita de cel instigat-incipatul B.R., in calitate de autor, sfera care se imparte cu acesta din urma, ambii fiind participanti la luarea hotararii de a savarsi fapta enuntata.

In drept, fapta inculpatului minor B.R., savarsita la data de 10.03.2009, de a arunca o solutie caustica in zona fetei partii vatamate B.M., aflata langa sotul ei, partea vatamata B.I.I., ambii suferind, ca urmare a faptei inculpatului, arsuri la nivelul fetei, ce au determinat caprima sa-si piarda atat simtul, cat si organul vazului, asa cum s-a consemnat in raportul de expertiza medico-legala nr. 252 din 18 martie 2009 întocmit de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare, iar sotul sotul sau sa fie subiect al unor suferinte fizice,constituie infractiunea de vatamare corporala grava in foma agravata prev. de art. 182 al. 2 C.pen. si pedepsita cu inchisoare de la 2 la 7 ani, savarsita fata de partea vatamata B.M. si infractiunea de lovire sau alte violente

prev de art. 180 alin. 1 C.pen. si pedepsita cu inchisoare de la 1 luna la 3 luni sau cu amenda, savarsita fata de partea vatamata B.I.I..

Latura obiectiva se retine a fi intrunita, elementul material realizandu-se prin actiunea inculpatului de a arunca, in mod direct in fata partii vatamate B.M. si in mod indirect in fata partii vatamate B.I.I., o solutie de hidroxid de sodiu, de natura a produce arsuri ale pielii, urmare imediata a acestei actiuni fiind vatamarea corporala a integritatii corporale a partilor vatamate B.I.I. si B.M., primului fiindu-i cauzate arsuri la nivelul fetei, producatoare de suferinte fizice, iar sotiei acestuia cauzandu-i-se arsuri puternice, tot la nivelul fetei, ce au determinat 90-100 zile de ingrijiri medicale, dar numai pentru o vindecare partiala, aceasta pierzandu-si atat simtul, cat si organul vazului, legatura de cauzalitate fiind directa si dovedita cu probele analizate.

Sub aspectul laturii subiective, se retine ca inculpatul a savarsit fapta cu vinovatie, in forma intentiei, modalitatea directa, in ce priveste fapta executata asupra partii vatamate B.M. si modalitatea indirecta, in ce priveste fapta executata asupra celeilalte parti vatamate, astfel cum sunt definite de art. 19 al. 1 pct. 1 lit.a)-b) C.pen., inculpatul prevazand rezultatul faptei sale si urmarind producerea acestui rezultat fata de B.M., stiind ca numai dupa producerea rezultatului va obtine banii oferiti de inculpata majora B.I., cu privire la care el insusi a afirmat ca are nevoie, acesta fiind si mobilul ce l-a determinat sa ia hotararea de a trece la actiune.

Inculpatul a prevazut ca actiunea sa va putea leza si pe sotul partii vatamate care se afla la bratul ei si, desi nu a urmarit acest rezultat, a acceptat producerea lui. Nu vor fi primite sustinerile ca nu a cunoscut toxicitatea si efectul solutiei ce a aruncat-o in fata partilor vatamate, el insusi declarand ca a fost instruit sa umble cu grija cu recipientul in care se afla, asa incat sa nu se arda.

Avand in vedere cele expuse, se retin indeplinite conditiile art. 345 al.2 C.pr.pen., inculpatul urmand a fi condamnat pentru infractiunea de vatamare corporala grava prev. de art. 182 al. 2 C.pen. si pentru infractiunea de lovire sau alte violente prev. de art.180 alin. 1 C.pen., savarsite asupra partilor vatamate B.M. si, respectiv,B.I.I..

Cu privire la fapta de furt calificat pentru care a fost trimis in judecata inculpatul B.R. prin acelasi rechizitoriu, instanta a retinut ca, in cursul lunii martie 2009, pe timp de noapte si folosind o scara, a patruns in balconul partii vatamate si apoi, in locuinta acesteia, de unde a sustras o unitate centrala de calculator marca Panter 3600.

In drept, fapta inculpatului B.R. care, in cursul lunii martie 2009, pe timp de noapte si folosind o scara, a patruns in balconul partii vatamate S.M.D. si apoi, in locuinta acesteia, de unde a luat, fara consimtamantul acesteia, o unitate centrala de calculator marca Panter 3600, cu scopul de a-si insusi bunul pe nedrept, bun ce a fost valorificat pentru suma de 500, cauzand astfel un prejudiciu reparat integral in cursul urmaririi penale constituie infractiunea de furt calificat prevazuta de art. 208 alin. 1-209 alin. 1 lit. g) si i) C.pen.

In ce priveste individualizarea judiciara a pedepselor ce se vor stabili pentru cele trei infractiuni retinute in sarcina inculpatului B.R., instanta a avut in vedere criteriile generale de individualizare prevazute de art. 72 si art. 100 C.pen.

Astfel, in ce priveste gradul de pericol social al infractiunilor impotriva integritatii fizice a partilor, evaluat conform art. 100 C.pen., se va retine a fi unul ridicat, fiind necesara aplicarea unei pedepse minorului, astfel cum decurge din urmare faptei executate asupra partii vatamate B.M. – pierderea simtului si organului vazului si din rezultatul ce s-ar fi putut produce in privinta sotului acesteia,

B.I.I., daca solutia aruncata de inculpat ar fi atins parti ale fetei acestuia din zona ochilor sau a gurii.

Inculpatul a fost minor la data savarsirii faptei, avand varsta de 16 ani si 10 luni, dar acesta, conform referatului de evaluare efectuat in cauza (f.274-277), avea o predispozitie infractionala, dedusa din urmatoarele concluzii inscrise in referat:

„Debutul infractional al minorului B.R. a avut loc la inceputul anului 2007 si a constat in savarsirea mai multor furturi din autoturisme. Potrivit tatalui, minorul a sustras 8 sau 9 casetofone auto intr-o singura luna, respectiv ianuarie 2007. Organele de politie din localitatea de domiciliu sustin ca au existat suspiciuni ca ar fi vorba de un numar mare de infractiuni, insa au fost formulate doar doua plangeri in acest sens. Pentru aceste fapte minorul a fost scos de sub urmarire penala pe motiv ca nu intruneau gradul de pericol social al unei infractiuni, fiind sanctionat contravențional”.

Parintii minorului, s-au declarat neputinciosi fata de aceasta predispozitie a fiului lor, nu au relevat masurile ce le-au luat pentru indeplinirea obligatiei de supraveghere, acestia marginindu-se la acoperirea prejudiciului cauzat de el, atitudine ce a incurajat pe minor sa savarseasca fapte prevazute de legea penala, curajul acestuia fiind intarit si de convingerea ca i se cuvine o plata pentru executarea actelor penale.

Intrucat inculpatul B.R. era minor la data savarsirii faptelor, a fost avuta in vedere aceasta circumstanta personala a inculpatului si, raportat la dispozitiile art. 109 C.pen., a fost condamnat la pedepse minime in regim de detentie.

Au fost aplicate si pedepsele accesorii prev.-de art 71 rap.la art. 64 Cp.

In ce priveste modalitatea de executare, instanta a apreciat ca inculpatul nu poate fi indreptat prin pronuntarea suspendarii executarii pedepselor stabilite, data fiind pericolozitatea acestuia, activata de tendintele minorului de a obtine bani, prin orice modalitate, inclusiv prin savarsirea de fapte penale, dar si pentru ca inculpatul a actionat cu intentie la savarsirea celor trei infractiuni, retinand din referatul de evaluare a inculpatului, intocmit de Serviciul de Probatiune de pe langa Tribunalul Maramures, ca acesta nu a manifestat interes pentru continuarea studiilor, abandonand sistemul de invatamant, nu apreciaza eforturile parintilor sai si are o predispozitie delincventuala, activata de consumul de alcool si de nevoia unor venituri sporite fata de cele ce-i puteau fi asigurate de parinti.

Prin rechizitoriu se retine ca inculpatul T.D.M. nu a executat fapta la care a fost instigat de inculpata B.I., stabilindu-se totodata si ca inculpatul B.R. s-a inteles cu inculpatul T.D.M., sa ia locul martorului I.G., cel ce a fost mai intai determinat sa ia hotararea de a savarsi fapta impreunacu acesta din urma, infractiune ce nu a fost izbutita in seara zilei de 09.03.2009, pentru lipsa partilor vatamate de la locul indicat acestora de inculpata B.I..

Dupa cum s-a retinut in cele ce preced, autorul infractiunii de vatamare corporala grava nu a fost determinat de minorul T.D.M., sa participe la savarsirea faptei, de la acesta afland numai despre planuirea infractiunii si despre oportunitatea de a fi obtinuta suma de 100,00 lei, actiunea autorului si hotararea infractionala a acestuia fiind determinate de inculpata B.I., astfel cum deja s-a argumentat.

Complicele este, potrivit art. 26 C.pen., persoana care "cu intentie, inlesneste sau ajuta in orice mod la savarsirea unei fapte prevazute de legea penala. Este, de asemenea complice, cel care promite inainte sau in timpul savarsirii faptei, ca va tainui bunurile provenite din aceasta sau ca va favoriza pe faptuitor, chiar daca dupa savarsirea faptei promisiunea nu e indeplinita."

Conditiiile complicitatii, astfel cum rezulta din textul legal precitat, sunt:

-savarsirea de catre autor a unei fapte prevazute de legea penala, complicitatea fiind conceputa numai din momentul in care fapta la care complicele a inteles sa contribuie s-a materializat prin acte de executare pedepsibile, actele de complicitate fiind indisolubil legate de cele de autorat, carora le sunt subordonate;

-savarsirea de catre complice a unor acte de sprijinire a autorului in comiterea faptei, acte circumscrise fie complicitatii materiale, fie celei morale;

-activitatea compicelului sa fi servit efectiv la savarsirea faptei prevazute de legea penala;

-sub aspect subiectiv, pentru existenta complicitatii, se cere ca actele de complicitate sa fie savarsite cu vinovatie in forma intentiei, fie directa, fie indirecta, deci complicele sa prevada ca prin actele sale sprijina, ajuta sau inlesneste executarea faptei prevazuta de legea penala, de catre autor.

In ce priveste aceasta conditie, se impune a se adauga ca orice contributie trebuie sa se inscrie in antecedenta cauzala a producerii rezultatului ce constituie urmarea faptei prevazuta de legea penala savarsita de autor, asadar sa reprezinte o conditie *sine qua non* a producerii rezultatului, **iar nu o conditie numai inlesnitoare, care nu ar justifica tragerea la raspundere in sistemul actual al Codului penal.**

Verificand, raportat la aceste conditii, contributia inculpatului T.D.M., la savarsirea infractiunii de vatamare corporala grava prev de art. 182 al. 2 C.pen., de catre inculpatul minor B.R. – in forma autoratului si de catre inculpata B.I. – in forma instigarii, retinute cu prilejul examinarii cererii acesteia, formulate prin aparator, de schimbare a incadrarii juridice, instanta a retinut ca inculpatul minor T.D.M., impreuna cu numitul I.G., (ascultat ca martor in prezenta cauza), au fost cei mai intai instigati de inculpata B.I. la savarsirea faptei mentionate, acestia neputand pune in executare hotararea infractionala, partile vatamate lipsind de la locul indicat de inculpata, la data de 09.03.2009.

Prin urmare, actele savarsite de inculpatul T.D.M. in seara de 09.03.2009 nu se inscriu decat, cel mult, in sfera instigarii martorului I.G. la savarsirea faptei ce formeaza obiectul prezentei cauze, instigare ce ar fi fost concurenta cu actele de executare ale inculpatului, daca acestea ar fi fost materializate, instigare ce ar fi fost pedepsita ca infractiune de sine statatoare, conform art. 29 al. 1 C.pen., daca si cu aceasta fapta ar fi fost sesizata instanta, care isi va margini judecata la faptele si persoanele cu privire la care a fost sesizata, conform art. 317 C.pen.

Nu vor putea fi retinute in sarcina inculpatului T.D.M. ca acte de instigare nici cele privind pe inculpatul B.R., care, afland despre infractiunea proiectata, si-a propus el insusi a-l inlocui pe martorul I.G., rezolutia infractionala a acestuia fiind insa determinata de inculpata B.I., de confirmarea careia a avut nevoie asupra oportunitatii de a obtine bani.

La fel, nu poate fi retinuta ca act de complicitate prezenta inculpatului T.D.M., in seara de 10.03.2009, in locul „Prund”, alaturi de inculpatul B.R., impreuna cu care a asteptat pe partile vatamate, pentru a le arunca acestora cu solutia caustica in fata, intrucat inculpatii au fost determinati, cu promisiunea de a li se plati cate 100,00 lei, sa execute fapta **fiecare asupra uneia dintre partile vatamate**, minorii stabilind, in casa inculpatei B.I., ca inculpatul B.R. sa arunce solutia caustica in fata partii vatamate B.M., iar inculpatul T.D.M., in fata sotului acesteia, partea vatamata B.I.I..

Verificand daca prezenta inculpatului T.D.M., care nu a mai executat fapta la care a fost instigat, constituie act de complicitate morala, instanta retine ca aceasta nu se inscrie in sfera acestei forme de participatie penala, intrucat inculpatul B.R. avea, la momentul la care a fost instigat, predispozitia de a lua hotararea

infracțională, predispoziție ce a fost transformată de instigator, în însăși rezoluția de a executa acțiunea de aruncare a soluției caustice în fața uneia din cele două părți vătămate.

Astfel, excluzând posibilitatea ca inculpatul B.R. avea nevoie de înlesnire/ajutor la realizarea laturii subiective a infracțiunii de vătămare corporală gravă săvârșită împotriva părții vătămate B.M., se va reține că prezenta inculpatului T.D.M. nu a constituit nici o contribuție menită a întări hotărârea inculpatului B.R. de a săvârși fapta, ambii inculpați fiind instigați la săvârșirea unor infracțiuni distincte, având aceeași natură, dar îndreptate împotriva unor obiecte juridice distincte, vizând integritatea fizică a două părți vătămate diferite.

Impartirea rolurilor între cei doi inculpați minori, în sensul că inculpatul B.R. să savarsească fapta asupra părții vătămate B.M., iar inculpatul T.D.M., asupra sotului acesteia, nu constituie nici act de complicitate materială, fiecare inculpat având, sub aspect intelectual, reprezentarea săvârșirii faptei la care au fost instigați, în mod singular, numai asupra uneia din părțile vătămate, ambii reprezentându-și fapta prin acte de executare, iar nu prin acte de sprijin, ajutor sau înlesnire reciproce, **astfel încât se reține că minorul T.D.M. a acceptat această impartire a rolurilor având reprezentarea că acțiunea sa va fi una specifică autorului, iar nu complicelui, prezenta sa la locul și momentul stabilit a fi termenii infracțiunilor contra integrității fizice a părților vătămate, săvârșite de inculpatul B.R., fiind rezultatul hotărârii infracționale a minorului T.D.M. de a executa o infracțiune distinctă, de aceeași natură, dar îndreptată împotriva unei alte persoane decât cea împotriva căreia s-a îndreptat coinculpatul, cu concluzia că se reține a fi indiferentă prezenta acestui inculpat în antecedenta cauzală a rezultatului faptei săvârșite de coinculpatul B.R..**

În fine, se impune a se analiza dacă inacțiunea inculpatului T.D.M., care nu a împiedicat pe coinculpatul B.R., de a săvârși fapta proiectată, constituie acte de complicitate omisivă, analiză urmând a se face, sub același aspect și în ce privește inacțiunea inculpatului T.D.M. de a denunța fapta săvârșită de inculpatul B.R..

Astfel, inculpatul T.D.M. a fost determinat la executarea faptei prevăzută de legea penală, acesta luând hotărârea de a participa, împreună cu inculpatul B.R., la săvârșirea infracțiunii, în calitate de autor, față de una din părțile vătămate, după impartirea rolurilor, fapta acestui inculpat urmând să se îndrepte împotriva părții vătămate B.I.I..

Inculpatul s-a răzgândit și nu a mai executat fapta, în chiar momentul în care coinculpatul B.R. a finalizat executarea faptei îndreptată, potrivit impartirii rolurilor, împotriva părții vătămate B.M., aceasta scotând strigate puternice de durere.

Motivul ce a determinat neexecutarea faptei proiectate de către inculpatul T.D.M. a fost starea de frică i-a fost produsă de strigătele de durere ale părții vătămate B.M., starea de frică menținându-seși în zilele ce au urmat, astfel cum rezultă din referatul de evaluare întocmit de Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș, din cuprinsul căruia se rețin următoarele concluzii: „contactul cu autoritățile a constituit pentru acesta un avertisment sever”, iar minorul „manifesta teama față de etichetarea ca infractor”.

Din cuprinsul aceluiași referat de evaluare rezultă și că: „...minorul nu a avut abateri de la normele de conduită social acceptate. În microcomunitatea de apartenență este cunoscut ca un tânăr liniștit, respectuos, sargincios în munca, care cunoaște autoritatea părinților și nu încalca regulile instituite de aceștia (nu lipsește de acasă fără acordul mamei, nu depășește ora stabilită pentru întoarcerea la

domiciliu). Ținând cont de timpul alocat activitatilor lucrative – pe lângă muncile din gospodărie, pentru a asigura ajutorul din partea consătenilor fie prin utilaje agricole, fie prin mână de lucru, își oferea el însuși serviciile în contrapartidă, socializarea specifică vârstei este limitată la 1-2 seri săptămânal, când obișnuiește să iasă la suc, în localurile publice din vecinătatea locuinței. Deși potrivit organelor locale de poliție, în acest mediu, altercațiile între tineri survin relativ frecvent pe fondul consumului de alcool, minorul nu a fost implicat în acte de tip antisocial, iar anturajul în compania căruia a fost văzut, nu se înscrie în tiparul persoanelor aflate în atenția autorităților”.

Prin urmare, inacțiunea inculpatului T.D.M. materializată prin neimpiedicarea coinculpatului de săvârși fapta, nu este de natură a fi cuprinsă în sfera complicității negative, câtă vreme coinculpatul săvârșise deja acțiunea împotriva părților vătămate, iar strigătele de durere ale victimei B.M., au fost determinante pentru neexecutarea propriei rezoluții infracționale de către acest inculpat.

Față de considerentele expuse, instanța a reținut că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea de vătămare corporală gravă în forma complicității, lipsind trei dintre condițiile complicității – sub aspect material, actele de ajutor moral și, implicit cauzalitatea dintre aceste acte și urmarea produsă, iar sub aspect subiectiv, lipsind intenția de a contribui prin astfel de acte la săvârșirea faptei la care a fost instigat inculpatul B.R., cercetat în calitate de autori

Instigarea inculpatului T.D.M., de către inculpata B.I., a fost urmată de neexecutarea infracțiunii menționate, **urmând a fi achitat inculpatul T.D.M., în baza art.11 al.1 pct.2 lit.a raportat la art.10 al.1 lit. c C.pr.pen, iar inculpata B.I. să fie trasă la răspundere pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă în forma instigării inculpatului B.R., urmata de executarea faptei de către acesta și pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă în forma instigării neurmărite de executare de către minorul instigat T.D.M.**, pentru considerentele ce se vor expune în continuare.

2.3. Inculpata B.I., sora părții vătămate B.M., a determinat inițial, pe minorul T.D.M. și pe cel ascultat martor în prezenta cauză-I.G., să arunce cu o soluție de sodă caustică în fața surorii sale și a soțului acesteia, substanța fiind cumpărată și preparată de inculpată în propria casă, punând substanța în două borcane de sticlă, de capacitate 800 ml, închise cu capac și instruind pe cei arătați cu privire la efectele soluției asupra acestora din urmă, promițându-le pentru săvârșirea faptei, fiecăruia câte 100,00 lei, motivul inculpatei fiind acela de a speria pe părțile vătămate, inculpata având convingerea că sora ei ”îi face vrăji”.

Martorul I.G., deși a fost determinat să ia hotărârea infracțională, nu a trecut la executare, motivul neparticipării fiind dat de întârzierea părților vătămate de a apărea, în seara de 09.03.2009, la locul indicat de inculpata B.I. a fi cel pe unde vor trece, acesta, alături de inculpatul T.D.M., amanând săvârșirea faptei la o dată ulterioară, la care nu știe de ce nu a mai fost chemat.

Același martor a relevat că l-a văzut pe inculpatul B.R., așteptând împreună cu minorul T.D.M., în seara de 10.03.2009, în același loc în care fusese și el anterior, astfel ca a știut în ce scop se aflau aceștia acolo, anume să arunce în față părților vătămate cu soluția preparată de inculpata B.I., văzându-i mai târziu alergând de la locul faptei.

Aflând că pentru îndeplinirea acestei acțiuni, vor fi recompensați cu suma de câte 100,00 lei, inculpatul B.R. s-a oferit să participe el în locul martorului I.G., afirmând că are nevoie de bani, astfel încât s-a dus la inculpata B.I., mai întâi singur, astfel cum s-a reținut în cele ce preced, iar în seara de 10.03.2009, împreună cu minorul T.D.M., care nu l-a mai anunțat și pe martorul I.G..

Inculpatul B.R. a declarat în fațainstanței,relatând cum inculpata B.I. i-a instruit pe amandoi, a verificat telefonic daca partile vatamate s-au intors acasa ori urmeaza a se intoarce si, constatand ca acestia nu raspund la telefon, i-a indemnat sa astepte pe partile vatamate intr-un loc neiluminat, unde inculpatii minori urmau sa arunce solutia caustica, fiecare in fata uneia dintre partile vatamate, determinarea inculpatilor fiind insotita de asigurarea data de inculpata in sensul ca nu va sti nimeni cine a savarsit fapta, dar si de pormisiunea de a plati fiecarui minor cate 100,00 lei, minorilor spunandu-li-se ca partile vatamate au facut vraji fiicei inculpatei, in acelasi sens declarand acest inculpat si in cursul urmaririi penale.

În același sens, privind aceleași împrejurări de fapt, a declarat și minorul T.D.M., afirmând ca inculpata B.I. i-a instruit sa arunce solutia in fata partilor vatamate, iar nu in alta parte a corpului, precum si ca vor primi banii promisi „daca aude ca am orbit-o”.

Declarațiile acestora se coroborează cu ansamblul probelor administrate, în cauză demonstrându-se că inculpata B.I. a cumpărat substanța denumită comercial ”sodă caustică” de la magazinul „T.”, astfel cum rezultă din bonul de casă și declarația martorei C.M., substanța fiind folosită pentru prepararea soluției ce a fost pusă în două borcane de sticlă de 800 ml, cu capac, ce au fost date câte unul, inițial martorului I.G. și inculpatului T.D.M., iar ulterior acestuia din urmă și inculpatului B.R..

Instanta nu va primi sustinerile inculpatei in sensul ca singurele probe ce au fost administrate in cauza pentru dovedirea faptei sale sunt declaratiile coinalpatilor minori, cata vreme aceste declaratii se coroboreaza cu ansamblul probelor analizate si cata vreme inculpata nu a propus niciuna din categoriile de probe ce ar fi infirmat sustinerile coinalpatilor minori, marginindu-se la a nu recunoaste fapta si a sustine ca nu s-a aflat in localitate la data de 10 03 2009, fara a si dovedi aceasta sustinere, ce a fost in sa infirmata de imprejurarea consemnata in Incheierea din aceeasi data – 10 03 2009, pronuntata de Judecatoria Dragomiresti, in Dos. nr. aaa/224/2009, anume prezenta sa in sedinta publica din acea data, in calitate de sotie a petentului B.I.I., cand a motivat lipsa acestuia, inculpata refuzand si sa se supuna testului poligraf, impunandu-se a se sublinia ca refuzul primeste relevanta juridica, in contextul expus.

Mobilul ce a determinat acțiunile inculpatei descrise aici a fost răzbunarea, aceasta având convingerea că sora sa, partea vătămată B.M., face vrăji, această convingere rezultând atat din declaratiile coinalpatilor minori, dar si din declaratiile martorilor I.G., B.V., P.M., N.M.

Spre aceeasi concluzie conduce si declaratia martorului Hotico Stefan, care a reprodus cuvintele inculpatei ce a aflat despre orbirea partii vatamate B.M., anume „lasa ca a vazut bugat”, dar si declaratia martorei N.M., care se afla, de asemenea, intr-o stare conflictuala cu partile vatamate, aceasta relevand cuvintele inculpatei „mi s-au implinit rugaciunile si ca nimeni nu a orbit-o pe sora ei M. a lui S., doar calul cel alb”.

Pentru aceleasi considerente vor fi înlăturate si apărările inculpatei în sensul că nici minorul T.D.M. și nici inculpatul B.R., nu au fost în locuința acesteia.

Asadar, se va retine in sarcina inculpatei B.I. participatia penala in forma instigarii la savarsirea infractiunii de vatamare corporala grava asupra partii vatamate B.M.

Potrivit art. 25 C.pen., „Instigator este persoana care, cu intentie, determina o alta persoana sa savarseasca o fapta prevazuta de legea penala”.

Instigatorul desfasoara deci, in primul rand, o activitate psihica (interna), in cadrul careia se contureaza hotararea de savarsire a faptei si se delibereaza in sensul comiterii ei de catre alta persoana, iar in al doilea rand, o activitate fizica,

materializata prin identificarea persoanei care urmeaza a savarsi fapta, determinarea acesteia si alegerea mijlocului cel mai eficient pentru a o determina sa comita infractiunea.

Conditile instigarii, astfel cum decurg din textul legal precitat, sunt urmatoarele:

-sa se fi realizat o activitate de determinare de catre o persoana, fata de alta persoana, materializata prin insuflarea ideii de a efectua o anumita actiune, fiind indiferente mijloacele utilizate in activitatea de determinare, deci fiind calificata instigarea prin oferirea de foloase sau prin presiuni exercitate in favoarea constringerii;

-activitatea de determinare sa aiba ca obiect savarsirea unei fapte prevazute de legea penala;

-activitatea de determinare sa fie efectuata cu intentie, deci sa se constate ca a existat la instigator vointa producerii rezultatului prefigurat sau, cel putin, acceptarea posibilitatii producerii acestuia.

Actele aceleiasi inculpate, de procurare a mijloacelor de savarsire a faptei proiectate si de punere a acestora la dispozitia persoanelor identificate, constituie acte de complicitate materiale, ce sunt insa absorbite de actele de instigare ale aceleiasi inculpate cu privire la savarsirea unei fapte prevazute de legea penala. Conditia privind vinovatia inculpatei se retine a fi indeplinita, urmare a cunoasterii unanime a efectului solutiei de soda caustica asupra tegumentelor si organelor interne ale corpului uman, inculpata prefigurandu-si rezultatul actiunii de a se arunca o astfel de solutie in fata partilor vatamate si urmarind acest rezultat, motivul inculpatei constand in dorinta ei de razbunare.

Inculpatul T.D.M. nu a executat fapta la care a fost determinat de inculpata B.I., acesta luand hotararea neexecutarii imediat ce coinculpatul B.R. a finalizat propria actiune de aruncare a solutiei de soda caustica in fata partii vatamate B.M., primul fiind cuprins de o stare de frica, determinata de strigatele durere ale acesteia din urma, astfel incat participatia penala a inculpatei va fi analizata in conditiile art. 29 C.pen., cu privire la care s-a apreciat ca nu se impune o schimbare a incadrarii juridice a faptelor pentru care inculpata B.I. a fost trimisa in judecata, punerea in discutie a acestei chestiuni de drept fiind de natura a conduce la incompatibilitatea judecatorului ce a instrumentat cercetarea judecatoreasca, prefigurand solutia ce se va da in cauza.

Inculpatul B.R., executand fapta de vatamare corporala grava asupra partii vatamate B.M., in mod direct, a adus atingere, in mod indirect si prin aceeași fapta, si integritatii fizice a partii vatamate B.I.I., parte din solutia aruncata in fata sotiei lui, ajungand si pe fata acestuia, producandu-i suferinte fizice.

Cu privire la aceasta fapta, instanta nu va retine participatia penala a inculpatei B.I., acesteia fiindu-i indiferent modul in care s-a facut impartirea rolurilor sub aspectul celor doua parti vatamate, intre persoanele instigate, instanta retinand ca raportul de cauzalitate psihica, ca element constitutiv al faptei de lovire sau alte violente savarsite de inculpatul B.R. impotriva partii vatamate B.I.I., s-a intrerupt, iar infractiunea savarsita fata de aceasta parte vatamate isi are originea psihica exclusiv in propria vinovatie a acestui inculpat, retinuta in modalitatea intentiei indirecte, acesta prevazand ca actiunea sa s-ar putea extinde si asupra sotului celei in fata carei a intentionat in mod direct sa arunce solutia caustica si, desi nu a urmarit acest rezultat, la care ar fi trebuit sa se ajunga ca urmare a faptei minorului T.D.M., a acceptat producerea lui.

In drept, faptele inculpatei B.I., de a determina pe inculpatul B.R. si pe minorul T.D.M., sa ia hotararea de a savarsi actiunea de a arunca in fata partilor

vatamate B.I.I. si B.M., solutia de soda caustica cumparata si preparata de aceasta, inculpata prefigurandu-si rezultatul acestei actiuni si urmarindu-l, constituie infractiunea de vatamare corporala grava in forma instigarii prev. de art. 25 raportat la art. 182 al. 2 C.pen. si, respectiv, infractiunea de instigare prev. de art. 29 C.pen.

Latura obiectiva a infractiunilor retinute cuprinde elementul material, realizat prin activitatea de determinare a inculpatului B.R., la savarsirea actiunii ce constituie infractiunea de vatamare corporala grava prev. de art. 182 al. 2 C.pen., urmata de pierderea simtului si organului de vaz de catre partea vatamata B.M., precum si prin actiunea de determinare a minorului T.D.M., la savarsirea unei actiuni de aceeaasi natura si cu acelasi continut – aruncarea in fata partilor vatamate a unei solutii caustice, preparata de inculpata, urmata insa de neexecutare, intre activitatile de determinare a inculpatului B.R. si rezultatul acestei determinari existand cauzalitate directa, inculpata fiind autorul moral al infractiunii de vatamare corporala grava savarsita de acest inculpat impotriva partii vatamate B.M..

In ce priveste latura subiectiva, se retine vinovatia in forma intentiei, modalitatea directa, inculpata prevazand, in cadrul ambelor actiuni de determinare, ca rezultatul faptei la care a instigat va fi orbirea partilor vatamate, aceasta promitand plata sumei de 100,00 lei fiecaruia dintre cei instigati, numai daca faptele la care a instigat vor avea acest rezultat, astfel cum s-a demonstrat in cele ce preced, imprejurare din care se retine concluzia ca inculpata a si urmarit rezultatul aratat.

Actele de instigare neurmte de neexecutarea faptei la care a fost determinat minorul T.D.M. sunt incriminate distinct de dispozitiile art. 29 C.pen..

Intrucat inculpata a izbutit sa-l determine pe acest inculpat sa savarseasca fapta prevazuta de legea penala, insa acesta, dupa ce a acceptat propunerea facuta si a luat hotararea de a savarsi fapta, s-a razgandit si nu a mai trecut la executare, in circumstantele deja retinute, inculpata urmeaza sa raspunda penal pentru infractiunea autonoma prev. si ped. de art. 29 C.pen.

Constatand indeplinite conditiile art. 345 al. 2 C.pr.pen., faptele retinute in sarcina inculpatei existand si constituind infractiuni, fiind savarsite de inculpata cu vinovatia prevazuta de lege, aceasta raspunzand penal, urmeaza a fi condamnata inculpata, pentru fiecare din cele doua fapte examinate.

In ce priveste individualizarea judiciara a pedepsei, instanta a avut in vedere criteriile de individualizare prevazute de art. 72 C.pen.

Gradul de pericol social, evaluat conform art. 18 ind. 1 al. 2 C.pen., se retine a fi unul foarte ridicat, raportat la urmarea imediata produsa - pierderea de catre partea vatamata a simtului si organului vazului, dar si arsuri ale pielii fetei ce au necesitat, potrivit expertizei medico-legale, 90-100 zile de ingrijiri medicale pentru vindecare, precum si raportat la urmarea imediata ce s-ar fi putut produce daca minorul T.D.M. ar fi executat fapta la care a fost instigat, asupra partii vatamate B.I.I..

Scopul inculpatei a fost determinat de dorinta de razbunare, fiind incredintata ca partea vatamata B.M. si fiica acesteia ”ii fac vraji”, urmand a se retine ca a savarsit faptele din motive josnice, fiind incidenta circumstanta agravanta legala prev. de art. 75 al. 1 lit. d) C.pen.

Savarsirea faptelor de catre inculpata se retine a fi fost realizata si in circumstanta agravanta legala prev. de art. 75 al.1 lit.c) C.pen., activitatea de determinare fiind efectuata de catre inculpata asupra unor minori, astfel incat va fi retinuta si aceasta circumstanta legala.

Inculpata nu a recunoscut savarsirea faptelor retinute in sarcina sa, mai mult, a sustinut ca persoanele instigate nu au fost niciodata in casa ei, precum si ca nu s-a aflat in localitatea Ieud, la data de 10.03.2009, fiind plecata in localitatea Constanta,

ambele sustineri fiind infirmate de declaratiile minorului T.D.M. si ale inculpatului B.R., ambii descriind interiorul in care au stat in locuinta inculpatei in termeni identici cu cei descriși de insasi inculpata, a carei prezenta in localitatea Ieud la data de 10.03.2009 este confirmata de incheierea pronuntata in Dosar nr. aaa/224/2009, dar si de lista apelurilor telefonice efectuate de la postul telefonic fix al inculpatei, din care rezulta ca s-au format apeluri in aceeași perioada către victime.

Inculpata se afla la primul conflict cu legea penala, nefiind anterior condamnata, asa cum rezulta din fisa de cazier judiciar, urmand a se retine circumstanta legala atenuanta prev. de art. 74 al. 1 lti.a) C.pen.

S-a reținut ca, pentru niciuna din infractiunile savarsite, inculpata nu a fost condamnata definitiv pana la data pronuntarii prezentei sentinte, urmand a se face aplicarea art. 33 lit.b) C.pen. rap. la art. 34 al.1 lit. b)C.pen. si a disp. art. 80 al.1-2 C.pen.

Raportat la criteriile de individualizare analizate, inculpata va fi condamnata la **pedeapsa de 3 (trei) ani inchisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava in forma instigarii, fata de partea vatamata B.M. si la la **pedeapsa de 2 (doi) ani inchisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de vatamare corporala grava, in forma instigarii neurmata de executare, fata de partile vatamate B.M. si B.I.I..

In baza art. 33 lit. a) C.penal, raportat la art. 34 lit. b) C.penal, vor fi contopite pedepsele stabilite si va fi condamnata in final inculpata B.I., **la pedeapsa rezultanta de 3 (trei) ani inchisoare.**

Se va face aplicarea art. 64 lit.a teza a II a si litera b C.pen. în condițiile și pe durata prev. de art.71 C.penal.

III. Cu privire la latura civila, se retine ca in cauza s-au constituit parti civile partile vatamate **B.M. si B.I.I.** si **SPITALUL JUDETEAN DE URGENTA Baia Mare „Dr. Constantin Opris”**.

Retinand ca inculpatii B.I. si B.R. raspund penal pentru activitatea infractionala se vor retine indeplinite si conditiile art. 998-999 C.civ., urmand a fi antrenata, in baza acestor texte legale si a disp. art. 1003 C.civ., raspunderea civila delictuala si solidara a acestor inculpati, fata de partile civile evocate.

In sarcina parintilor inculpatului B.R., minor la data savarsirii faptei pentru care a fost condamnat (16 ani si 10 luni), se va retine, in baza art. 1001 al. 1 C.civ., culpa in supravegherea minorului, urmand a fi obligati in solidar cu acesta, la repararea pagubei cauzată victimelor.

Prejudiciul material retinut in ce priveste pe partea civila B.M. este cert, inca nereparat, in masuracelor 100 zile de ingrijiri medicale de care a beneficiat victima, Judecătoria apreciind, in lipsa unor probe directe, ca suma de 100 lei/zi corespunde costului implicat de medicatia si ingrijirea speciala necesara acestei parti civile, inclusiv costului implicat de spitalizarea partii vatamate in Italia, precum se va retine, judecand in echitate, ca este cert si prejudiciul moral al carui echivalent a fost restrans de catre partile civile, la termenul cand s-a dezbatut cauza, la suma de 300.000 lei, urmand a fi obligati inculpatii, in solidar intre ei si inculpatul B.R. in solidar cu partile responsabile civilmente – parintii sai, la plata acestor sume cu titlu de despagubiri civile materiale si morale, cuvenit ambelor parti civile – sotii B.M. si B.I.I..

In ce priveste diferenta despagubirilor materiale solicitate, de 150.000,00 lei, instanta retine ca, desi s-au depus inscrisuri din care rezulta internarea partii civile B.M. la unitati spitalicesti din Italia, nu s-a facut dovada prejudiciului material suferit de partile civile, cuprinzand cheltuielile de transport si de spitalizare, in a caror

considerare instanța a stabilit însă întinderea prejudiciului material încercat de ambele părți vătămate.

Astfel, martora B.I., fiica a părților civile, întrebata fiind de instanța cu privire la cuantumul cheltuielilor efectuate cu prilejul internării părții civile B.M., la unitățile spitalicești din Italia, a răspuns că nu cunoaște.

Intrucât instanța nu este chemată să aprecieze întinderea prejudiciului material a cărui reparare s-a solicitat, judecarea laturii civile având la baza probele a căror administrare se afla exclusiv în sarcina părții solicitante, instanța a respins acțiunea civilă pentru diferență de 150.000,00 lei, pentru care nu s-au administrat probe.

Se va reține reparat prejudiciul suferit de partea vătămată S.M.D..

În privința cheltuielilor judiciare, reținând culpa infracțională și delictuală a inculpaților, se va reține și culpa procesuală a acestora, urmând a fi obligat fiecare inculpat, la plata cheltuielilor judiciare către stat și către părțile vătămate după cum urmează:

- în cuantum de 1047,00 lei – inculpatul B.R. în solidar cu părțile responsabile civilmente B.G. și B.M. – părinții inculpatului, minor la data săvârșirii faptei, din care suma de 200,00 lei reprezintă onorariul aparatorului din oficiu – av. Onita-Ivascu Adrian, ce se va avansa din fondurile Ministerului Justiției.

- în cuantum de 864,00 lei – inculpata B.I..

În baza art.192 alin.(3) C.pr.penală, vor rămâne în sarcina statului și se vor achita din fondurile Ministerului Justiției, cheltuielile judiciare reprezentând onorariul de 100,00 lei, convenit aparatorului desemnat din oficiu, pentru inculpatul T.D.M., a cărui cerere având ca obiect cheltuieli judiciare se va respinge.

În baza art.193 alin.(1) C.pr.penală, va fi obligat fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare făcute de părțile vătămate, astfel:

- în cuantum de 557,40 lei – inculpatul B.R. în solidar cu părțile responsabile civilmente B.G. și B.M. – părinții inculpatului, minor la data săvârșirii faptei.

- în cuantum de 1116,80 lei – inculpata B.I..

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Dragomirești, părțile civile B.I.I. și B.M. și inculpata B.I..

Prin motivele scrise și orale, procurorii au solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea soluției judecătorești și rejudecând dosarul, a se dispune condamnarea inculpatului T.D.M. pentru comiterea complicității la infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. de art.26 C.pen. rap. la art.182 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.99 C.pen., întrucât magistratul fondului în mod netemeinic l-a achitat, iar în privința inculpaților B.R. și B.I. să se procedeze la aplicarea unor pedepse majorate, corespunzătoare pericolului social sporit al faptelor și făptuitorilor.

Părțile civile prin apărătorul ales au criticat sentința primei instanțe atât sub aspect penal cât și sub aspect civil, solicitând ca în urma casării acesteia, Curtea să dispună condamnarea inculpatului T.D.M. pentru complicitate la infracțiunea de vătămare corporală gravă, prev. de art.26, 182 alin.2 și 99 C.pen. la o pedeapsă care să reflecte pericolul excesiv al faptei și să țină cont de urmările ireversibile ale acesteia, dar și de persoana făptuitorului, iar pe de altă parte, apreciază că se impun sancțiuni mai mari și față de coinculpații B.R. și B.I., primul în calitate de autor, iar a doua ca instigator a aceleiași infracțiuni.

Arată că prin modul în care au acționat inculpații au demonstrat că în speță sunt operante prevederile circumstanțelor agravante reglementate la art.75 lit.a-d C.pen. Sub aspectul modalității de executare a pedepselor relevă că reeducarea inculpaților nu este posibilă decât prin izolarea lor de societate, într-un loc de

detenție, doar în cazul inculpatului T.D.M., într-o ipoteză subsidiară s-ar putea aplica disp.art.86/1 C.pen.

Din punct de vedere civil, se impune obligarea solidară a inculpaților la plata daunelor materiale în valoare de 250.000 lei iar cu titlu de daune morale la achitarea sumei de 300.000 lei, față de consecințele slujirii victimei B.M. și pierderea simțului văzului de către aceasta. Părțile civile au solicitat totodată obligarea în solidar a inculpaților la plata sumei de 11.545 lei cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocațial la instanța de fond și recurs.

Prin recursul scris și oral, apărătorul ales al inculpatei B.I. a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței și, în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare la Judecătoria Dragomirești. Susține că de la începutul cercetării judecătorești, declarațiile inculpaților și ale martorilor nu au fost consemnate în mod procedural. Se începea declarația la persoana I singular, ca în continuare să se consemneze la persoana a III-a, mai exact împrejurări pe care judecătorul fondului a înțeles că ar fi vrut să le relateze părțile. S-au consemnat o serie de aspecte subiective pe care martorul nu le-a relatat în mod direct. În situația în care au existat contradicții între declarațiile inculpaților sau ale martorilor, în mod cu totul neprocedural s-a trecut la așa zisele confruntări, în care de asemenea consemnările sunt subiective, fiind redactate la persoana a III-a.

Una dintre martorele principale și anume fiica părților vătămate, numita B.I., audiată la termenul din 14.06.2011 a fost prezentă în sală în tot cursul procesului desfășurat la Judecătoria Dragomirești și cu toate că a învederat instanței acest lucru, s-a trecut la audierea acesteia. În aceste condiții se impune casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe pentru reaudierea tuturor martorilor în apărare și în acuzare ce au fost ascultați nemijlocit de către instanța fondului. În caz contrar, dreptul la apărare al inculpatei este grav încălcat, neavând posibilitatea formulării unor întrebări și nebeneficiind de consemnarea fidelă a depozițiilor acestor martori.

În subsidiar, solicită admiterea recursului, casarea sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună achitarea inculpatei în temeiul art. 11. pct. 2 lit a rap. la art. 10 lit.a C.pr.pen. Susține că întreaga acuzație este fundamentată pe declarațiile celorlalți 2 coinculpați, respectiv B.R. și T.D.M. care confirmă că toate discuțiile despre agresarea victimelor s-au purtat între ei și inculpatul B.I..

În ipoteza în care s-ar reține în sarcina inculpatei existența vreunei fapte, aceasta ar putea fi cea de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.3 C.pen, situație în care operează nepedepsirea inculpatei, deoarece conform textului suscitată, favorizarea săvârșită de soț nu se sancționează. Pentru aceste considerente, solicită schimbarea încadrării juridice în temeiul art. 334 C.pr.pen din infracțiunea prev. și ped. de art. 25 rap. la art. 182 alin 2 C.pen în cea prev. de art.264 alin.3 C.pen.

Curtea examinând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul Parchetului și al părților civile:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de recurs reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Cu titlu de premisă, Curtea are în vedere, că potrivit disp.art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul de urmărire penală sau instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Din analiza dispoziției legale menționate, rezultă că cele administrate în faza de urmărire penală au aceeași valoare cu probele administrate în faza cercetării judecătorești, iar cele din fața procurorului se analizează coroborat cu cele din fața magistratului și că scopul probelor prevăzut în art.62 C.proc.pen., constând în aflarea adevărului, este identic pentru ambele faze ale procesului penal.

Prin urmare, probele administrate în faza de urmărire penală nu servesc exclusiv pentru trimiterea în judecată a inculpaților, iar faptul că instanțele sunt obligate să verifice legalitatea probelor și să stabilească utilitatea și concludența acestora în cadrul cercetării judecătorești, nu duce automat la concluzia eliminării probelor administrate în faza de urmărire penală.

Relativ la aprecierea probelor se impune a se reține că aceasta este operațiunea finală a activității de probațiune, care permite instanței de judecată să determine

măsura în care probele reflectă adevărul. Prin aprecierea tuturor celor administrate, în ansamblul lor, instanța își formează convingerea cu privire la temeinicia sau netemeinicia învinuirii, cu privire la măsura în care prezumția de nevinovăție a fost sau nu înlăturată prin probe certe de vinovăție, dacă se impune sau nu achitarea inculpaților pentru faptele deduse judecătii. Mai mult, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza dedusă judecătii.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție, astfel cum este reglementată și în dispozițiile art.6 paragr.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, produce, în principal, două categorii de consecințe: a) în privința organelor judiciare, care trebuie să manifeste prudență în examinarea actului de trimitere în judecată și să analizeze, în mod obiectiv, argumentele în favoarea și în defavoarea inculpatului; b) în privința inculpatului, prezumția de nevinovăție implică dreptul său de a propune probe în apărarea sa și acela de a nu depune mărturie contra lui însuși.

În sistemul nostru de drept, prezumția de nevinovăție – astfel cum este reglementată prin disp.art.5/2 C.proc.pen. și art.66 alin.1 C.proc.pen. – îmbracă două coordonate: administrarea probelor și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi operantă prezumția de nevinovăție, este necesar ca instanța să înlătore eventualitatea, bănuielile, suspiciunile, aproximațiile, pentru că atunci când infracțiunea nu este dovedită cu certitudine, prezumția de nevinovăție împiedică pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

În cauza dedusă judecătii, Curtea constată că prezumția de nevinovăție a fost înlăturată în privința celor trei inculpați, probele administrate de organele judiciare demonstrând, fără echivoc, vinovăția acestora conform încadrărilor juridice ale faptelor pentru care au fost deferiți justiției.

Înainte de a analiza solicitarea procurorilor de majorare a pedepselor aplicate inculpaților B.R., B.I., T.D.M., Curtea va examina existența elementelor laturii obiective și subiective a tuturor infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

Din definiția dată instigatorului de art.25 C.pen., rezultă că acesta, după ce i-a – el, cel dintâi – hotărârea săvârșirii unei infracțiuni, desfășurând o anumită activitate materială, externă, transmite această hotărâre altei persoane, care, fiind determinată să comită fapta prevăzută de legea penală, trece apoi, în mod concret, la realizarea ei. Sub aspectul laturii obiective a instigării este necesar: să existe o activitate obiectivă de instigare; aceea să fi determinat pe cel instigat a comite fapta prevăzută ca infracțiune; cel instigat să fi efectuat acte de executare a acestei infracțiuni.

În speța de față, s-a dovedit că instigarea a fost directă din partea inculpatei B.I., aceasta comunicându-le direct, explicit, inculpaților B. și T. ideea și hotărârea sa cu privire la săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă asupra victimelor B.I.I. și Marie, indicându-le totodată modalitatea în care să realizeze activitatea infracțională. De relevat că activitatea instigatorului B.I. a precedat hotărârea autorului B.R. de a săvârși infracțiunea precum și pe aceea a complicei T. de a ajuta la săvârșirea acesteia.

Practica judiciară este unanimă atunci când consideră că „instigarea este condiționată de existența unui îndemn determinant în ce privește săvârșirea infracțiunii; acesta trebuie să fie anterior comiterii faptei”, cerință realizată în speța de față. Instanța supremă a învederat că „pentru existența instigării este necesar ca instigatorul să fi determinat pe autor și complice să comită infracțiunea, substituindu-și voința sa, voinței acestora. Sub aspect obiectiv, instigarea trebuie să constea din fapte concrete, bine precizate, care să constituie elemente de determinare pentru săvârșirea infracțiunii”. Aceeași instanță superioară a statuat că „pentru a se

reține în sarcina unei persoane participarea, sub forma instigării, la săvârșirea unei infracțiuni, este necesar să se stabilească nu numai că ea a îndemnat pe autor și complice să comită infracțiunea, ci și că îndemnul său a fost determinant în acest sens sau, cu alte cuvinte, că autorul material sau complicele n-ar fi săvârșit-o fără îndemnul instigatorului”. Nu în ultimul rând, intenția instigatorului implică și legătura subiectivă dintre acesta și autor, legătură care nu trebuie să fie bilaterală, fiind suficient dacă se stabilește într-un singur sens și anume de la instigator către autor.

Referitor la existența complicității reținută de procuror în sarcina inculpatului T.D.M. la infracțiunea de vătămare corporală gravă, Curtea reține următoarele:

Complicitatea este caracterizată printr-o activitate de ajutorare, de înlesnire, legată în mod mijlocit și indirect de cea care constituie latura obiectivă a infracțiunii, unită cu intenția de a ajuta, a înlesni comiterea unei infracțiuni. Potrivit instanței supreme „este complice la infracțiunea de vătămare corporală gravă acela care, consimțind să dea ajutor autorului pentru săvârșirea faptei, a cunoscut substanța – periculoasă pentru viață – sodă caustică pe care urma să o arunce în fața victimelor, deci putea și trebuia să-și dea seama că utilizarea unui asemenea produs poate conduce la moartea părților vătămate”. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „nu există complicitate decât dacă cel care ajută sau înlesnește săvârșirea unei infracțiuni are reprezentarea că fapta sa va constitui un ajutor dat autorului în comiterea acelei infracțiuni și dorește producerea acestui rezultat sau acceptă eventualitatea sa”.

Practica judiciară este unanimă când relevă că „pentru existența complicității nu este necesară o înțelegere, prealabilă sau concomitentă, între autor și complice; ceea ce se cere, sub aspect subiectiv, este numai ca respectivul complice să fi cunoscut ceea ce urmărește autorul și să fi voit să-l ajute, dorind sau acceptând rezultatul infracțiunii la a cărei săvârșire a contribuit”.

De asemenea, instanțele au statuat că „o persoană poate fi considerată complice numai atunci când prin activitatea sa intenționată a contribuit la săvârșirea faptei stabilită în sarcina autorului; nimeni nu poate fi tras la răspundere penală, ca și complice, pentru o faptă a autorului – fără nicio legătură cu activitatea sa – pe care nu a cunoscut-o și nu a prevăzut-o. Simpla prezență a unei persoane la locul săvârșirii infracțiunii nu este suficientă pentru a se conchide că prin aceasta ea ar fi intenționat să înlesnească sau să ajute la comiterea infracțiunii, din moment ce nu s-a stabilit că ar fi cunoscut sau prevăzut intenția autorului”. Practica judiciară a relevat că „pentru existența complicității nu este suficient un act material de natură să ajute la săvârșirea unei infracțiuni, ci mai trebuie ca acesta să fie făcut cu intenția de a ajuta la săvârșirea infracțiunii respective. Învinuirea de complicitate este neîntemeiată dacă în cauză se stabilește că inculpatul a contribuit în mod obiectiv la infracțiunea săvârșită de autor, fără însă să fi cunoscut intenția infracțională a acestuia. Prevederea, ca element al intenției complicelui, trebuie să cuprindă, în primul rând, toate împrejurările de fapt care formează latura obiectivă a conținutului infracțiunii săvârșite de autor, iar, în al doilea rând, legătura causală dintre propriile sale acțiuni și infracțiunea comisă de autor. Pe baza celui de al doilea element, intenția complicelui trebuie să conțină conștiința acestuia că acțiunile sale creează condițiile necesare, care dau autorului, posibilitatea de a săvârși infracțiunea. Intenția poate fi directă, când se dorește survenirea rezultatului și indirectă, când se admite în mod conștient intervenirea lui”.

Literatura a statuat că „sub aspectul existenței complicității nu interesează dacă acel complice a avut sau nu vreun folos în schimbul ajutorului pe care l-a dat autorului la săvârșirea infracțiunii”. Nu în ultimul rând, practica a relevat că „există

complicitate, sub aspectul laturii subiective și atunci când complicele, fără a fi dorit rezultatul infracțiunii comise de autor, a prevăzut producerea lui și l-a acceptat. În toate cazurile, indiferent de forma concretă în care se săvârșește complicitatea, înțelegerea între complice și autor, trebuie să fie anterioară sau cel mult, concomitentă săvârșirii faptei”.

În speța de față, fapta inculpatului T.M. de a-l însoți pe inculpatul B., după o prealabilă înțelegere de a comite agresiunea asupra părților vătămate și după ce în prealabil au fost instigați în acest sens de inculpații B.I.I. și B.I., amândoi având asupra lor soluția de sodă caustică preparată de inculpata B.I., de a le aștepta pe victime și de a le arunca acestora în față produsele vătămătoare și toxice, cauzând slujirea și pierderea văzului lui B.M., constituie complicitate la infracțiunea de vătămare corporală gravă. Chiar dacă în fapt și realitate, inculpatul T. nu a mai aruncat cu substanța acidă asupra victimelor, datorită țipetelor acestora, acționând în modul arătat, complicele a dat un ajutor moral lui B.R. – autorul faptei – prin încurajarea și întărirea intenției acestuia de a vătăma integritatea corporală a victimelor, ceea ce, în lipsa acestui ajutor, autorul nu ar fi îndrăznit să facă în împrejurările date. Mai mult, participarea ambilor inculpați B. și T. la planuirea infracțiunii, la stabilirea modului de acțiune la locuința inculpaților B.I.I. și I., realizând fapta în urma sfătuirii și instigării de către aceștia în legătură cu pândirea și atacarea părților vătămate în locul unde au fost agresate precum și participarea la împărțirea banilor realizați în urma săvârșirii infracțiunii, constituie elemente ce caracterizează complicitatea morală la fapta prevăzută de legea penală în ce-l privește pe inculpatul T.. Participația penală a inculpatului B.R. se circumscrie autoratului la infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. de art.182 alin.2 C.pen. cu art.99 C.pen. și a constat în aceea că după ce s-a asigurat în prealabil că părțile vătămate nu se află la domiciliul acestora, i-a așteptat împreună cu inculpatul T. pe o stradă „a lupului din Ieud”, iar când victimele au ajuns în dreptul lor, a aruncat asupra acestora soluția de sodă caustică, preparată anterior de inculpații B.I. și I., parte din această substanță atingând și arzând fața numitei B.M. și a soțului acesteia B.I.I., prin activitatea sa producând leziuni corporale ce au necesitat pentru vindecare 100 zile îngrijiri medicale, pierderea simțului văzului de către B.M. și o invaliditate definitivă completă de 100%, cauzându-i totodată, leziuni de mai mică amploare ce nu au necesitat îngrijiri medicale, victimei B.I.I..

În fața Curții, primul termen de judecată a fost fixat la data de 26 ianuarie 2012 pentru când procedura de citare cu inculpații minori cât și cu cea majoră a fost îndeplinită legal, inculpatul B.R. semnând personal actul procedural, refuzând să se prezinte însă la judecată. Conform art.291 alin.3 C.proc.pen., pentru următorul de judecată, 16.02.2012 acesta nu a mai fost citat, având termen în cunoștință. Referitor la inculpatul T. pentru termenul din 26.01.2012, citația a fost semnată de mama acestuia, el lipsind de la judecată, condiții în care s-a repetat procedura de citare și pentru data de 16.02.2012 când de asemenea inculpatul a refuzat să se prezinte în fața Curții, actul procedural fiind semnat tot de mama sa.

Cu privire la probațiunea testimonială și științifică administrată în faza de urmărire penală și în faza de judecată, din care rezultă fără echivoc vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății, Curtea reține următoarele:

Astfel, în fața procurorului, inculpații minori B.R. și T.D. recunosc în mod sincer comiterea faptelor imputate. La fila 39 este depus și procesul verbal de reconstituire al infracțiunii, prin care ambii arată traseul parcurs și modul în care au acționat asupra părților vătămate. În declarația dată în prezența apărătorului, inculpatul minor B.R. precizează textual: „la data de 10.03.2009 împreună cu T. D. ne-am deplasat la locuința inculpaților B.I. și I., unde aceștia ne-au servit cu alcool,

ocazie cu care B.I.I. ne-a promis că ne va remite câte 100 lei la fiecare, dacă le vom arunca în față victimelor B.I.I. și Marie o soluție de sodă caustică pe care ei au preparat-o în două borcane. Întrucât eram sub influența alcoolului, am fost de acord să comit această infracțiune. În legătură cu conținutul borcanelor, cei doi inculpați ne-au spus că sunt niște „soponele” iar cu privire la consecințele aruncării acestui lichid în față victimelor, ne-au spus că le va provoca doar niște usturimi, după care în 2-3 zile le va trece. În acest context, inculpata B.I. a apelat telefonic locuința părților vătămate și văzând că acestea nu răspund, ne-a spus să le așteptăm, în zona Prund. Cei doi inculpați ne-au spus în mod expres să le aruncăm soluțiile din borcane, în ochi la cei doi bătrâni și nu în alte zone ale corpului, ba chiar ne-au arătat cum să procedăm, imitând aruncarea conținutului recipientului. Inculpata B.I. a insistat să comitem fapta, spunând să nu ne temem că nu are cum să afle nimeni, întrucât victimele vor bănuși pe alții. În locuința inculpaților ne-am înțeles ca eu să-i arunc soluția în față la B.M., iar T.D. asupra părții vătămate B.I.I.. Acesta a fost motivul pentru care eu m-am așezat pe partea dreaptă a străzii, întrucât B.M. se afla în stânga soțului ei. După ce am așteptat victimele, pe o bancă în apropierea familiei G., întrucât de acolo aveam posibilitatea să vedem momentul în care părțile vătămate trec puntea, când acestea s-au apropiat de noi, fiecare am aruncat conținutul borcanului asupra celor doi bătrâni, în față. Întrucât, B.M. a strigat, noi am fugit în Prund, și am aruncat borcanele în albia râului. T.D. mi-a spus că șiel i-a aruncat în față victimei B.I.I. soluția din borcan. A doua zi, B.I. mi-a dat suma de 100 lei, spunând ca restul sumei tot de 100 lei ni-l dă în ziua următoare, conform înțelegerii anterioare, lucru care s-a și realizat”.

La fila 27 u.p., este atașată declarația inculpatului minor T.R. în care acesta relevă și recunoaște sincer comiterea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată precizând „la începutul lunii martie 2009 m-a chemat la el acasă inculpatul B.I.I., care mi-a comunicat că vrea să rezolve o femeie care îi face rău, sens în care mi-a propus să gădesc un băiat cu care să comit fapta. A doua zi după ce inculpatul B.I.I. mi-a propus să săvârșesc infracțiunea, m-am întâlnit cu I.G. care a afirmat că este în stare de orice pentru bani, condiții în care i-am povestit despre propunerea inculpatului B.I.I.. I.G. fiind de acord, după câteva zile ne-am dus la locuința inculpatului B.I.I. pentru a discuta detaliile referitoare la comiterea infracțiunii. Ajunși la locuința inculpaților, amândoi deci și B.I., au insistat să comitem infracțiunea, asigurându-ne că nu va ști nimeni că noi am săvârșit-o. Inculpata B.I. împreună cu soțul ei au preparat o soluție pe care au pus-o în două borcane cu filet și în pungi de plastic și ne-a spus că trebuie să o aruncăm în față la numita B.M. care le face vrăji. În borcan au spus că se află soponele, iar la insistențele lui I.G., au recunoscut că de fapt este sodă caustică și că în cazul în care ne stropim pe mâini să ne spălăm repede cu apă, pentru a nu ne arde. Inculpata B.I. i-a spus lui I.G. în prezența mea că după ce îi vom arunca soluția în față victimei B.M., aceasta n-o să mai vadă. Ambii inculpați ne-au spus și instruit să aruncăm conținutul cu sodă caustică al celor două borcane, în față părților vătămate. În prezența noastră inculpata B.I. a sunat de pe telefonul fix la familia părților vătămate și întrucât acestea nu au răspuns, ne-au învățat să-i așteptăm în apropiere de familia G., în zonă neiluminată, iar în momentul în care victimele se vor apropia, să le aruncăm soluția din borcane în față. Cele două borcane le-am ascuns în cabina unei vole și care se află în Prund. A doua zi inculpatul T. invederează că se afla pe stradă împreună cu I.G., când s-au întâlnit cu inculpatul B.R. și la întrebarea acestuia referitor la locația unde s-au aflat în seara precedentă, I.G. i-a povestit că inculpatul B.I.I. le-a promis suma de 200 lei dacă îi aruncă în față la partea vătămată B.M., o soluție de sodă caustică, întrebându-l dacă nu dorește să participe și el la săvârșirea faptei. În aceste condiții,

inculpatul B.R. a fost de acord să contribuie nemijlocit la săvârșirea infracțiunii. Inculpatul T. mai arată că, în acea seară după ce s-a mai plimbat, inculpatul B.R. a afirmat că va merge la locuința inculpatului B.I.I. pentru a se înțelege cu acesta asupra modului de comitere al infracțiunii. După ce inculpatul B.R. a revenit de la locuința inc.B.I.I., i-a propus inculpatului T. să nu-l mai ia ca și coautor și pe I.G., ci să comită infracțiunii doar ei doi, aspect cu care inculpatul T. a fost de acord. În aceeași declarație, de la f.28 u.p., inculpatul T. învederează că „atât inculpata B.I., cât și inc.B.I.I. au insistat să comită infracțiunea împreună cu B., motivând că partea vătămată B.M., le face vrăji. Inculpata B.I. a afirmat textual că „dacă aude că am orbit-o pe sora ei, ne dă banii, respectiv 200 lei”. Inculpatul T.D. învederează că inc.B.R. trebuia să arunce soda caustică în fața victimei B.M., iar el asupra soțului acesteia. În momentul în care victimele s-au apropiat de inculpați, B.R. a aruncat soluția toxică asupra victimei B.M., care urlând de durere, iar soțul acesteia strigând la ei, inculpatul T., de frică, a renunțat să-i arunce, potrivit propriilor susțineri, cu soluția în față soțului victimei, fugind ambii spre Prund. În timp ce alergau, cei doi inculpați s-au întâlnit cu I.G., în fața căruia au recunoscut că au aruncat cu sodă caustică în ochii victimei B.M.. A doua zi, inc.B.I. le-a remis suma de 100 lei, iar în ziua următoare încă 100 lei, potrivit înțelegerii intervenite anterior”.

Recunoașterea inculpaților minori din faza de urmărire penală este confirmată și prin declarația martorului I.G. din fața procurorului în care acesta învederează textual că „inculpatul T. i-a povestit că împreună cu inculpatul B. i-au aruncat cu sodă caustică în ochii numitei B.M., văzând asupra lor și sumele de bani primite de la inculpata B.I.. La fila 105 u.p.este atașată declarația martorului B.V. care a învederat că în fața lui, inculpații B. și T. au recunoscut fără echivoc săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată, iar ulterior martorul a primit amenințări cu moartea de la inculpatul B.R., după ce acesta a fost chemat pentru audieri la organele de poliție. În declarația de la f.107, numitul B.V. învederează că la sfârșitul lunii aprilie 2009 a aflat de la I.M. că autorii infracțiunii de vătămare corporală gravă asupra victimelor sunt inculpații B. și T.

Prin declarația de la f.108 u.p.martora A.M. „învederează că a fost prezentă și a înregistrat pe telefonul mobil, mărturisirea lui I.M. făcută numitului B.V., în sensul că inculpata B.I. a pregătit o soluție de sodă caustică la trei persoane minore, pe care i-a plătit cu câte 100 lei pentru a comite infracțiunea de vătămare corporală”. De asemenea, martora A.A.M. în declarația de la fila 109 u.p.învederează că a fost prezentă în autoturism când martora A.M. a înregistrat pe telefonul mobil mărturisirea lui I.M. către B.V. când îl transporta la domiciliu, și din care rezulta implicarea inculpatei B.I., în instigarea minorilor la săvârșirea infracțiunilor.

Martora P.I. în declarația de la f.110 precizează că „în cursul lunii februarie 2009 la magazinul sătesc din Ieud a venit inc.B.I. care dorea să cumpere sodă caustică, dar pentru că nu avea de vânzare, numita P.M. s-a oferit să-i vândă ea de la magazinul F. Baia Mare. Inculpata B.I. cu acea ocazie nu a cumpărat de la P.M. sodă caustică, spunându-i însă că are nevoie pentru spălat prosoape de bucătărie. În cursul urmăririi penale, martora P.M. a aflat de la un minor din familia N. că inculpata B.I. i-a plătit pe inculpații B. și T. să arunce sodă caustică în fața părților vătămate. La fila 114 u.p., martora P.M. învederează că „în urmă cu trei săptămâni, la 9 martie 2009, se afla în magazinul lui P.I., unde a auzit când inculpata B.I. a cerut să cumpere sodă caustică. Mai mult, în declarația de la f.116 u.p., martora C.I. arată că „lucrez la magazinul T. din Ieud, ca vânzătoare și la mijlocul lunii februarie 2009, inculpata B.I. a cumpărat o pungă de sodă caustică. Aceeași martoră reliefează că inculpata B.I. i-a solicitat cu acea ocazie și o pungă de plastic în care să așeze soda caustică”. Martorul

I.G. la f.118 u.p. învederează că „a aflat de la I.G. că autorii faptei sunt cei doi minori B. și T. pe care inculpații i-au plătit cu suma de 100 lei pe fiecare”.

La fila 122 u.p.martorul B.G. relevă că „în fața lui inculpatul B.R. a recunoscut că împreună cu inculpatul T. le-au aruncat în față părților vătămate sodă caustică, la îndemnul inculpaților”.

De asemenea, la fila 123 u.p.este atașată declarația martorului C.I. care arată că „în fața lui inculpatul B.R. a recunoscut că împreună cu inculpatul T. le-au aruncat sodă caustică, în față, părților vătămate, primind de la inculpații B. câte 100 lei fiecare, pentru această activitate”.

Nu este lipsită de importanță declarația martorului D.I. de la f.124 u.p.în care acesta arată că a fost instigat de către inculpatul B.I.I. să declare mincinos, despre ce cunoaște în legătură cu infracțiunea comisă de minorii B. și T.. Martorul precizează că „inculpatul B.I.I. la 26 mai 2009 mi-a spus că în cazul în care voi fi audiat în legătură cu el, de către poliție, să declar în favoarea lui și să nu recunosc că el i-ar fi plătit cu 200 lei pe coinalpații minori, B. și T., pentru a comite infracțiunea”.

Chiar și martorul T.Ș. la f.125 u.p., tatăl inculpatului minor, precizează că „în fața lui, fiul său a recunoscut că împreună cu inculpatul B.R. au comis infracțiunea asupra celor două victime”.

La fila 127 u.p., prin declarația sa, martora N.M. demonstrează fără echivoc vinovăția inculpatei B.I. în săvârșirea infracțiunii, precizând textual „în 13.03.2009, inc.B.I. mi-a spus că i s-au împlinit rugăciunile și că acel cal alb a orbit-o pe sora sa, B.M.. Cu aceeași ocazie, i-a spus martorei că partea vătămată B.M. a vrut să-i omoare fiica din Irlanda, prin vrăji, sens în care nepoata sa, martora B.I., a îngropat în cimitir un cap de vițel”.

Prin declarația sa, I.N.S. (f.128 u.p.), a învederat că în calitate de martor asistent a fost prezent „când cei doi inculpați minori B. și T. au arătat organelor de poliție modul în care la 10.03.2009 au comis fapta asupra părții vătămate B.M., aruncându-i soda caustică în față. Au arătat modul în care inculpații B.I. și I. i-au instigat să comită infracțiunea, dându-le bani și substanța toxică. De asemenea, au învederat locul unde s-au ascuns și au așteptat să sosească victimele”.

În același sens declară și al doilea martor asistent F.I. în depoziția de la f.129 u.p. La fila 132 u.p., martora S.M. relevă că a văzut părțile vătămate imediat după agresiune, iar martorul H.S. la f.133 u.p.precizează că „s-a aflat în scurt timp că inculpații minori B. și T. au comis infracțiunea”.

Prin declarația de la f.134 u.p.martora B.I., fiica părților vătămate relevă că „a observat-o pe mama și tatăl său imediat după săvârșirea infracțiunii de către inculpați, ea prezenta la nivelul feței pete de culoare maro și afirma că nu o să mai vadă, lucru care s-a și confirmat, pierzându-și definitiv simțul văzului.

Vinovăția inculpatei B.I. în săvârșirea infracțiunii este dovedită fără dubiu prin declarația martorei M.B.D. care prin declarația de la f.136 relevă că „în 23.09.2008 eram împreună cu partea vătămată B.M.în centrul comunei Ieud, am întâlnit-o pe inculpata B.I., care i-a strigat în fața mea victimei „tu vrăjitoare, lasă că te voi aranja eu, de nu o să poți ieși din casă”. Nu în ultimul rând, în faza de urmărire penală la f.142, s-a depus de către procuror transcrierea înregistrării declarației martorului B.V., din care rezultă că „autorii infracțiunilor asupra părților vătămate sunt inculpații B.R. și T.D.M.. De asemenea, la f.146 s-a depus bonul fiscal din 11.02.2009 de unde rezultă că inculpata B.I. a cumpărat soda caustică de la magazinul T. din Ieud, iar la f.147 există listing-ul convorbirilor telefonice din care reiese fără echivoc că în seara comiterii infracțiunii, de la telefonul din locuința inculpaților au fost apelate părțile civile, pentru a observa dacă acestea se află sau nu la domiciliu și pentru a le comunica inculpaților minori unde să le aștepte, pentru a le ataca.

În faza de urmărire penală, inculpatul B.I.I. la f.43 nu a recunoscut comiterea infracțiunii învederând că inculpații minori n-au fost niciodată la locuința lui și a soției, nu i-au instigat la comiterea faptei, nu i-au cointeresat material în vederea săvârșirii acesteia și nici nu au apelat nicicând telefonic pe rudele lor, victimele B.I.I. și Marie pentru a afla dacă se găsesc sau nu la locuința lor, la 10.03.2009.

Inculpata B.I., în faza de urmărire penală, la f.45, nu recunoaște săvârșirea infracțiunii, învederând că nu este în relații de dușmănie cu sora sa și nu cunoaște ce anume i-a determinat pe cei doi inculpați minori să afirme mincinos că ea și soțul acesteia, le-ar fi promis bani făptuitorilor și i-ar fi instigat să arunce sodă caustică în fața părților vătămate. Arată că nu deține la domiciliu sodă caustică și nici nu a cumpărat în cursul anului 2009 un asemenea produs de la magazinele din Ieud. A solicitat atât ea cât și soțul său să fie testați la poligraf și să fie confrunțați cu inculpații minori.

În fața Judecătorei Dragomirești, inculpații minori B.R. în declarația de la f.41, iar T.D. în cea de la f.43, de asemenea au recunoscut sincer comiterea faptelor, arătând în detaliu modul în care au fost instigați de către inculpați să le săvârșescă asupra părților vătămate. Față de inculpatul B.I.I. este suspendată judecata, raportat la starea sanitară a acestuia.

Magistratul fondului i-a ascutat nemijlocit pe martorii A.M., I.G., B.V., C.M., A.A., B.V., P.I., P.M., D.I., G.I., N.G., B.I., C.I., D.I., N.M., S.M., H.S., B.I., C.I. și F.I. care au relevat la unison că-și mențin integral declarațiile date în faza de urmărire penală, de unde rezultă fără echivoc, așa cum am analizat anterior, vinovăția inculpaților în săvârșirea faptelor deduse judecății.

În urma infracțiunilor comise de inculpați, partea vătămată B.M. a prezentat leziuni traumatice care s-au putut produce prin acțiunea unei substanțe chimice alcaline. Leziunile au necesitat pentru vindecare 90-100 zile îngrijiri medicale și au dus la pierderea simțului văzului, determinând o invaliditate definitivă completă în procent de 100%.

În privința inculpatei B.I., vinovăția acesteia rezultă cu claritate și fără dubiu din declarațiile coinculpaților B.R. și T.D. coroborate perfect cu declarațiile martorilor I.G., B.V., B.V., A.M., A.A., P.I., P.M., C.I., I.G., B.G., C.I., T.S., N.M., I.N.S., F.I., M.B.D. coroborate cu actele scrise atașate dosarului (bonul fiscal de achiziționare a sodei caustice și listing-ul convorbirilor telefonice dintre postul telefonic al inculpaților și al victimelor). Instigarea inculpatei a fost dovedită prin intenția directă în săvârșirea infracțiunilor față de părțile vătămate, materializată prin achiziționarea și prepararea substanței toxice, căutarea și găsirea celor doi inculpați minori cu nevoi precare materiale, vizibile față de mediul familial și social din care provin; instruirea acestora cu privire la modul de comitere a infracțiunilor, urmărirea victimelor concretizată prin verificarea cu ajutorul telefonului pentru a observa dacă sunt sau nu la domiciliu, determinarea și trimiterea inculpaților minori în așteptarea victimelor, în sat, în loc întunecos; plata sumelor de bani către inculpați după ce în prealabil inculpata s-a asigurat că infracțiunile au fost săvârșite; afirmațiile pe care le-a făcut către persoane fizice din sat în sensul că partea vătămată B.M. „a văzut bugă și a orbit-o calul celalb”.

Din probele administrate nemijlocit în cauză, apare evident că inculpata B.I. a prevăzut rezultatul acțiunii sale, l-a acceptat, l-a urmărit și dorit în mod direct din răzbunare și în final, l-a concretizat prin instigarea celor doi coinculpați minori, repetând de fiecare dată că „această soluție trebuie aruncată direct în fața părților vătămate și nu pe alt loc al corpului uman”, făcându-se vinovată de instigare la infracțiunea de vătămare corporală gravă prev.de art.25 rap.la art.182 alin.2 C.pen.

Referitor la contribuția în calitate de autor al infracțiunii de vătămare corporală gravă, a inculpatului minor B.R., Curtea reține următoarele:

Latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii a constat în: efectuarea de verificări prealabile referitor la împrejurarea dacă victimele se află sau nu la domiciliul lor, pentru a afla traseul ce urmează a fi parcurs, pentru a pune în aplicare instrucțiunile inculpaților B.I. și I.; așteptarea părților vătămate în ulița satului, în loc întunecos, neiluminat public, iar la momentul deplasării victimelor către domiciliul lor, în momentul în care acestea au ajuns în dreptul său, a aruncat în fața lui B.M. soluția de sodă caustică preparată anterior de cei doi instigatori, parte din substanța toxică atingând și arzând fața acesteia și parțial obrazul soțului B.I.I.; ulterior a fugit de la locul faptei iar în ziua următoare săvârșirii infracțiunii a primit suma de 100 lei cu titlu de recompensă de la inculpata B.I.. Prin modul de săvârșire a faptei a produs victimei B.M. o slujire definitivă prin pierderea simțului văzului în totalitate, ceea ce constituie autorat la infracțiunea vizată de 182 alin.2 C.pen.cu art.99 C.pen.

În fața instanței de fond au fost dovedite fără echivoc și recunoscute de către inculpat și săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe prev.de art.180 alin.1 C.pen.făț de partea vătămată B.I.I. (acesta nu are certificat medico-legal, neavând nicio zi de îngrijire medicală) și furt calificat față de victima Ș.M. când în luna martie 2009, pe timp de noapte și folosindu-se de o scară, a pătruns în locuința acesteia, de unde a sustras o unitate centrală de calculator.

Raportat la învinuirea adusă inculpatului T.D.M. prin rechizitoriul Parchetului, de complicitate la infracțiunea de vătămare corporală gravă prev.de art.26, 182 alin.2 cu art.99 C.pen., Curtea reține următoarele:

Vinovăția acestuia rezultă fără dubiu atât din propria sa recunoaștere, din declarația coinculpatului B.R. coroborată cu declarațiile martorilor I.G., B.V., B.V., A.M., A.A.M., I.G., B.G., C.I., T.S., I.N.S., F.I..

Activitatea efectivă a inculpatului a constat în aceea că la data de 9.03.2009, a acceptat în mod intenționat, direct, prin voința și prezența sa în casa inculpatei B.I. participarea la săvârșirea faptei penale; prin așteptarea ca inculpata B.I. să termine de preparat soluția de sodă caustică, prin asistarea în mod direct la activitatea inculpatei B.I., în fața sa și a martorului I.G., care a așezat în două recipiente de sticlă cantitatea convenită fiecărui coinculpat, pentru cele două părți vătămate; a acceptat instigarea inculpatei B.I. la comiterea infracțiunilor și a primit totodată suma de 100 lei drept răsplătă, după săvârșirea acestora; a tănuuit atât fapta sa, cât și a celorlalți doi coinculpați B.R. și B.I.; el a fost promotorul acestei activități penale, s-a înțeles cu inculpatul B.R. ca acesta să îi ia locul în săvârșirea infracțiunii, a martorului I.G. la 10.03.2009.

Chiar dacă potrivit declarației sale, nu a aruncat efectiv în fața victimei B.M., soluția de sodă caustică, fiindu-i teamă de strigătele acesteia, participarea însă la plănuirea infracțiunii, sfătuirea împreună cu inculpatul B. asupra modului de operare, acceptarea instigării de către inculpații B., pândirea celor două victime în locul unde au fost atacate și participarea la împărțirea folosului realizat prin săvârșirea infracțiunii, constituie elemente ce caracterizează complicitatea morală, faptă pentru care va răspunde și care a fost dovedită fără echivoc în prezentul dosar, soluția primei instanțe fiind netemeinică sub acest aspect.

Fiind dovedită prin coroborarea probelor testimoniale și științifice vinovăția celor trei inculpați în săvârșirea infracțiunilor deduse judecării, Curtea reține că în speță sunt operante și circumstanțele agravante vizate de art.75 lit.a și d C.pen., respectiv săvârșirea infracțiunii de trei sau mai multe persoane împreună și din motive josnice, iar în privința inculpatei B.I. și a art. 75 lit c Cod penal, comiterea

faptei împreună cu infractori minori, aceasta fiind consăteană cu B. și T., cunoscând vârsta reală a acestora.

Potrivit art.75 lit.a C.pen.care se va reține cu privire la cei trei inculpați, instanța de recurs apreciază că participarea mai multor persoane la săvârșirea unor infracțiuni prezintă o gravitate deosebită, deoarece acestea se susțin reciproc , au șanse sporite de realizare a scopului, iar, pe de altă parte, sprijinul reciproc al făptuitorilor limitează șansele de apărare sau de fugă ale victimei.

Cu privire la art.75 lit.d C.pen., instanța de recurs reține că răzbunarea este un motiv josnic, deoarece dovedește o periculozitate deosebită a infractorului, datorită mentalității sale că își poate face singur dreptate, disprețuind legea, iar, pe de altă parte, că o comportare răzbuțăoară poate deveni o continuă sursă de replici și contrareplici infracționale.

Dovedită fiind vinovăția inculpaților și gradul de participare al fiecăruia la săvârșirea infracțiunilor, se impune și o răspundere penală a acestora corespunzătoare gravității deosebite a faptelor și consecințelor acestora.

Deși instanța de fond a stabilit în mod corect vinovăția inculpaților, mai puțin cea a inculpatului T., pedepsele aplicate acestora nu reflectă pericolul social sporit al faptelor și al făptuitorilor apărând ca netemeinice.

Activitatea inculpaților îndreptată fiind împotriva valorii sociale supreme – viața și integritatea corporală –, atrage în numele dreptului inviolabil la acestea, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorilor.

Atitudinea inculpaților și modul de comitere al faptelor, nu pot fi omise, ele nefiind corectevaluate de judecătoria, în alegerea pedepselor.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai lor și cărora au încercat să le aducă atingere integrității corporale, răspunderea lor penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele prin care a fost vătămată integritatea corporală a victimelor exercitate de inculpați în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de recurs, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpații trebuiau să știe că, pe lângă drepturi, au și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul lor în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpaților.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea inculpaților a avut drept consecință pierderea simțului văzului, în mod definitiv de către partea vătămată B.M., invaliditatea totală a acesteia în procent de 100%, ceea ce demonstrează că resocializarea lor viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unor pedepse ferme, în regim de detenție care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Sub aspectele evocate mai sus, rezultă că recursurile Parchetului și ale părților civile sunt fondate sub aspectul laturii penale, precum și a celei civile, urmând a fi admise în temeiul art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen.împotriva sent.pen.95/15.11.2011 a Judecătorei Dragomirești pe care o va casa.

La dozarea și individualizarea pedepselor ce se vor aplica inculpaților, Curtea va reține și prin prisma legislației europene, a deciziei CEDO N c/a Austriei din 27.06.1968, prin raportare la gravitatea faptelor, la caracterul persoanelor în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale și legăturile acestora cu familia, următoarele: contribuția esențială la comiterea infracțiunii a avut-o inculpata majoră B.I. care prin vârsta și experiența de viață de până la acea dată, trebuia să-i determine pe inculpații minori la o atitudine prosocială și nu la săvârșirea de infracțiuni contra vieții și integrității corporale. La stabilirea cuantumului sancțiunii se va avea în vedere refuzul acesteia în faza de urmărire penală de a se supune textului poligraf, conform procesului verbal din 2.06.2009 încheiat de organele de u.p., atitudinea de totală nesinceritate în ambele faze ale procesului în pofida tuturor martorilor care reliefează contrariul și a probelor științifice, atitudinea neveridică avută în fața instanței prin invocarea unui alibi fals, în sensul că în perioada comiterii faptei se afla împreună cu soțul său la Constanța, în vizită la fiul lor. Atitudinea mincinoasă a inculpatei, a fost probată prin prezența acesteia în dimineața zilei de 10.03.2009 –

data comiterii faptei – la Judecătoria Dragomirești în dosarul penal nr.aaa/224/2009 având ca obiect eşalonarea amenzii penale, motivând absența soțului său la acel termen de judecată prin faptul că este bolnav, imobilizat la pat.

De asemenea, se va ține seama de absența sentimentelor de milă și compasiune față de suferințele surorii sale.

În aceste condiții, Curtea apreciază că doar o pedeapsă de 6 ani închisoare va contribui la o reinsertie reală, pozitivă a inculpatei, în societate pentru instigare la vătămare corporală gravă.

Cât privește pedeapsa ce urmează a se aplica inculpatului B.R., Curtea reține că acesta are o predispoziție în comiterea de infracțiuni, ținând cont de fișa de cazier judiciar și de concluziile referatului de evaluare din care rezultă că minorul a avut un debut prematur referitor la încălcarea legii penale, însuși tatăl acestuia relatând că fiul său a comis sustrageri în dauna a diverse persoane fizice, încă din anul 2007. Doar sinceritatea inculpatului, nu este un argument suficient pentru aplicarea unei pedepse minime, raportat la gravitatea deosebită a infracțiunii comise, în urma căreia victima și-a pierdut definitiv văzul. Nu pot fi omise nici circumstanțele agravante în care a fost săvârșită infracțiunea și mai ales mobilul acesteia (în scop de răzbunare, de 3 persoane împreună, în schimbul sumei de 100 lei).

Așa fiind, ținându-se seama și de starea de minoritate a inculpatului, acesta va fi condamnat la: 5 ani închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă; în baza art. 180 al.1 Cod penal, cu art. 99 și 109 Cod penal, cu art. 75 lit.a și d Cod penal, la o pedeapsa de : 1 lună închisoare pentru infracțiunea de lovire; în baza art. 208 al.1, 209 al.1 lit.g, i Cod penal cu art.99 și 109 Cod penal, pentru infracțiunea de furt calificat la o pedeapsa de: 3 ani închisoare.

În baza art. 33 lit.a și 34 lit.b Cod penal se va dispune contopirea pedepselor aplicate, inculpatul urmând să-o execute pe cea mai grea, aceea de : 5 ani închisoare în detenție.

La dozarea și individualizarea conform art.72 C.pen., a sancțiunii pentru inculpatul T.D., Curtea apreciază că simpla recunoaștere sinceră a faptei, nu contribuie automat la diminuarea consecințelor dezastruoase ale acesteia față de partea vătămată, astfel că și în cazul său, reeducarea nu va fi posibilă decât prin izolarea sa de societate, într-un loc de detenție. Fapta este gravă întrucât el i-a oferit atât sprijinul moral cât și material coinaltului minor B., cât și inculpatei B.I., s-a dovedit fără echivoc intenția sa directă de a comite infracțiunea, iar în calitate de participant nu a împiedicat consumarea faptelor penale înainte de realizarea lor, deși avea cunoștință de infracțiunea ce urma să se săvârșească. Se va ține cont totodată de lipsa antecedentelor penale și de împrejurarea că inculpatul a fost minor la data săvârșirii infracțiunii, astfel că o pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare va atinge scopul reglementat de art.52 C.pen.

Curtea, în baza art.71 C.pen.va interzice inculpaților exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a fi aleși în autorități publice sau în funcții electiv publice și de a ocupa funcții ce implică exercițiul autorității de stat, curtea apreciază că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpații au comis infracțiuni contra integrității corporale.

Este adevărat că, într-o societate democratică, și dreptul la alegeri libere este o valoare fundamentală.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor lor electorale de către instanță pe durata executării pedepselor.

Prin aplicarea în acest mod a pedepselor accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

Și sub aspectul laturii civile, recursul părților civile este fondat, după cum urmează: în cazul vătămarilor corporale prin care s-a cauzat pierderea unui simț sau organ, o infirmitate permanentă, este fără relevanță numărul zilelor de îngrijiri medicale. În speță, inculpații prin aruncarea soluției de sodă caustică i-au provocat victimei o desfigurare a feței, pierderea simțului văzului, astfel că prin aspectul lor morfoanatomic, localizarea și repercursiunile asupra mimicii și expresivității feței, cicatricile cu care a rămas, constituie un prejudiciu estetic, o slujire în sensul legii, restabilirea aspectului normal al fizionomiei neputându-se produce printr-un proces de vindecare.

Partea civilă B.M. a suferit un prejudiciu corporal constând în durerile fizice suportate în urma faptei comise de inculpați precum și un prejudiciu estetic.

La stabilirea întinderii daunelor cerute de partea civilă Curtea va trebui să țină seama atât de suferința fizică încercată de aceasta cât și de efectele psihologice ale sale, constând în temerea și angoasa părții vătămate care și-a pierdut definitiv vederea, în fața perspectivei ca nicicând să nu mai poată fi catalogată ca o persoană validă. Actele dosarului, raportul de expertiză medico-legală confirmă că în speță partea civilă B.M. a rămas cu o infirmitate fizică permanentă, constând în pierderea totală a simțului văzului. Prin urmare, prejudiciul corporal încercat de aceasta este atât unul de agrement cât și unul estetic constând în suprimarea simțului elementar al văzului, dar și în modificarea elementelor naturale ale fizionomiei, ce reclamă o compensație corespunzătoare, cu rostul de a-i alina părții civile, pe cât posibil, suferințele avute atât ca o consecință directă a vătămării, cât și pe acelea ce le va suporta în viitor, decurgând din starea de infirmitate în care a ajuns.

Curtea apreciază că sunt fondate în totalitate atât cuantumul daunelor materiale în sumă de 250.000 lei cât și a celor morale de 300.000 lei întrucât victima B.M. este inaptă total a munci pe tot restul vieții, a suportat până în prezent ca efect al infracțiunii comise de inculpați tratamente costisitoare și dureroase, nu numai strict cheltuieli pe perioada spitalizării și supraalimentației, iar pentru viitor se vede cu certitudinea unei capacități de muncă alterate total, în procent de 100 %, ca efect al pierderii simțului văzului.

Este incontestabil că victimei i-a fost cauzat un prejudiciu moral, deoarece alterarea aspectului feței, ca efect al contactului cu soda caustică îi creează o stare de natură a o împiedica să ducă o viață normală, adecvată preocupărilor specifice vârstei, sexului și situației sale speciale, astfel că instanța de recurs va onora în totalitate sumele cerute de către aceasta.

La întinderea cuantumului despăgubirilor materiale și morale Curtea va avea în vedere gravitatea leziunilor părții civile- alterarea în întregime a aspectului feței, perioada de incapacitate – definitivă, prin pierderea simțului văzului, importanța infirmității permanente, activitățile anterioare (activități casnice și agricultură) precum și starea socială. Nu în ultimul rând, prin infracțiunea săvârșită, este neîndoielnic că inculpații au determinat supunerea părții civile nu numai la traume fizice și psihice excepționale, dar și la infirmitate estetică permanentă, care, îi limitează accesul la o viață socială și afectivă normală, potrivit vârstei și intereselor sale.

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.** Prin actele depuse la dosar au fost dovedite atât pagubele materiale ale părților civile B.M. și B.I.I. reprezentând contravaloarea pierderilor suferite pe perioada incapacității definitive de muncă, contravaloarea deplasărilor la unitățile medicale pe perioada convalescenței, prețul medicamentelor și a supraalimentației pe perioada refacerii sănătății, contravaloarea transporturilor la instituțiile sanitare.

În aceste condiții, daunele materiale vor fi majorate de către Curte, conform considerentelor expuse în cuprinsul deciziei.

Referitor la daunele morale, cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În privința părților civile B.M. și B.I.I., Curtea constată că victimele unor infracțiuni de natura celor comise de inculpați, au dreptul la repararea prejudiciului nepatrimonial cauzat prin vătămări corporale aduse sănătății lor, acest prejudiciu constând în suferințele fizice și psihice pe care le-au suportat de pe urma faptului ilicit.

Astfel, victima B.M. o persoană în vârstă de 74 de ani, a fost supusă mai multor operații, ca urmare a arsurilor suferite, a fost spitalizată o lungă perioadă de timp,

suferind intervenții chirurgicale, după care s-a aflat în tratament medical în cursul căruia a continuat să aibă dureri.

Internarea în spital, conștiința de a fi bolnav, suferința de a fi privat de o viață normală corespunzătoare vârstei, implică și o suferință psihică, ce presupune, de asemenea, o compensație, și anume sub forma unor daune morale pentru prejudiciul nepatrimonial ce i s-a cauzat și care, în cuantumul solicitat și acordat de Curte, este justificat. Victima B.I.I. chiar dacă nu a fost internat în spital și nu a necesitat îngrijiri medicale excepționale, pentru repararea sentimentelor de temere și angoasă pricinuite de fapta inculpaților, va beneficia de daune morale.

Așadar, prin infracțiunea săvârșită, este neîndoielnic că inculpații au determinat supunerea părților civile B.M. și B.I.I. la traume fizice și psihice excepționale.

De aceea, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpaților și prejudiciul patrimonial și nepatrimonial încercat de părțile civile, Curtea apreciază că instanța de fond a pronunțat o soluție netemeinică, necorespunzătoare principiilor răspunderii civile stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale astfel că va admite recursul acestora împotriva aceleiași sentințe și sub aspect civil în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., pe care o va casa și rejudecând sub acest aspect va obliga inculpații B.R., T.D.M., B.I., în solidar, iar inculpații minori în solidar cu părțile responsabile civilmente B. Gheorghe și Maricuța și T. Stefan și Ioana să achite părților civile B.I.I. și B.M. suma de 250.000 lei daune materiale și 300.000 lei daune morale, în baza art. 14, 346 Cod procedură penală raportat la art. 998 Cod civil și art. 1000 alin.2 Cod civil.

Sumele acordate părților civile cu titlu de daune morale și materiale nu sunt excesive, în opinia instanței și nici nu interesează conform practicii constante în materie, a instanței supreme, că ele ar putea depăși posibilitățile materiale și financiare ale inculpaților, deoarece spre deosebire de răspunderea civilă contractuală ori de altă natură, răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită.

În fața instanței de recurs s-au depus chitanțe care atestă plata de către părțile civile a onorariului avocațial în fața judecătoriei și a curții care însumează valoarea de 11.545 lei astfel că, vor fi obligați inculpații B.R., T.D.M., B.I. în solidar, iar inculpații minori în solidar cu părțile responsabile civilmente B.G. și M. și T. S. și I. să achite părților civile B.I.I. și B.M. suma de mai sus cu titlu de cheltuieli judiciare.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței recurate.

Cheltuielile judiciare în recursul Parchetului și al părților civile vor rămâne în sarcina statului, în baza art. 192 pct 3 alin 3 Cod procedură penală.

În baza art. 191 Cod proc.penală inculpatul T.M. va fi obligat în solidar cu părțile responsabile civilmente T. Stefan și Ioana să achite statului 1200 lei cheltuieli judiciare din care 100 lei este onorariul apărătorului din oficiu, ca efect al condamnării sale, în urma achitării eronate de către judecătorie.

Se va stabili onorar apărător din oficiu la 300 lei pentru apărătorul din oficiu al inc. B. și câte 100 lei onorarii parțiale din oficiu ai inculpaților T. și B.I., conform art 189 Cod procedură penală.

Cu privire la recursul inculpatei B.I..

Pentru motivele pe larg expuse în considerentele deciziei, când s-au tratat motivele de recurs ale parchetului și ale părților civile, s-a învederat de către curte că

este probată fără echivoc vinovăția recurenteii în comiterea instigării la infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. de art. 25 raportat la art. 182 alin 2 Cod penal, astfel că acestea nu vor mai fi reluate.

În legătură cu primul motiv de recurs vizând trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond pentru că i s-a încălcat dreptul la apărare al recurenteii, raportat la modul de consemnare al declarațiilor martorilor de către magistratul fondului, Curtea reține că acesta este nefondat, pentru următoarele argumente:

Prin modalitatea în care s-a desfășurat cercetarea judecătorească în prima instanță, nu au fost încălcate două dintre principiile fundamentale ale procesului penal: **contradictorialitatea și nemijlocirea**. În baza acestor principii, instanța a readministrat toate probele din cursul urmăririi penale, putând astfel să le perceapă prin filtrul punctelor de vedere exprimate oral și în ședință publică de toate părțile.

Încălcarea dreptului la apărare precum și cel la un proces echitabil potrivit art.6 paragraf 3 lit.d din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu pot fi înlăturate, decât prin anularea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoriei Dragomirești. Acest lucru nu se impune, neconstatându-se nici un motiv de nulitate absolută sau relativă, din cele reglementate în art. 197 Cod procedură penală. Dacă apărătorul ales al inculpatei B.I., care asistat-o și în fața judecătoriei a constatat anumite erori în consemnarea declarațiilor martorilor, acesta avea posibilitatea să le invoce în cursul efectuării cercetării judecătorești, ședințele de judecată fiind publice și înregistrându-se pe suport tehnic audio, conform art. 304 alin.1 Cod procedură penală, sau să ceară rectificarea lor până la următorul termen de judecată și potrivit consemnărilor din caietul grefierului. În realitate, cele susținute de apărătorul ales al recurenteii, nu au fost invocate în fața magistratului fondului, iar instanța de recurs din oficiu, nu a constatat nici o nulitate absolută care să fie incidentă în speță conform art. 197 Cod procedură penală.

Pe de altă parte, toate criticile vizând modul de consemnare al poziției părților sau al martorilor dintr-o anumită cauză, trebuie invocate pe loc, în cursul efectuării actului, dacă părțile sunt prezente- situația din speță și asistate de apărători. Din actele dosarului nu se confirmă nici împejurarea susținută de recurentă în sensul că, magistratul fondului a consemnat în declarațiile martorilor, părerea personală în legătură cu pricina dedusă judecării.

Din examinarea dispozițiilor Convenției Europene - la care România este parte, potrivit art.11 și art.20 din Constituție, aceste dispoziții fac parte din dreptul intern – rezultă că, încă înainte de a stabili temeinicia demersului de tragere la răspundere a unei persoane trimise în judecată (acuzat), aceasta are dreptul fundamental la un proces echitabil.

Ori, în înțelesul unui proces echitabil intră, așa cum reglementează art.6 paragraf 3 lit.d din Convenție și cum relevă jurisprudența CEDO, **asigurarea dreptului inculpatului trimis în judecată și aflat în fața instanței de a pretinde ascultarea martorilor în prezența lui, cu posibilitatea de a pune întrebări, de a i se admite probe care să se efectueze în mod nemijlocit și contradictoriu cu celelalte părți, în vederea stabilirii adevărului obiectiv**.

Chiar dacă în dreptul procesual penal român situația prevăzută în art.6 paragraf 3 lit.d din Convenție nu are o consacrare expresă, cerința realizării condiției este obligatorie sub sancțiunea nulității și, deci, a casării hotărârii pronunțate cu încălcarea acestei exigențe.

Verificându-se sentința Judecătoriei Dragomirești nu se constată decât un singur motiv de nelegalitate vizând-o pe recurenta B.I., în sensul că aceasta a fost condamnată la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru o faptă pe care nu a comis-o și

pentru care nu a fost trimisă în judecată și nici nu s-a extins procesul penal potrivit art. 336 Cod procedură penală, aceea prev de art. 29 alin.2 Cod penal raportat la art. 25 și 182 alin 2 Cod penal, greșeală care a survenit, în urma erorii în aprecierea probelor de către judecătorul fondului, ce viza vinovăția inculpatului T.D.. Alte motive de nelegalitate în privința recurenței B.I. nu au fost constatate de către Curte, urmând a fi înlăturată din hotărâre doar condamnarea la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru fapta indicată mai sus.

Prin urmare, în privința acesteia s-au respectat atât normele dreptului intern cât și cele ale legislației europene ce garantează dreptul la un proces echitabil. Inculpata recurentă a fost prezentă personal în fața judecătorului de la Dragomirești, asistată de avocat ales, care a avut posibilitatea să pună întrebări nemijlocit tuturor părților și martorilor cauzei, fiind respectat pe deplin principiul egalității de arme între acuzare și apărare.

Referitor la împrejurarea că fiica părților vătămate B.I. a fost ascultată de către judecătorul fondului, deși a fost prezentă în sala de ședință, nu atrage nelegalitatea hotărârii, întrucât atât judecătorul cât și curtea au posibilitatea de a înlătura această depoziție, în măsura în care constată că este subiectivă și nu se coroborează cu alte probe, ceea ce nu a fost însă cazul în speță, ea confirmând fără dubiu vinovăția recurenței pentru fapta dedusă judecății.

Cât privește solicitarea recurenței de a se schimba încadrarea juridică a faptei din instigare la vătămare corporală gravă în infracțiunea de favorizare a infractorului prev de art 264 Cod penal, iar apoi conform alin.3 al aceluiași text să se constate că favorizarea săvârșită de soț nu se pedepsește, nu este fondată, neputând fi primită de către curte.

Probele administrate nemijlocit în fața instanței de fond, respectiv atât declarațiile inculpaților minori T.D. și B.R. care se coroborează perfect cu declarațiile martorilor I.G., B.V., B.V., A.M., A.A.M., C.I., P.M., I.G., B.G., N.M., M.B.D., atestă fără echivoc că recurenta B.I. i-a instigat împreună cu inculpatul B.I.I. pe cei doi minori să comită infracțiunea asupra părților civile, nerezultând că doar soțul acesteia ar fi desfășurat activitatea infracțională de instigare, iar ea doar l-ar fi favorizat și nu ar fi denunțat fapta autorităților judiciare, astfel neputând fi operante prevederile art. 264 alin 3 Cod penal.

Din probatoriul administrat nu a rezultat că B.I.I. ar fi comis singur instigarea la vătămare corporală gravă, iar B.I. ar fi dorit să-i acorde ajutor, constând în tăinuirea acestei infracțiuni, astfel că nu sunt incidente prevederile art. 264 alin 3 Cod penal, care să determine încetarea procesului penal.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat în baza art. 385¹⁵ pct 1 lit b recursul inculpatei împotriva aceleiași sentințe.

Inculpata va fi obligată să achite statului 1100 lei cheltuieli judiciare, din care 100 lei reprezintă onorar apărător oficiu, conform art. 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Contrabandă cu țigări. Soluționarea laturii civile a cauzei

Potrivit art.202 din Regulamentul CEE nr.2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, o datorie vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import; debitor vamal este și: orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa, sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor că ele au fost introduse ilegal.

În conformitate cu art.206/5 lit.b din Legea 571/2003 privind Codul fiscal produsele accizabile sunt supuse accizelor în momentul importului acestora pe teritoriul Comunității, iar conform art.206/6 și 206/7 lit.d din aceeași lege, accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum, iar eliberare pentru consum reprezintă și importul de produse accizabile chiar și neregulamentar. La art.131 lit.a din Legea 571/2003 privind Codul fiscal se prevede că importul de bunuri reprezintă intrarea pe teritoriul Comunității a unor bunuri care nu se află în libera circulație în înțelesul art.24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene.

Conform art.136 alin.1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal se prevede că „în cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care apare faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare.

Faptul confiscării bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii nu echivalează cu stingerea datoriei vamale, născute ca urmare a introducerii acestora pe teritoriul României și implicit pe cel al Comunității Europene.

În acest sens, rezultă potrivit art.224 din Legea 86/2006 privind Codul vamal a României că datoria vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul României a mărfurilor supuse drepturilor de import. **Potrivit alin.2 al aceleiași articol „datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal”.** Aceste prevederi legale se regăsesc și în Codul vamal Comunitar, care la art.202 arată că „o datorie vamală la import poate să ia naștere prin: introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import”.

Secția penală și de minori, decizia nr. 101/R din 12 ianuarie 2012

Judecătoria Sighetu Marmăției prin sentința penală nr.441 din 27 octombrie 2011 a condamnat pe inculpații:

1.**R.P.**, pentru complicitate la infracțiunea de contrabandă prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 270 alin.1 și 274 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal, cu aplicarea art. 320 indice 1 alin.7 Cod.proc.pen. și art.74 lit.”a” , ”c” C.pen., prin aplicarea art. 76 lit.”d” C.pen. la pedeapsa de unanînchisoare .

În baza art. 81 și 82 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani cu consecința prev. de art.83 C.pen.

2.**H.P.V.**, pentru complicitate la infracțiunea de contrabandă prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 270 alin.1 și 274 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal, cu aplicarea art. 320 indice 1 alin.7 Cod.proc.pen. și art.74 lit.”a” , ”c” C.pen., prin aplicarea art. 76 lit.”d” C.pen. la pedeapsa de unanînchisoare .

În baza art. 81 și 82 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani cu consecința prev. de art.83 C.pen.

3.**G.G.V.**, pentru complicitate la infracțiunea de contrabandă prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 270 alin.1 și 274 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal, cu aplicarea art. 320 indice 1 alin.7 Cod.proc.pen. și art.74 lit.”a” , ”c” C.pen., prin aplicarea art. 76 lit.”d” C.pen. la pedeapsa de unanînchisoare .

În baza art. 81 și 82 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani cu consecința prev. de art.83 C.pen.

4.**L.S.I.** pentru complicitate la infracțiunea de contrabandă prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 270 alin.1 și 274 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal, cu aplicarea art. 320 indice 1 alin.7 Cod.proc.pen. și art.74 lit.”a” , ”c” C.pen., prin aplicarea art. 76 lit.”d” C.pen. la pedeapsa de unanînchisoare .

În baza art. 81 și 82 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani cu consecința prev. de art.83 C.pen.

În baza art. 118 lit."b" C.pen., s-a dispus confiscarea specială în favoarea statului a cantității de 1000 pachete de țigarete marca Viceroy de proveniență ucraineană și a sumei de 550 de euro și 1762 lei ridicate de la inculpații H.P.V. și R.P. și consemnate la CEC Bank.

S-a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală-Autoritatea Națională a Vămirilor București, prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj, cu sediul în Oradea, str.Armatei Române, nr.4, jud. Bihor și a obligat inculpații în solidar să plătească acesteia suma de 5820 lei taxe vamale, cu penalități și dobânzile aferente, începând cu data pronunțării hotărârii 27.10.2011, până la achitarea integrală a sumei.

Au fost obligați inculpații să plătească statului câte 400 lei fiecare cheltuieli judiciare, din care câte 300 lei fiecare reprezentând onorariu avocațial din oficiu ce vor fi suportate din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de Pe Lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, înregistrat la instanță, au fost trimiși în judecată inculpații R.P., H.P.V., G.G.V. și L.S.I., pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de contrabandă prev. de art. 26 din c.pen. raportat la art.270, al.1 și art.274 din Legea nr.86/2006 privind codul vamal.

S-a reținut în conținutul actului de sesizare a instanței că în cursul lunii mai 2011 inculpatul R.P. s-a înțeles cu cetățeni ucraineni rămași neidentificați, pentru a introduce ilegal în România, țigări de proveniență ucraineană pentru comercializare.

În acest scop inculpatul R.P. i-a contactat și pe ceilalți inculpați și au stabilit de comun acord activitățile infracționale ce urmau să le desfășoare.

În urma contactului telefonic dintre inculpatul R.P. și cetățeanul ucrainean din 21.06.2011, s-a stabilit ca momentul introducerii țigărilor pe teritoriul României, să se facă noaptea la orele 04,00-05,00, locul fiind depozitul de fier vechi din apropierea balastierei din zona Cămara din Sighetu Marmăției.

Inculpatul R.P. și L.S.I. au rămas pentru a supraveghea zona sediului Poliției de Frontieră, pentru a se asigura că nu există pericolul de a fi descoperiți, iar inculpații G.G.V. și H.P.V., s-au deplasat de locul de întâlnire cu cetățenii ucraineni în jurul orei 04,00 și împreună au încărcat în portbagajul autoturismului marca VW Golf, aparținând inculpatului G.G.V., cantitatea de 8 baxuri cu țigarete marca Viceroy, respectiv 4000 de pachete. Inculpatul R.P. a coordonat telefonic transportul și a asigurat rolul de antemergător, până la garsoniera pe care a închiriat-o din Sighetu Marmăției.

A doua zi, inculpații au comercializat 3000 de pachete de țigări la diverse persoane, ultima livrare trebuia să fie în seara zilei de 22.06.2011, ora 20,00, dar inculpatul R.P. a fost descoperit de organele poliției de frontieră când urma să transporte din garsonieră, cantitatea de 1000 pachete de țigarete.

Ulterior au fost identificați și ceilalți inculpați.

De la inculpatul H.P.V., s-a ridicat suma de 550 euro, iar de la inculpatul R.P., suma de 1762 lei ce au fost obținute din vânzare țigărilor, care au fost consemnate la CEC-Bank.

Cantitatea de 1000 de pachete cu țigarete ridicate de la inculpatul R.P., au fost ridicate în vederea confiscării.

În cursul urmăririi penale inculpații au recunoscut săvârșirea infracțiunii.

Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală-Autoritatea Națională a Vămirilor, prin Direcția de Accize și Operațiuni Vamale Cluj, s-a constituit parte civilă, cu suma de 41.737 lei, reprezentând datoria vamală calculată la cantitatea de 4000 pachete de țigarete.

Înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpații prezenți în instanță au declarat personal că recunosc săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală pe care le cunosc și le însușesc în totalitate, în procedura simplificată, prev. de art.320 indice 1 din c.proc.pen.

Starea de fapt din dosarul de urmărire penală a fost dovedită cu: procesul verbal de constatare și planșa cu fotografiile judiciare, declarațiile martorilor P.L., C.I., V.I., L.I. și V.D., adresa D.R.A.O.V. Cluj nr.13915/BTV/J/10.08.2011, recipisele și chitanțele de consemnare la CEC-Bank a sumelor, dovezile de introducere în Camera de Corpuri delictive a celor 1000 de pachete de țigarete, planșa fotografică și agenda telefonică aferentă telefoanelor mobile aparținând inculpaților, declarațiile de recunoaștere a inculpaților din cursul urmăririi penale și din instanță.

Apreciind probele administrate instanța a considerat că fapta prin care inculpații au participat, la preluarea țigaretelor de proveniență ucraineană de la cetățeni ucraineni și la valorificarea acestora în mod ilicit, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la infracțiunea de contrabandă, prev. de art.26 din c.pen., raportat la art.270, al.1 și 274 din codul vamal.

Față de aceasta instanța în baza art.320 indice 1, al.7 și art.345, al.2 din c.proc.pen., a dispus condamnarea inculpaților la pedeapsa de câte 1 an închisoare pentru fiecare inculpat, reținând și circumstanțele atenuante personale prev. de art.74, lit."a" și „c” din c.pen., prin aplicarea art.76, lit."d” din c.pen.

Având în vedere că inculpații nu posedă antecedente penale, au recunoscut și regretat săvârșirea infracțiunii, instanța consideră că scopul pedepsei poate fi atins și fără executare, astfel că în baza art.81 și 82 din c.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a pedepsei aplicate de 1 an închisoare, pe durata unui termen de încercare de 3 ani.

S-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor prev. de art.83 din c.pen., privind revocarea beneficiului suspendării în cazul săvârșirii de infracțiuni în termenul de încercare.

În baza art.118, lit."b” din c.pen, instanța a dispus confiscarea specială în favoarea statului, a cantității de 1000 pachete de țigarete de proveniență ucraineană marca Viceroy care au fost introduse în Camera de Corpuri delictive a I.J.P.F. Maramureș, conform adresei din data de 07.06.2011 și a dovezii seria P nr.405645/27.06.2011.

De asemenea s-a dispus confiscarea sumelor de 550 euro și 1762 lei ridicate de la inculpații H.P.V. și R.P., obținute ilicit din activitatea infracțională.

În baza art.346, al.1 și 14, al.3, lit."b” din c.proc.pen. instanța a admis în parte acțiunea civilă a părții civile Autoritatea națională a Vămirilor București, prin Direcția Regională Pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj, prin obligarea în solidar a inculpaților la plata sumei de 5820 lei, reprezentând doar contravaloarea în vamă a cantității de 4000 de pachete de țigarete marca Viceroy, cu dobânzile aferente de la data pronunțării sentinței.

Cu privire la datoria vamală, instanța a avut în vedere dispozițiile art.202 și art.233 primul paragraf, litera „d” din Regulamentul CEE, nr.2913/92 al Consiliului de Instituire a Codului Vamal Comunitar, modificat prin Regulamentul CE nr. 2700/200, în sensul că datoria vamală nu s-a stins deoarece punerea sub sechestru a mărfurilor ce au fost introduse neregulat pe teritoriul Comunității, a intervenit după

ce mărfurile (țigăretele de proveniență ucraineană) au trecut de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu.

Instanța a considerat că sunt incidente dispozițiile art.153 și 177 din codul fiscal, privind stabilirea sumelor componente ale datoriei vamale, respectiv se va reține doar datoria în vamă a acestora, înlăturând accizele și TVA-ul, deoarece acestea sunt deduse doar din activități comerciale licite.

Împotriva hotărârii instanței de fond a declarat recurs partea civilă ANAF – Autoritatea Națională a Vămirilor – Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj criticând soluția ca fiind nelegală și netemeinică sub aspectul modului de soluționare a laturii civile a cauzei, cerând casarea ei și rejudecând dosarul, obligarea în solidar a inculpaților R.P., H.P.V., G.G.V., L.S.I. la plata sumei de 41.737 lei reprezentând: taxe vamale de 5824 lei, accize – 25.878 lei și TVA-10.035 lei către partea civilă precum și la plata dobânzilor și a penalităților de întârziere către recurentă, începând cu data săvârșirii infracțiunii 22 iunie 2011 și până la data achitării efective.

Curtea examinând recursul promovat constată că este fondat pentru următoarele argumente:

Potrivit art.202 din Regulamentul CEE nr.2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, o datorie vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import; debitor vamal este și: orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa, sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor că ele au fost introduse ilegal.

În ceea ce privește noțiunea de datorie vamală Curtea apreciază că în conformitate cu art.4 pct.13 din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, **datorie vamală** reprezintă obligația unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export iar în conformitate cu art.4 pct.14 lit.a din aceeași lege, **drepturi de import** reprezintă taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri.

Hotărârea Curții Europene de Justiție dată în cauza 24-68 din data de 1 iulie 1969, având ca părți Comisia Comunității Europene împotriva Italiei, a statuat că: toate taxele, indiferent de modul lor de aplicare, care sunt impuse în mod unilateral asupra mărfurilor ce traversează frontierele, fără a avea regimul strict al taxelor vamale, **reprezintă taxe cu efect echivalent**. Orice obligație pecuniară, indiferent de mărimea, destinația și modul de aplicare, care este impusă în mod unilateral asupra mărfurilor autohtone sau străine, pentru simplul motiv că acestea traversează o frontieră și care nu este o taxă vamală în sensul strict al cuvântului, **este o taxă cu efect echivalent**.

Drept urmare, rezultă că hotărârea Curții Europene de Justiție se referă și la acciză și TVA-ul percepute asupra mărfurilor care traversează frontiera României și reprezintă taxe cu efect echivalent cu al taxelor vamale, fiind incluse în drepturile de import.

În conformitate cu art.206/5 lit.b din Legea 571/2003 privind Codul fiscal produsele accizabile sunt supuse accizelor în momentul importului acestora pe teritoriul Comunității, iar conform art.206/6 și 206/7 lit.d din aceeași lege, accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum, iar eliberare pentru consum reprezintă și importul de produse accizabile chiar și neregulamentar. La art.131 lit.a din Legea 571/2003 privind Codul fiscal se prevede că importul de bunuri reprezintă intrarea pe teritoriul Comunității a unor bunuri care nu se află în libera circulație în înțelesul art.24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene.

Conform art.136 alin.1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal se prevede că „în cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care apare faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare.

Faptul confiscării bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii nu echivalează cu stingerea datoriei vamale, născute ca urmare a introducerii acestora pe teritoriul României și implicit pe cel al Comunității Europene.

În acest sens, rezultă potrivit art.224 din Legea 86/2006 privind Codul vamal a României că datoria vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul României a mărfurilor supuse drepturilor de import. **Potrivit alin.2 al aceluiași articol „datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal”.** Aceste prevederi legale se regăsesc și în Codul vamal Comunitar, care la art.202 arată că „o datorie vamală la import poate să ia naștere prin: introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import”.

Prin Hotărârea din 2.04.2009 dată în cauza C-459/7 Curtea Europeană de Justiție a statuat că „pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității, trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu”. Astfel, datoria vamală la import ia naștere în momentul introducerii bunurilor pe teritoriul Comunității, indiferent dacă ulterior acestea au fost sechestrate.

Cu privire la temeiul juridic și modul de calcul al prejudiciului rezultat din activitatea infracțională a inculpaților, Curtea învederează următoarele:

Prețul de referință avut în vedere la determinarea valorii în vamă a fost prețul la care au fost cumpărate țigările din țara de proveniență respectiv de 7 UAH/pachet așa cum este înscris pe acesta.

Taxa vamală a fost calculată aplicând procentul de 57,6% asupra valorii în vamă.

Acciza a fost calculată în conformitate cu HG 1626/2009 privind structura accizei totale exprimate în echivalent euro pentru 1000 țigarete, respectiv acciza = 48,50 euro/1000 țigarete la cursul valutar valabil pentru accize în 2011 – 1 euro = 4,2655 lei, + 22% aplicat asupra prețului maxim de vânzare cu amănuntul declarat.

Acciza = 48,5 euro/1000 țigarete + 22% x 10,60 lei, preț declarat de antrepozitarii autorizați din România pentru marca de țigări Viceroy.

TVA de 24% s-a aplicat asupra bazei de impozitare, care este compusă din suma dintre: valoarea în vamă, taxele vamale și acciză, conform art.139 alin.1 C.fiscal.

Baza legală este: regulamentul CEE nr.2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal Comunitar; Regulamentul CEE nr.2454/1993 a Comisiei din 2 iulie 1993 privind dispozițiile de aplicare a Codului vamal Comunitar, tariful vamal integrat român pe anul 2010; Codul fiscal aprobat prin Legea nr.571/2003 cu modificările ulterioare; Hotărârea Guvernului României nr.44/2004 privind normele de aplicare a Codului fiscal, cu modificările ulterioare.

Temeiul juridic al dobânzilor și penalităților aferente datoriei vamale îl reprezintă art.119, 120 și 120/1 din Codul de procedură fiscală republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru motivele ce preced, având în vedere încălcarea de către prima instanță a dispozițiilor legale atât din dreptul intern cât și din cel european, referitoare la justa soluționare a laturii civile a cauzei, Curtea va admite ca fondat în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen., recursul declarat de partea civilă împotriva sentinței penale nr.

441 din 27 octombrie 2011 Judecătoria Sighetu Marmăției pe care o va casa cu privire la latura civilă a cauzei și

Rejudecând în această limită, va admite acțiunea civilă formulată de ANAF – AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR – DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE SI OPERATIUNI VAMALE CLUJ și va obliga inculpații R.P., H.P.V., G.G.V., L.S.I. în solidar să plătească recurentei suma de 41.737 lei (taxe vamale 5824 lei, accize 25.878 lei și TVA 10.035 lei) suma la care se adaugă dobânzi și penalități de întârziere începând cu 22 iunie 2011 și până la data plății efective.

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței atacate.

Se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj- suma de câte 300 lei onorarii pentru apărătorii din oficiu, ce se avansează din fondul Ministerului Justiției, conform art.189 C.proc.pen.

Cheltuielile judiciare în recurs vor rămâne în sarcina statului, conform art.192 alin.3 pct.3 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Liberare sub control judiciar. Aprecierea admisibilității acesteia prin prisma hotărârii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, nr. 17/2011. Motive de temeinicie

Din analiza prevederilor art.160² C.pr.penală, rezultă că liberarea sub control judiciar se poate acorda de instanță în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul celor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni.

Acordarea liberării sub control judiciar nu este un drept absolut și nici formal al inculpatului, fapt ce rezultă din dispozițiile art.160¹ alin.1 C.proc.pen., care precizează că aceasta poate fi acordată de către instanță, ceea ce implică dreptul de apreciere al judecătorului asupra cererii în raport cu probele administrate în cauză; în același sens dispozițiile art.160⁶ alin.2 C.proc.pen.fac distincție între condițiile formale prevăzute de lege referitoare la cererea de liberare sub control judiciar, iar, pe de altă parte, temeinicia acesteia. Analiza în cazul cererii de liberare sub control judiciar are în vedere îndeplinirea condițiilor formale prevăzute de disp.art.160² și 160/6 C.proc.pen., ceea ce înseamnă că temeinicia acesteia se referă la alte aspecte, rezultate din probatoriul administrat în cauză, precum și din verificarea îndeplinirii condiției prevăzute de art.136 alin.2 C.proc.pen.

Secția penală și de minori, încheierea nr. 3 din 8 martie 2012

Curtea, după deliberare, a admis în principiu cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul P.N., urmând să verifice dacă sunt îndeplinite

condițiile prevăzute de lege, pentru a fi fondată o astfel de solicitare, apreciind-o prin prisma dispozițiilor recursului în interesul legii a ÎCCJ nr.17/2011, potrivit cărora magistrații trebuie să cerceteze dacă subzistă în continuare temeiurile care au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive și dacă o astfel de măsură ar fi oportună pentru buna desfășurare a procesului penal și pentru continuarea cercetărilor în cauză.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că față de inculpatul P.N. s-a luat măsura arestării preventive prin încheierea penală 60/2011 a Tribunalului Cluj, la propunerea DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, apreciindu-se că sunt în vigoare cerințele temeiului de arestare vizate de art.148 lit.f C.proc.pen., rap.la art.143 C.proc.pen., în sensul că există probe și indicii temeinice, din care rezultă presupunerea rezonabilă că acesta începând cu luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații M.V.G., O.T., A.C.F., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.R.D., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.N., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A., activitate ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003. S-a mai reținut în sarcina aceluiași inculpat că, împreună cu inculpații M.V.G. și B.R.D., în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată A.A.C. în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu coinculpații a căutat-o atunci când victima a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul B.R.D., în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției, ceea ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane prev. și ped de art. 12 alin. 1, alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

De asemenea, în sarcina acestuia s-a stabilit că în cursul lunii iunie 2010 a preluat-o pe H.N. de la inculpatul O.T., în scopul obținerii de beneficii din activitatea acesteia, de prostituție; împreună cu inculpatul M.V.G. le-a transportat pe numitele H.C.I. și H.N. în Olanda, împreună cu ceilalți inculpați în perioada iunie – octombrie 2010, le-a supravegheat pe H.C.I., H.N., V.L.A., M.C.A., K.R.P. și A.A.C. pe durata cât acestea practicau prostituția, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a beneficiat de sume de bani și foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de H.N. și în cursul lunii aprilie 2011 împreună cu inculpatul M.V.G. le-a recrutat pe F.A., F.C. și N.E.K., în vederea transportării lor în Olanda pentru practicarea prostituției, ceea ce întrunește elementele infracțiunii de proxenetism prev. de art. 329 alin. 1, alin. 2 teza I, C.pen cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

În urma desfășurării cercetării judecătorești, Tribunalul Cluj a pronunțat sentința penală 17 din 20.01.2012 prin care inculpatul P.N. a fost condamnat la 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.; la 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen. și la 2 (doi) închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen. În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina

inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate, inculpatul executând-o pe cea mai grea, aceea de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, în regim de detenție.

Din analiza prevederilor art.160² C.pr.penală, rezultă că liberarea sub control judiciar se poate acorda de instanță în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul celor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni.

Acordarea liberării sub control judiciar nu este un drept absolut și nici formal al inculpatului, fapt ce rezultă din dispozițiile art.160¹ alin.1 C.proc.pen., care precizează că aceasta poate fi acordată de către instanță, ceea ce implică dreptul de apreciere al judecătorului asupra cererii în raport cu probele administrate în cauză; în același sens dispozițiile art.160⁶ alin.2 C.proc.pen.fac distincție între condițiile formale prevăzute de lege referitoare la cererea de liberare sub control judiciar, iar, pe de altă parte, temeinicia acesteia. Analiza în cazul cererii de liberare sub control judiciar are în vedere îndeplinirea condițiilor formale prevăzute de disp.art.160² și 160/6 C.proc.pen., ceea ce înseamnă că temeinicia acesteia se referă la alte aspecte, rezultate din probatoriul administrat în cauză, precum și din verificarea îndeplinirii condiției prevăzute de art.136 alin.2 C.proc.pen.

În acord cu jurisprudența CEDO se constatăcă instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar sau pe cauziune:riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

În privința temeiniciei cererii formulate, Curtea reține că din coroborarea textului art.160² raportat la art.160⁶ C.proc.pen.reiese caracterul facultativ al acordării liberării sub control judiciar, chiar și în ipoteza în care inculpatul nu s-ar afla în vreunul dintre cazurile de împiedicare a acordării liberării. Cu toate acestea, instanța nu ar putea uza în mod discreționar de această facultate, întrucât ar încălca în mod flagrant dispozițiile art.5 alin.5 C.proc.pen., art.23 alin.10 din Constituția României și art.5 paragr.3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel încât, cu ocazia verificării temeiniciei cererii de liberare sub control judiciar trebuie pornit de la una dintre premisele esențiale ale liberării, respectiv subzistența temeiurilor avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpatului. Într-adevăr, dacă aceste temeiuri s-ar schimba ori ar înceta, instanța ar fi obligată ca, la cerere sau din oficiu, să dispună, după caz, înlocuirea sau revocarea măsurii arestării preventive, nemaipunându-se, prin ipoteză, problema liberării sub control judiciar. Logic, această premisă conduce la concluzia că, pentru a refuza liberarea pe considerente de netemeinicie, instanța trebuie să

constate existența unor temeuri mai puternice decât cele avute în vedere, îndeobște, la luarea măsurii arestării preventive, care să justifice convingerea că lăsarea inculpatului în libertate, sub control judiciar, nu este totuși oportună. Interpretând sistematic dispozițiile procedurale din materia măsurilor preventive, în corelație și cu exigențele Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ale jurisprudenței Curții de la Strasbourg, instanța de recurs consideră că astfel de temeuri pot privi fie aspecte legate de buna desfășurare a procesului penal, respectiv existența unor date, altele decât cele avute în vedere de art.160² rap.la art.160⁶ C.proc.pen.din care să rezulte temerea că atingerea scopului procesului penal ar putea fi compromisă, fie aspecte legate de pericolul social concret al faptelor pentru care inculpatul este cercetat, respectiv prin modul și mijloacele de săvârșire ori prin urmări, acestea să fi produs o gravă vătămare relațiilor sociale ocrotite, traduse printr-un impact violent asupra conștiinței publicului, astfel încât liberarea inculpatului, chiar sub control judiciar, să fie de natură să creeze o puternică stare de insecuritate socială și de neîncredere în actul de justiție.

O mare pondere în aprecierea temeiniciei unei cereri de liberare sub control judiciar trebuie să o aibă datele care țin de circumstanțierea persoanei inculpatului. În acest sens, s-a pronunțat CEDO (cauza N contra Austriei din 27 iunie 1968), și în cauza Jose Gomes Pires Coelho c/a Spaniei din 28.03.2006, care a statuat că la menținerea unei persoane în detenție, instanțele de judecată nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele sale materiale, legăturile cu familia.

În speță, inculpatul P.N. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 4 ani închisoare în regim de detenție pentru comiterea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de persoane și proxenetism, temeiul de arestare fiind cel vizat de art.148 lit.f C.proc.pen., de către Tribunalul Cluj, în prezent cauza aflându-se în calea devolutivă a apelului promovat de către DIICOT și de către inculpați.

S-a reținut că, începând cu luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații M.V.G., O.T., A.C.F., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.R.D., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.N., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A.. S-a mai reținut în sarcina aceluiași inculpat că, împreună cu inculpații M.V.G. și B.R.D., în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată A.A.C. în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu coinculpații, a căutat-o atunci când victima a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul B.R.D., în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției.

De asemenea, în sarcina acestuia s-a stabilit că în cursul lunii iunie 2010 a preluat-o pe H.N. de la inculpatul O.T., în scopul obținerii de beneficii din activitatea acesteia, de prostituție; împreună cu inculpatul M.V.G. le-a transportat pe numitele H.C.I. și H.N. în Olanda, împreună cu ceilalți inculpați în perioada iunie – octombrie 2010, le-a supravegheat pe H.C.I., H.N., V.L.A., M.C.A., K.R.P. și A.A.C. pe durata cât acestea practicau prostituția, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a beneficiat de sume de bani și foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de H.N. și în cursul lunii aprilie 2011 împreună cu inculpatul M.V.G. le-a recrutat pe F.A., F.C. și N.E.K., în vederea transportării lor în Olanda pentru practicarea prostituției.

Audiat fiind, inculpatul nu a recunoscut infracțiunile imputate.

Prin prisma celor relevate mai sus, Curtea reține că în speță există împrejurări care justifică aprecierea că cererea inculpatului este nefondată. Astfel, la acest

moment procesual, Curtea constată că punerea în libertate sub control judiciar a inculpatului nu este oportună, buna desfășurare a procesului penal putând fi compromisă prin faptul că instanța se află în faza cercetării judecătorești a apelurilor, ce permite administrarea de probe noi și reexaminarea celorlalte, astfel că este de presupus că mai sunt de efectuat și alte acte procesuale, judecata în al doilea ciclu procesual nefiind încă finalizată.

În acest sens, Curtea reține atât declarațiile date de către inculpat, în cursul cărora acesta nu a recunoscut implicarea sa în activitatea infracțională, cât și aspecte legate de pericolul social concret pentru ordinea publică în cazul lăsării în libertate a acestuia, care rezultă din modul și împrejurările în care se presupune că faptele pentru care este cercetat, au fost săvârșite.

Instanța de apel constată că raportat la natura infracțiunilor presupus a fi comise, (trafic de persoane, proxenetism, constituirea unui grup infracțional organizat), de crimă organizată și care aduc atingere relațiilor ce vizează conviețuirea socială, la împrejurarea că acesta este în vârstă de 31 de ani, fără ocupație, lăsarea sa în libertate, chiar și sub control judiciar ar constitui o stare de pericol pentru ordinea publică și ar induce o stare de temere și de neîncredere a cetățenilor, în general, și a celor implicați în cauză, în special, în îndeplinirea corectă a actului de justiție, iar, pe de altă parte, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin posibilitatea de a influența depozițiile unor martori ce urmează a mai fi ascultați în această cale devolutivă de atac, dosarul aflându-se în faza primelor cercetări, în fața Curții.

Prin prisma hotărârii CEDO „N contra Austriei din 27 iunie 1968” instanța de apel reține că inculpatul deși nu are antecedente penale, și posedă un domiciliu stabil, nu are un loc de muncă util, fiind în vârstă de 31 de ani, asigurându-și existența materială din comiterea de acte antisociale.

În concluzie, având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpatul P.N., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, curtea apreciază că în această fază a procesului penal, și ținând cont de poziția nesinceră avută de inculpat și a împrejurării că formal, cererea acestuia îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea sa, în continuare, în stare de arest. Împrejurarea că nu posedă antecedente penale, nu îndreptățește instanța a pronunța o soluție favorabilă în speță, raportându-se la împrejurarea că ceilalți coinculpați sunt recidiviști.

Atâta timp cât sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.148 lit.f C.proc.pen. instanța sesizată cu cererea de liberare provizorie nu o poate acorda, întrucât lăsarea în libertate a inculpatului prezintă un pericol pentru ordinea publică. În acest caz, sunt excluse garanțiile de ordin personal, iar cele prevăzute de textul de lege respectiv art.160² rap.la art.160⁶ C.proc.pen.nu sunt de natură a înlătura pericolul concret pe care l-ar prezenta lăsarea în libertate a celui arestat.

În schimb, după o anumită durată a arestării, dacă se constată o diluare a pericolului concret pentru ordinea publică și garanțiile oferite de cel arestat sunt suficiente, liberarea poate fi acordată potrivit reglementării prevăzute de Codul de procedură penală, cât și cele din art.5 paragr.3 din Convenția europeană a Drepturilor Omului. Ori, în acest moment procesual, pericolul concret pentru ordinea publică pe care îl reprezintă lăsarea în libertate a inculpatului, este prezent și actual, întrucât, odată cu punerea acestuia în libertate s-ar crea falsa impresie că persoane asupra cărora planează suspiciunea de a fi comis infracțiuni de crimă organizată, ar periclita îndeplinirea actului de justiție, deoarece inculpatul din speță ar putea săvârși noi fapte de natură penală, de același gen, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin influențarea martorilor ce mai urmează a fi audiați, punând la îndoială capacitatea de răspuns a organelor de urmărire penală și ale instanței de judecată, de a nu fi fermi în reprimarea unor asemenea activități ilicite.

Potrivit dispoz.art.136 alin.2 C.proc.pen.liberarea provizorie poate fi acordată dacă scopul măsurii arestării preventive poate fi realizat și prin admiterea unei astfel de cereri. În cauză, s-a constatat că arestarea preventivă a fost luată invocându-se ca temei disp.art.148 lit.f C.proc.pen., în principal luându-se în discuție aspectul că lăsarea în libertate al acestuia prezintă pericol pentru ordinea publică. Din datele existente până în prezent în dosarul cauzei, a rezultat că inculpatul, anterior suspiciunii și presupunerii rezonabile că ar fi comis infracțiunile detrafic de persoane, proxenetism, constituirea unui grup infracțional organizat, pentru care este acuzat, a avut o comportare bună, neposedând antecedente penale. Aceste aspecte, nu sunt însă suficiente pentru a ajunge la concluzia că acordarea beneficiului liberării și sub control judiciar ar satisface scopul pentru care s-a luat măsura arestării preventive, respectiv buna desfășurare a procesului penal și protejarea valorilor specifice noțiunii de ordine publică. Dată fiind natura infracțiunilor presupus a fi comise de către inculpat, împrejurările în care acestea ar fi fost săvârșite, a rezultat că până la acest moment în care se examinează cererea sa, nu sunt suficiente elemente cu caracter probator, potrivit cărora să se constate că liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură adecvată scopului pentru care a fost aplicată inculpatului măsura arestării preventive. În plus, în speță, în această fază a procesului penal, urmează să se administreze și alte probe, audieri de martori, reaudierea unor părți vătămate. Mai mult, măsura arestării fiind luată doar la data de 17 mai 2011, nu este oportună pentru buna derulare a cercetării judecătorești, lăsarea în libertate a inculpatului, existând pericolul de a periclita aflarea adevărului, prin influențarea martorilor care ar urma să mai fie audiați de către Curte și a unor părți vătămate.

De asemenea, prin prisma jurisprudenței CEDO, inculpatul având o vârstă tânără, există riscul să părăsească nejustificat teritoriul României și să nu se prezinte la proces, de asemenea așa cum am arătat liber fiind, să încerce să împiedice în acest moment derularea judecății, să comită alte infracțiuni de același gen, ori să tulbure ordinea publică.

Atunci când o persoană este liberată provizoriu, trebuie să nu mai prezinte pericol social pentru ordinea publică. Ori, în cazul reținerii unor indicii temeinice de săvârșire a unor presupuse fapte penale, nu se poate susține că nu s-a produs un impact turbulent în climatul social firesc al relațiilor interumane și asupra stării de siguranță, securitate, de liniște și de respect al drepturilor cetățenilor. Într-o asemenea situație, societatea este interesată ca procesul penal să se desfășoare în condițiile în care să fie asigurată aflarea adevărului.

În raport cu aceste considerente, cererea inculpatului de liberare provizorie sub control judiciar, apare ca nefondată la **acest moment procesual**, urmând a fi respinsă conform art.160/8 C.proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., inculpatul va fi obligat să achite statului 200 lei cheltuieli judiciare. (Judecător Delia Purice)

Plângerea împotriva rezoluției procurorului soluționată de procurorul general adjunct nu atrage nulitatea absolută conform art. 197 alin.(2) C.pr.pen. Petentul are dreptul de a se adresa instanței de judecată, care nu este ținută de punctul de vedere al procurorului ierarhic superior, ci urmează să examineze pe fond soluția dată de organul de urmărire penală în cauză

Secția penală și de minori, sentința nr. 29 din 23 februarie 2012

Curtea constată că petiționarul J.K.D. a solicitat Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj trimiterea în judecată în urma efectuării urmăririi penale a numiților F.H.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals intelectual prev.de art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.și cu art.33 lit.a C.pen.; F.N. cercetat pentru săvârșirea instigării la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen.; D.C.S. cercetat pentru săvârșirea instigării la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen; M.O.I. cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.

În esență, infracțiunile ar consta în aceea că notarul public F.H.A. și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu și i-ar fi vătămat interesele legale ale petentului, prin redactarea și autentificarea contractului de vânzare-cumpărare nr. 1533/27.07.2011, precum și a convenției (contract de împrumut) nr. 1674/17.08.2011.

Potentul susține că aceste contracte au fost încheiate cu încălcarea interdicțiilor de înstrăinare, grevare, instituite anterior în cartea funciară, în favoarea sa, asupra imobilului situat în Cluj-Napoca, str. P., deci prin încălcarea dispozițiilor art. 963 Cod civil și art. 1310 Cod civil. J.K.D. a susținut, pe de altă parte, că în cele două contracte (autentificate de notarul public F.H.A.), ar fi fost inserate clauze fictive și declarații false.

În contractul nr. 1533/2011 s-a menționat că D.C.S. ar fi predat posesia imobilului către F.N., iar persoana vătămată susține că această clauză este fictivă, întrucât aceasta fusese predată numitei J.V., încă din 10.01.2011, în baza unui proces verbal. În ceea ce privește contractul nr. 1674/2011, J.K.D. susține că acest act este fictiv, deoarece, în realitate, între F.N. (în calitate de împrumutător) și D.C.S. (în calitate de împrumutat), nu s-ar fi încheiat niciodată o convenție civilă de împrumut cu termen de restituire de o zi. J.K.D. a arătat că F.H.A. și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu, la propunerea și la instigarea făptuitorilor F.N. și D.C.S..

Ulterior, prin completarea la plângerea penală depusă la 17.10.2011, J.K.D. a solicitat, în temeiul art. 163 și următoarele Cod procedură penală, luarea măsurii asigurătorii a sechestrului asupra imobilului situat în Cluj Napoca, str. P., precum și înscrierea acestuia în cartea funciară.

Persoana vătămată a mai susținut că, în realitate, F.N. nu i-ar fi plătit lui D.C.S. suma de bani menționată în contractul de vânzare - cumpărare nr. 1533/27.07.2011.

Cu privire la executorul judecătoresc M.O.I., petentul îi impută încălcarea atribuțiilor de serviciu în dosarele execuționale 62 și 153/2011, în condițiile în care ambele executări silite au fost încuviințate de către instanța de judecată.

Prin rezoluția din 24 octombrie 2011 dată în dosar 370/P/2011 Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj a dispus neînceperea urmăririi penale în cauză în temeiul art.228 alin.1 C.proc.pen.rap.la art.10 lit.d C.proc.pen., apreciind că nu poate fi pusă în mișcare acțiunea penală, întrucât faptelor le lipsește latura subiectivă și obiectivă.

S-a reținut de către procurorul cauzei că actele premergătoare începerii urmăririi penale efectuate în dosarul penal 370/P/2011 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Clujdovedesc că nu se impune începerea urmăririi penale față de numiții F.H.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals intelectual prev.de art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.și cu art.33 lit.a C.pen.; F.N. pentru săvârșirea instigării la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen.; D.C.S. pentru săvârșirea instigării la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen; M.O.I. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen. deoarece faptelor le lipsește latura obiectivă și subiectivă specifică infracțiunilor.

Împotriva rezoluției procurorului din 24 octombrie 2011, petentul a formulat plângere la procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, iar prin rezoluția din 9 decembrie 2011 procurorul ierarhic superior –general adjunct, a respins-o ca tardivă, învederând că deși actul i-a fost comunicat petentului la adresa din Cluj-Napoca str.T., indicată în mod constant de către acesta în plângerea penală adresată organelor de urmărire penală, la data de 25 octombrie 2011 prin Oficiul poștal Cluj-Napoca, cu scrisoare recomandată, plicul purtând această dată și respectiv 26 octombrie 2011, el a fost restituitParchetului la 7 noiembrie 2011. Din actele de la dosar rezultă că rezoluția de netrimiteră în judecată a fost comunicată petiționarului la 25 octombrie 2011 – data oficiului poștal al expeditorului și a fost primită la cel al destinatarului la 26.10.2011. Astfel, procurorii au apreciat că termenul de 20 de zile prev.de art.278 alin.3 C.proc.pen., este data de 26 octombrie 2011 și s-a împlinit la 16 noiembrie 2011, petiționarul formulând plângerea împotriva soluției doar la data de 7 decembrie 2011. Împrejurarea că la data de 18 noiembrie 2011 petentul a solicitat recomunicarea soluției, nu are nicio relevanță juridică pentru a determina o altă dată a curgerii termenului legal de 20 de zile pentru formularea plângerii, din moment ce s-a respectat procedura prevăzută de lege pentru aceasta, iar ridicarea corespondenței de la oficiul poștal revenea petentului, care n-a făcut dovada că întârzierea ar fi fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare.

Împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale întemeiată pe art.278/1 C.proc.pen., petentul J.K.D. a formulat plângere la instanța de judecată.

Potentul a solicitat în principal admiterea plângerii, în baza art.278/1 alin.8 lit.a C.proc.pen., desființarea rezoluției procurorului și trimiterea cauzei la Parchetul Curții de Apel Cluj în vederea începerii urmăririi penale împotriva numițilorF.H.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals intelectual prev.de art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.și cu art.33 lit.a C.pen.; F.N. pentru săvârșirea instigării la abuz în

serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen.; D.C.S. pentru săvârșirea instigării la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.25 C.pen.rap.la art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; a instigării la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.rap.la art.289 C.pen. cu art.41, 42 C.pen.; uz de fals prev.de art.291 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.; fals în declarații prev.de art.292 C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen.; M.O.I. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.246 C.pen.cu art.41, 42 C.pen.

În subsidiar, în măsura în care se va considera că probele existente la dosarul cauzei sunt suficiente, solicită Curții admiterea plângerii în baza art.278/1 alin.8 lit.c C.proc.pen., desființarea rezoluției atacate cu consecința reținerii speței spre judecare și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a făptuitorilor pentru toate infracțiunile.Petentul a invocat neadministrarea probelor concludente și pertinente conform art.63 și 64 C.proc.pen., de către procuror, care să ducă la trimiterea în judecată a făptuitorilor.

Petentul J.K.D. a învederat că soluționarea plângerii adresată procurorului ierarhic superior de către adjunctul acestuia ar echivala cu nesoluționarea ei, întrucât pe linie ierarhică doar organul superior poate dispune și respingerea plângerii ca tardivă. Cu privire la tardivitatea plângerii adresată Curții de Apel Cluj, susține că această aserțiune nu este reală, întrucât din eroare a depus-o la Parchetul Curții de Apel Cluj, care conform art.278/1 alin.13 C.proc.pen. a trimis-o instanței competente.

Curtea examinând plângerea formulată prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Plângerea adresată de către petiționar, Curții de Apel Cluj, este în termen, deoarece aceasta din eroare a fost depusă la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, unitate care a respectat prevederile art.278/1 alin.13 C.proc.pen., trimițând-o organului competent. Pe de altă parte, întrucât la dosar nu există data la care petentul a primit rezoluția emisă de procurorul ierarhic superior, la 9 decembrie 2011, se va considera că acesta a formulat plângerea, adresată greșit Parchetului Curții, în termen.

Soluționarea plângerii împotriva rezoluției procurorului de către procurorul general adjunct nu atrage nulitatea absolută, aceasta fiind expres și limitativ prevăzută de art.197 alin.2 C.proc.pen., iar pe de altă parte trebuie să fie evidentă încălcarea drepturilor procesuale ale petentului, care în cauza de față nu au fost vătămăte. Acesta are dreptul de a se adresa instanței de judecată care, oricum, nu este ținută de punctul de vedere al procurorului ierarhic superior, ci urmează să examineze pe fond soluția dată de procuror în cauză.Mai mult, obiectul plângerii întemeiate pe disp.art.278/1 C.proc.pen. îl constituie rezoluția sau ordonanța procurorului de netrimite în judecată, iar nu actul prin care conducătorul Parchetului ori procurorul ierarhic superior a soluționat plângerea potrivit disp.art.275-278 C.proc.pen. În condițiile în care, în speță, a fost parcursă faza intermediară și obligatorie, instanța de fond are obligația să se pronunțe pe fondul plângerii formulate de petiționar. Controlul judiciar declanșat ca urmare a formulării plângerii de către petent, obligă instanța să verifice dacă aceasta este tardivă sau nu alături de legalitatea și temeinicia rezoluției date de procuror.

Plângerea adresată instanței de judecată competente, prin care persoana nemulțumită de modul în care a fost soluționată în cadrul Ministerului Public plângerea prevăzută de art.275-278 din Codul de procedură penală, are, între altele,

natura juridică a unei căi de atac și vizează controlul judecătoresc al soluției de neîncepere a urmăririi penale.

Această plângere, astfel cum a fost reglementată prin art.278¹ din Codul de procedură penală, de natură a da eficiență dispozițiilor art.21 din Constituția României și art.13 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, investește instanța, sub un prim aspect, cu examinarea legalității și temeiniciei rezoluției atacate.

Rezultă, așadar, că, sesizată cu plângerea menționată, instanța de judecată nu este investită cu atribuții de urmărire penală, așa încât controlul judecătoresc privește exclusiv efectuarea actelor premergătoare sau, după caz, a urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legii procesuale.

În raport de concluziile pe care această examinare le impune, cu referire la lucrările din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, instanța de judecată competentă pronunță una din soluțiile prevăzute de art.278¹ alin.8 din Codul de procedură penală.

Curtea reține că plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată adresată procurorului ierarhic superior și apoi, în caz de respingere, instanței de judecată, nu poate viza decât aspecte de nelegalitate și netemeinicie cu privire la cercetările efectuate asupra persoanelor la care s-a referit petentul în plângerea inițială cu care a sesizat parchetul.

Examinând dosarul cauzei, se constată că în speță actele premergătoare având ca scop clarificarea datelor care confirmă sau infirmă existența infracțiunilor cu a căror săvârșire organele de urmărire penală au fost sesizate, pot duce la constatarea existenței unora din cazurile reglementate în art.10 din Codul de procedură penală, în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată.

În raport de această împrejurare, nejustificându-se începerea urmăririi penale și, respectiv, declanșarea procesului penal se dispune când urmărirea penală este de competența procurorului, neînceperea acesteia.

În cazul contestării acestei soluții, prin formularea plângerii prevăzute de art.278¹ din Codul de procedură penală, controlul judecătoresc privește temeinicia rezoluției în raport de cercetările efectuate.

După cum rezultă din însăși denumirea lor, actele premergătoare, la care face referire textul art.224 C.proc.pen., preced începerea urmăririi penale și sunt efectuate anume în vederea acestei demarări.

Curtea examinând probatoriul administrat și depus la dosar, apreciază că rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 24.10.2011 dată în dosar nr. 370/P/2011 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, confirmată de procurorul general prin rezoluția din 09.12.2011 a aceluiași Parchet, cu nr. 1113/II/2/2011 este temeinică și legală.

Așa cum se arată în practica judiciară constantă a instanței supreme infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prev.de art.- 246 Cp. precum și cea vizând interesele publice prev.de art. 248 C.p. constă în fapta funcționarului public care, în exercitiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare a intereselor legale ale unei persoane.

Abuzul în serviciu potrivit art. 246 și 248 Cp. are un caracter subsidiar, ceea ce înseamnă că abuzul săvârșit de un funcționar public sau de un alt funcționar se încadrează în dispozițiile art. 246 sau 248 C.p., **numai dacă acest abuz nu are o incriminare distinctă în Codul penal.**

Intr-o decizie de speță încă din anul 1996 instanța supremă a decis în sensul că „reținându-se săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, caracterizat, potrivit art. 289 Cp., prin calitatea de funcționar a subiectului activ și prin comiterea faptei în exercitarea atribuțiilor de serviciu, **nu se poate reține și infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută în art. 246 sau 248 din același cod**”.

Din actele premergătoare efectuate, procurorul de caza constatat că în prezenta speță, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, întrucât faptelor le lipsește latura obiectivă și subiectivă.

Tot instanța supremă într-o decizie de speță a decis că „nu sunt generatoare de consecințe juridice și nu pot duce la reținerea infracțiunii de fals în declarații susținerile neadevărate ale reclamantului dintr-o acțiune civilă, sau cele ale petentului dintr-o cauză penală, deoarece ele sunt supuse unei verificări ulterioare, obligatorii, a conținutului lor, de către instanță sau procuror, iar părțile din proces au dreptul de a contesta cele susținute de partea adversă și de a face proba contrarie”.

Și în cazul infracțiunii de uz de fals, este necesară constatarea anterioară a existenței unui înscris falsificat, care este utilizat, cunoscând caracterul contrafăcut al acestuia, în vederea producerii de consecințe juridice, aspecte care nu s-au dovedit în prezentul dosar.

Curtea de Apel Cluj, la rândul său în baza propriului examen și raportat și la practica judiciară invocată, reține că statuările organelor de urmărire penală sunt judicioase, învederând următoarele:

La data de 07.06.2010, sub nr. 1120, notarul public C.M. din Cluj-Napoca a autentificat contractul de împrumut cu garanție imobiliară, prin care J.K.D., în calitate de împrumutător și creditor ipotecar, i-a împrumutat numitului D.C.S., pe un termen care urma să expire la 06.06.2011, o sumă de 20.000 euro. Tot în acest contract, D.C.S. a constituit în favoarea persoanei vătămate un drept de ipotecă de rang 1, asupra imobilului din Cluj-Napoca, str. P., înscris în C.F. nr. 259304 Cluj-Napoca (nr. vechi 14154 Cluj), A1, nr. top. 8211, A1.1, nr. cadastral C1 și nr. topografic 8211-C1.

În concret, era vorba de teren intravilan în suprafață de 388 mp, pe care este edificată o casă de locuit, descrisă detaliat în contract. Tot prin acest act notarial a fost instituită și interdicția de înstrăinare, grevare, închiriere, dezmembrare, alipire, construire, demolare și restructurare a imobilului menționat, până la restituirea integrală a sumei împrumutate. D.C.S. a fost de acord cu instituirea ipotecii și interdicțiilor, a semnat de bună voie și în deplină cunoștință de cauză contractul notarial, iar prin încheierea nr. 65883/08.06.2010 a B.C.P.I. Cluj, ipoteca și interdicțiile au fost notate efectiv în C.F. nr. 259304 Cluj Napoca.

La data de 15.04.2011, sub nr. aaa/211/2011 a fost înregistrată la Judecătoria Cluj Napoca acțiunea civilă formulată de mama persoanei vătămate, numita J.V., împotriva pârâtului D.C.S., acțiunea fiind și notată în cartea funciară prin încheierea nr. 43236/15.04.2011 a B.C.P.I. Cluj. J.V. a solicitat instanței să constate că D.C.S. i-a vândut casa și terenul situate în Cluj-Napoca, str. P., printr-un antecontract de vânzare-cumpărare încheiat la 13.11.2010, însă, ulterior, D.C.S. a refuzat nemotivat să se prezinte la un notar public, pentru încheierea în formă autentică a contractului de vânzare-cumpărare.

Conform declarației date de J.K.D. în fața procurorului, înțelegerea dintre J.V. și D.C.S. a fost ca acesta din urmă să vândă imobilul în schimbul unui preț total de 50.000 euro, din care avansul de 20.000 euro a fost considerat suma pe care J.K.D. i-o împrumutase făptuitorului, la 07.06.2010 și pe care acesta nu o restituise, iar restul prețului de 30.000 de euro ar fi fost achitat efectiv la 10.01.2011, dată la care D.C.S. a și predat folosința imobilului, către J.V., pe bază de proces verbal.

Petentul susține că în luna ianuarie 2011 nu a mai fost întocmit contractul notarial privind vânzarea-cumpărarea imobilului, deoarece, în acel moment, familia sa nu a mai deținut resursele financiare necesare pentru plata taxelor notariale, iar D.C.S., neavând nici un fel de venituri, nu avea cum să achite aceste taxe.

Ulterior, D.C.S. ar fi refuzat să se prezinte la un notarpublik pentru semnarea contractului în formă autentică, în fapt, ar fi amânat nedefinit această prezentare la notar, invocând diverse motive nesențioase. Persoana vătămată arată că, după predarea efectivă a posesiei, alocuit în casa situată pe str. P., netulburată de nimeni, până la data de 07.08.2011, când, în lipsa lui J.K.D., fără știința și acordul acestuia, F.N. ar fi intrat în imobil și ar fi schimbat încuietorile, cu sprijinul lui D.C.S..

Cu această ocazie, persoana vătămată a aflat despre existența contractului de vânzare-cumpărare nr. 1533/27.07.2011, autentificat de către notarul public F.H.A..

Prin acest contract, D.C.S. a vândut lui F.N. întregul drept de proprietate asupra imobilului situat în Cluj-Napoca, str. P., în schimbul unui preț total de 73.000 de euro, format din suma de 20.000 de euro (reprezentând o dare în plată pentru stingerea unui împrumut anterior, acordat de către F.N. lui D.C.S., în baza contractului de împrumut autentificat de notarul public M.F. din Cluj-Napoca, sub nr. 502/15.02.2011) și suma de 53.000 de euro (care ar fi fost achitată efectiv înaintea semnării contractului).

În contractul de vânzare-cumpărare nr. 1533/2011 au fost descrise detaliat toate notările existente asupra imobilului, în cartea funciară, inclusiv interdicția de înstrăinare, grevare, notată sub 83 în favoarea lui J.K.D., precum și dreptul de ipotecă instituit în favoarea acestuia și notat sub C4. Totodată, în cuprinsul contractului se menționează că, anterior semnării actului, cumpărătorul ar fi preluat posesia deplină a imobilului.

Petentul arată că, acel contract a fost autentificat de notarul public într-o modalitate total abuzivă, cu încălcarea dispozițiilor legale imperative și cu nesocotirea interdicțiilor notate în cartea funciară asupra acestui imobil. Notarul public F.H.A. și-ar fi încălcat în mod flagrant atribuțiile de serviciu, nesocotind dispozițiile art. 963 Cod civil și art. 1310 Cod civil, deoarece imobilul nu se mai afla în circuitul civil, urmare a interdicțiilor instituite în favoarea persoanei vătămate.

Petentul susține că imobilul nu putea fi vândut, deoarece în cartea funciară era deja notată interdicția de înstrăinare, grevare constituită în favoarea sa.

Mai mult, J.K.D. susține că și după data de 07.08.2011, când F.N. a încercat să preia posesia imobilului, tot persoana vătămată a păstrat, în continuare, posesia.

Ulterior, prin încheierea de carte funciară nr. 85445/28.07.2011 a

B.C.P.I. Cluj s-a dispus respingerea cererii de întăbulare a dreptului de proprietate al numitului F.N., constatându-se tocmai că actul notarial nr. 1533/2011 a fost autentificat cu încălcarea interdicțiilor notate în cartea funciară.

Urmare a acestei situații, la data de 11.08.2011, sub nr. 1618, notarul public F.H.A. a autentificat o altă convenție încheiată între D.C.S. și F.N., prin care aceștia rezoluționau amiabil contractul de vânzare-cumpărare nr. 1533/27.07.2011.

Petentul consideră că această rezoluțiune a avut doar un caracter formal și că, în continuare, făptuitorii au urmărit să-i prejudicieze interesele, astfel că la data de 17.08.2011, sub nr. 1674, notarul public F.H.A. a autentificat o "Convenție", încheiată între F.N., în calitate de creditor și D.C.S., în calitate de debitor. Prin acest act, D.C.S. se obligă ca până la data de 18.08.2011 să-i înapoieze lui F.N. o sumă de 58.000 de euro, cu titlul de restituire parțială a unui preț pretins a fi fost achitat pentru imobilul situat pe str. P..

J.K.D. consideră că și acest act a fost încheiat total abuziv, în textul "Convenției" s-a inserat faptul că ar fi vorba despre un pretins "contract de

împrumut", iar în continuare, se menționează că debitorul s-ar obliga să restituie o sumă pe care ar fi primit-o pentru imobil, nefiind de fapt vorba de nici un fel de împrumut. Ca atare, petentul susține că și această convenție a fost întocmită în mod fals și abuziv, având drept unic scop eludarea încheierii nr. 85445/28.07.2011 și nesocotirea vădită a interdicțiilor notate în cartea funciară.

J.K.D. a mai precizat că, F.H.A., F.N., D.C.S. și executorul judecătoresc M.O.I. au fost înțeleși să facă toate acțiunile necesare prin care să-i deposedeze de posesia imobilului și pe J.V. de dreptul de proprietate asupra imobilului, astfel că într-un mod apreciat de către petent ca fiind suspect de rapid, încă la data de 19.08.2011, F.N. a deschis dosarul de executare silită nr. 153/19.08.2011, la executorul judecătoresc M.O.I..

În cererea de executare silită, F.N. a arătat că solicită executarea titlurilor - contract de împrumut nr. 502/15.02.2011 și Convenția nr. 1674/17.08.2011.

Persoana vătămată precizează că nu i se pare normal ca executorul judecătoresc să procedeze la acte de executare silită, în dosarul nr. 153/2011, în baza contractului de împrumut nr. 502/15.02.2011, autentificat de notarul public M.F., în condițiile în care tot acest contract a mai făcut obiectul unei cereri de executare silită, la același executor judecătoresc, în dosarul nr. 62/16.03.2011, în care, la data de 27.07.2011, F.N. a renunțat în scris la executarea silită și a solicitat închiderea acestuia.

Potentul susține că autorii au plănuit întreaga activitate infracțională: inițial, F.N. a renunțat la executarea silită din dosarul nr. 62/2011, iar tot în aceeași zi, 27.07.2011, l-a convins pe D.C.S. să semneze contractul de vânzare-cumpărare nr. 1533, autentificat cu încălcarea interdicțiilor notate în C.F. În continuare, s-a încercat întăbularea dreptului de proprietate al lui F.N. în C.F. și s-a încercat preluarea posesiei imobilului, încercări care au eșuat la 28.07.2011, respectiv 07.08.2011. J.K.D. arată că, pentru a scăpa de răspundere pentru faptele comise, autorii ar fi "înscenat" așa-zisa rezoluțiune din 11.08.2011, după care ar fi întocmit un contract fictiv de împrumut, autentificat abuziv sub nr. 1674/17.08.2011, tocmai pentru a putea începe imediat o pretinsă executare silită, cu scopul ca F.N. să adjudece prin executare silită acest imobil, deoarece nu a reușit să înscrie în C.F. vânzarea-cumpărarea încercată inițial.

Persoana vătămată a mai precizat că, executorul judecătoresc M.O.I. a instrumentat ilegal și abuziv dosarele de executare silită nr. 62/2011 și nr. 153/2011.

La data de 12.10.2011 a fost audiat făptuitorul F.H.A. care a arătat că nu a săvârșit nici o infracțiune, precizând că el a inserat în contractul din 27.07.2011 și o clauză conform căreia D.C.S. își asumă obligația de a restitui suma împrumutată de el, de la creditorul ipotecar J.K.D. (conform contractului nr. 1120/07.06.2010, autentificat de notarul public C.M. din Cluj Napoca). Inserarea acestei obligații ar fi urmărit tocmai să protejeze interesele legale ale creditorului ipotecar.

În ceea ce privește contractul de vânzare-cumpărare nr. 1533/27.07.2011, notarul public F.H.A. a arătat că, în cuprinsul acestui contract, a menționat, detaliat, situația reală a imobilului, precum și toate notările aferente acestuia, din cartea funciară, astfel că părțile contractante au cunoscut exact notările și sarcinile existente și și-au asumat în deplină cunoștință de cauză riscurile ce decurgeau din operațiunea juridică pe care doreau să o perfecteze.

Ulterior, după primirea de la B.C.P.I. Cluj a încheierii nr.85445/28.07.2011, prin care fusese respinsă cererea de intabulare a dreptului de proprietate, obținut în baza contractului nr. 1533/2011, notarul public a procedat la redactarea convenției privind rezoluțiunea amiabilă a contractului nr. 1533/2011, autentificată prin încheierea nr. 1618/11.08.2011.

Prin urmare, F.H.A. arată că nu s-a produs urmarea infracțională descrisă de art. 246 Cod penal, nefiind vătămate interesele legale ale petentului, pentru simplul motiv că actul notarial nr. 1533/2011 nu și-a mai produs nici un efect, fiind rezoluționat pe cale amiabilă.

În ceea ce privește convenția autentificată sub nr. 1674/17.08.2011, F.H.A. susține că aceasta a fost încheiată ca urmare a celei de rezoluțiune amiabilă, pentru precizarea acesteia și fixarea unui termen clar de repunere a părților în situația anterioară (deci pentru fixarea, practic, a unui termen explicit până la care D.C.S. să restituie banii primiți ca preț al imobilului de la F.N.). Această convenție nu a fost autentificată cu vreun scop nelegal sau imoral, ci, dimpotrivă, este o consecință firească a rezoluționării contractului inițial.

Notarul arată că este adevărat că în alineatul al doilea al convenției se menționează sintagma "a intervenit prezentul contract de Împrumut", dar această denumire de act juridic a fost introdusă doar ca urmare a insistențelor părților, în fapt convenția având o altă natură juridică, vizând obligația asumată de debitorul D.C.S., de a restitui până la 18.08.2011 suma de 58.000 euro, cu titlul de restituire parțială a prețului achitat pentru imobil.

Prin urmare, convenția din 17.08.2011 nu este sub nici o formă fictivă, ci reprezintă cu exactitate voința reală a părților, urmare a rezoluționării contractului de vânzare-cumpărare.

Ca atare, notarul public neagă faptul că ar fi autentificat această convenție printr-o înțelegere frauduloasă cu creditorul sau cu executorul judecătoresc M.O.I..

În ceea ce privește clauza introdusă în contractul din 27.07.2011, conform căreia, anterior semnării contractului, D.C.S. predase posesia imobilului către cumpărător, F.H.A. arată că a redactat această clauză conform declarației părților, fiind convins că acestea spun adevărul și neavând cum să verifice situația concretă din teren.

Făptuitorul F.N., fiind audiat la data de 11.10.2011 a arătat că, nu se face vinovat de săvârșirea vreunei infracțiuni, declarând că el nu are pregătire de specialitate juridică, motiv pentru care a apelat la serviciile unui avocat ales care a examinat actele și i-a spus că nu există nici un impediment legal pentru semnarea contractului de vânzare-cumpărare.

Cu privire la mențiunea inserată în contractul notarial nr. 1533/2011, conform căreia, anterior semnării actului, F.N. ar fi preluat posesia de fapt a imobilului, făptuitorul susține că menționarea clauzei nu produce nici un fel de consecință juridică. F.N. precizează că el s-a înțeles cu D.C.S. ca acesta să-i predea efectiv imobilul, în data de 27.07.2011, anterior semnării contractului, dar D.C.S. l-ar fi rugat să mai amâne cu câteva zile predarea posesiei, cu motivarea că mai trebuie să-și transporte din lucruri, întrucât el se muta undeva în zona mun. Gherla.

Făptuitorul, arată că, la 07.08.2011, D.C.S. i-a predat imobilul în prezența unor martori, pe baza unui proces verbal, acesta fiind nelocuit și neîngrijit.

Cu privire la susținerea lui J.K.D., conform căreia el ar fi preluat posesia efectivă a imobilului începând cu ianuarie 2011, F.N. arată că nu cunoaște ca un asemenea fapt să fie adevărat, nu a auzit așa ceva anterior, dar precizează că nu poate fi real că persoana vătămată ar fi locuit efectiv în imobil anterior datei de 07.08.2011, întrucât la acea dată F.N. a chemat un electrician, constatând că nici măcar nu funcționează curentul electric. Făptuitorul recunoaște că la data de 07.08.2011 el a schimbat și încuietorile casei.

Ulterior, F.N. a fost anunțat de notarul public că B.C.P.I. Cluj a respins cererea de înscriere a contractului nr. 1533/2011, motiv pentru care, prin convenția nr.

1618/11.08.2011, s-a procedat la rezoluționarea amiabilă notarială a vânzării-cumpărării.

Pentru a nu rămâne fără bani și văzând că D.C.S. nu îi restituie suma de 53.000 euro, așa cum își asumase obligația prin actul notarial nr. 1618/2011, F.N. arată că s-a înțeles cu acesta să semneze o nouă convenție notarială, conform căreia D.C.S. se obligă ca până la data de 18.08.2011, să-i achite suma de 58.000 de euro, reprezentând o restituire parțială a prețului achitat anterior pentru imobilul situat în str. P..

Această convenție a fost autenticată tot de notarul public F.H.A. sub nr. 1674/17.08.2011. Este adevărat că în cuprinsul convenției s-a menționat la un moment dat că ar fi vorba de "un contract de împrumut", însă clauzele convenției sunt clare, neinterpretabile și reale, constând strict în asumarea de către debitorul D.C.S. a obligației de restituire parțială a prețului pe care îl primise anterior pentru imobilul menționat

F.N. declară că, prin semnarea acestei convenții notariale din 17.08.2011, a dorit să obțină un titlu executoriu, pentru a porni o executare silită și a reuși să-și recupereze în acest mod banii dați efectiv numitului D.C.S.. Prin constituirea acestui titlu executoriu nu s-a încălcat nici o dispoziție legală, ci făptuitorul a urmărit să-și asigure apărarea legală a drepturilor sale, convenția reprezentând exact voința părților. Totodată, F.N. precizează că i-a înmănat efectiv suma de 53.000 de euro numitului D.C.S., la data de 27.07.2011. Făptuitorul D.C.S. a fost audiat la data de 24.10.2011. Acesta a arătat că el nu l-a instigat pe notarul public F.H.A., pentru a-și încălca atribuțiile de serviciu, precizând că nu are pregătire de specialitate juridică și că n-a cunoscut niciodată prevederile art. 963 și art. 1310 Cod civil, astfel că a considerat tot timpul că toate contractele notariale sunt perfect legale, deoarece exprimă voința părților.

Interdicțiile de înstrăinare, grevare, care erau înscrise în cartea funciară au fost menționate detaliat în contract, astfel că făptuitorul a considerat că totul este legal.

D.C.S. arată că este adevărat că în contractul nr. 1533/2011 s-a menționat că, anterior semnării actului, el i-ar fi predat posesia imobilului lui F.N., în condițiile în care, în realitate, posesia de fapt a predat-o către F.N. doar la data de 07.08.2011. D.C.S. motivează că el l-a rugat pe F.N. să-l mai amâne cu câteva zile, pentru a-și mai transporta mai multe lucruri. Ca atare, a fost amânată predarea posesiei din 27.07.2011, până la 07.08.2011.

D.C.S. a declarat că el a locuit în imobilul situat pe str. P., până în luna mai 2011, după care s-a mutat, întrucât și-a cumpărat un teren pe raza administrativ teritorială a comunei Fizeșu Gherlii. După plecarea sa, locuința de pe str. P. ar fi rămas în grija lui J.K.D., acesta având cheie de la intrare. D.C.S. susține că J.K.D. ar fi locuit împreună cu el, din octombrie 2010, în contextul în care persoana vătămată l-ar fi rugat pe făptuitor să o primească să stea cu el, spunându-i că nu se înțelege cu socrii săi. Făptuitorul pretinde că nu i-ar fi cerut chirie petentului, solicitându-i doar să contribuie la plata utilităților. În acest context, D.C.S. arată că nu i-a predat niciodată posesia efectivă a imobilului lui J.K.D..

Cu privire la procesul verbal din 10.01.2011, prin care ar fi fost predată posesia imobilului către J.V. (mama petentului), D.C.S. susține că acest proces verbal este fictiv, că ar fi fost în realitate redactat doar în 18.03.2011, la solicitarea lui J.Ș. (tatăl petentului). La fel, în ceea ce privește antecontractul încheiat cu J.V., datat 13.11.2010, făptuitorul susține că și acesta este fictiv, fiind în realitate redactat și semnat tot la 18.03.2011, în aceeași împrejurare, la Restaurantul "A." din Cluj-Napoca. Cu privire la aceste aspecte, se efectuează în prezent cercetări la Parchetul de

pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca și la Poliția Municipiului Cluj Napoca, în dosarul penal nr. aaaa/P/2011, în care D.C.S. a formulat plângere penală împotriva lui J.Ș. și J.V.. La acest dosar a fost conexat, la data de 14.09.2011, și dosarul penal nr. bbbb/P/2011 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, conținând o plângere penală formulată împotriva lui D.C.S. de către J.K.D. și J.V..

În consecință, făptuitorul, arată că, niciodată, nu a predat posesia, nici lui J.K.D. și nici altui membru al familiei acestuia. D.C.S. precizează că, într-adevăr, în ziua de 07.08.2011 a predat posesia locuinței către F.N., fără a-l avertiza în prealabil pe J.K.D., susținând că a făcut acest lucru pentru că imobilul îi aparținea și pentru că a vrut să evite o situație conflictuală cu petentul.

Făptuitorul recunoaște că este adevărat că la data de 27.07.2011, a susținut în fața notarului public că F.N. a preluat, anterior semnării contractului, posesia imobilului, dar consideră că acest lucru este lipsit de orice semnificație și importanță, neavând nici o consecință juridică, în condițiile în care el l-a rugat pe F.N. să mai aștepte câteva zile înainte de a prelua posesia, pentru a-și duce câteva lucruri din imobil.

Făptuitorul susține că, la data de 27.07.2011, a primit efectiv suma de 53.000 de euro, de la F.N..

Ulterior, a semnat convenția nr. 1618/11.08.2011, de rezoluționare amiabilă notarială a vânzării-cumpărării, deoarece B.C.P.I. Cluj nu fusese de acord cu cererea de înscriere a contractului nr. 1533/2011. Având în vedere rezoluționarea acestui contract, făptuitorul apreciază că interesele legale ale lui J.K.D. nu au fost vătămate sau păgubite, pentru că de fapt vânzarea din 27.07.2011 nu a mai produs efecte.

Cu privire la convenția nr. 1618/17.08.2011, D.C.S. arată că este adevărat că în cuprinsul acestui act, la alineatul al doilea se menționează că a intervenit "prezentul contract de împrumut", dar consideră că este vorba de o eroare de exprimare, în cazul respectiv nefiind, de fapt, vorba de un împrumut. Clauzele convenției sunt neinterpretabile și clare, în sensul că D.C.S. și-a asumat obligația de restituire parțială a prețului pe care îl primise anterior pentru imobilul menționat, convenția fiind o consecință firească și o urmare necesară a actului de rezoluționare a contractului de vânzare-cumpărare.

Examinând actele premergătoare efectuate în cauză, Curtea constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor reclamate, lipsind laturile obiective și subiective ale acestora, fiind incidente prevederile art. 10 lit. d Cod procedură penală.

În plan obiectiv, autentificarea contractului nr. 1533/2011 nu a produs urmarea infracțională specifică infracțiunii prev. de art. 246 Cod penal (vătămarea intereselor legale ale persoanei vătămate), întrucât B.C.P.I. Cluj a respins solicitarea de înscriere a contractului, după care acesta a fost rezoluționat, nemaiproducându-și, așadar, efectele.

Autentificarea convenției nr. 1674/17.08.2011 nu este nelegală, în condițiile în care, din actele notariale anterioare, rezulta că, într-adevăr, D.C.S. primise de la F.N. o sumă de bani ca preț al imobilului, pe care avea obligația de a o restitui. Astfel în legătură cu actele notariale autentificate sub nr. 1618/2011 și nr. 1674/2011, nu există dovezi că notarul public F.H.A. și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu.

În ceea ce privește contractul nr. 1533/2011, acesta a fost într-adevăr încheiat cu nesocotirea interdicțiilor de înstrăinare, grevare, notate în cartea funciară, putându-se aprecia că au fost încălcate prevederile art. 963 Cod civil și nr. 1310 Cod civil, însă, interesele legale ale petentului nu au fost vătămate, contractul de vânzare-cumpărare neproducând urmări juridice și fiind rezoluționat.

Totodată, în ceea ce privește instrumentarea dosarelor execuționale nr. 62/2011 și nr. 153/2011, nu au fost găsite dovezi care să ateste că executorul judecătoresc M.O.I. și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu, în condițiile în care ambele executări silite au fost încuviințate, de către instanța de judecată, prin încheierile civile nr. 5346/CC/30.03.2011), respectiv nr. 10456/30.08.2011.

Totodată, nu se poate aprecia că actul notarial nr. 1674/2011 ar avea " un caracter fictiv, natura acestei convenții fiind, într-adevăr, aceea de asumare de către debitorul D.C.S. a unei obligații de restituire parțială a unui preț încasat anterior, nefiind vorba de un împrumut în acel moment, mențiunea făcută în alineatul al doilea al convenției, privind încheierea unui contract de împrumut, fiind doar o eroare de calificare a naturii juridice a actului.

Ca atare, nu poate fi reținută latura obiectivă a infracțiunii prev. de art. 289 Cod penal.

Așadar, mențiunea inserată în contractul nr. 1533/2011, privind pretinsa predare a posesiei imobilului, către cumpărătorul F.N., anterior semnării actului, nu este de natură a produce nicio consecință juridică, câtă vreme posesia a fost predată ulterior, în baza unui proces verbal separat, din 07.08.2011. Nu poate fi reținută existența laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, prev. de art. 292 Cod penal, întrucât precizările făcute de părțile contractante (privind predarea posesiei), preluate ca atare de către notarul public, nu constituie o "declarație" în sensul acestui text legal, neavând aptitudinea de a produce, prin ele însele, a vreunor consecințe juridice.

Nu există dovezi care să releve că notarul public F.H.A. ar fi atestat, cu știință, împrejurări necorespunzătoare adevărului, în actele notariale menționate anterior, lipsind latura obiectivă a infracțiunii de fals intelectual, în formă continuată.

Prin urmare, nefiind vorba de acte oficiale falsificate cu prilejul întocmirii lor, nu poate fi reținută nici existența laturii obiective a infracțiunii de uz de fals, în formă continuată.

Nu este fondată nici solicitarea petentului de a se lua măsuri asiguratorii asupra bunurilor făptuitorilor, deoarece conform art. 163 alin. 1 Cod procedură penală, acestea se pot lua doar în cursul procesului penal, deci după începerea urmăririi penale, ceea ce nu este cazul în speță.

Astfel, curtea consideră, că în mod corect și motivat s-a dispus soluția neînceperii urmăririi penale față de făptuitori, faptelor imputate lipsindu-le latura obiectivă și subiectivă, astfel că soluțiile cuprinse în cele două rezoluții ale procurorilor sunt legale și temeinice, urmând a fi menținute.

Corect, procurorul general adjunct a respins ca tardivă plângerea petentului întrucât potrivit art.122 alin.1 din ROI al Parchetelor, aprobat prin Ordinul Ministrului Justiției nr.529/C/2007, toate comunicările, indiferent dacă se adresează unor persoane fizice sau juridice, se fac prin scrisori recomandate și se predau Serviciului poștal cu borderou. Actele dosarului, atestă că rezoluția de netrimiteră în judecată a fost comunicată petentului la 25.10.2011 și a fost primită la oficiul poștal al destinatarului la 26.10.2011.

Astfel, procurorii au apreciat că termenul de 20 de zile prev.de art.278 alin.3 C.proc.pen., este data de 26 octombrie 2011 și s-a împlinit la 16 noiembrie 2011, petiționarul formulând plângerea împotriva soluției doar la data de 7 decembrie 2011. Împrejurarea că la data de 18 noiembrie 2011 petentul a solicitat recomunicarea soluției, nu are nicio relevanță juridică pentru a determina o altă dată a curgerii termenului legal de 20 de zile pentru formularea plângerii, din moment ce s-a respectat procedura prevăzută de lege pentru aceasta, iar ridicarea corespondenței de

la oficiul poștal revenea petentului, care n-a făcut dovada că întârzierea ar fi fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare.

Pe de altă parte, potrivit art.129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Declanșarea unor plângeri penale împotriva unor notari și executori judecătorești pentru măsurile dispuse sau nu într-un dosar, nu poate determina trimiterea în judecată penală, în absența unor probe din care să rezulte săvârșirea unor infracțiuni.

Ori, în speță, nu s-a efectuat nici o probă în acest sens de către petent, astfel încât, în mod corect, procurorii nu au reținut comiterea infracțiunilor reclamate.

Calea plângerii prev.de art.278¹ C.proc.pen.la care a recurs petentul nu a fost instituită de legiuitor, pentru a se ocoli sau, a nu fi promovate acțiuni civile ori pentru a fi ignorate căile ordinare de atac prevăzute de lege, împotriva unei hotărâri judecătorești greșite și nici nu a fost elaborată, pentru determinare la declanșarea abuzivă de litigii penale și nici nu s-a instituit o nouă cale de atac ordinară.

În acest context, nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma acțiunilor civile și a căilor de atac în limitele recunoscute de lege, neputându-se obține o suplimentare a gradelor de jurisdicție prin promovarea unei plângeri penale împotriva funcționarilor – executori judecătorești sau notari publici, care au întocmit contracte sau le-au pus în executare, în cauză.

Invocarea de către petent a neadmiterii administrării probelor de către procuror, nu poate fi avută în vedere, deoarece realizarea lor vizează procesul penal numai după începerea urmăririi penale, fază care presupune garanțiile necesare pentru efectuarea unei urmăririi penale complete.

Altfel spus, în etapa actelor premergătoare, care se situează în afara procesului penal, nu pot fi administrate mijloace de probă, ci doar se fac verificări cu privire la presupuse fapte penale. În spețade față , acțiunea penală așa cum s-a arătat, nu a putut fi pusă în mișcare, faptelor reclamate lipsindu-le latura obiectivă și subiectivă.

Așafiind, se va respinge ca nefondată în baza art. 278/1 al.8 lit.a Cpp. plângerea formulată de petent .

Va obliga petentul I. în baza art.193 alin.6 c.proc.pen.să achite făptuitorului F.N. 500 lei cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocațial.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen.va obliga petentul să achite statului 150 lei cheltuieli judiciare. (Judecător Delia Purice)

Menținerea stării de arest. Indicarea temeiului de arestare pentru fiecare inculpat, conform legislației europene (Cauza Dolgova c. Rusiei, hotărâre din 2 martie 2006). Pronunțarea în cauză a unei hotărâri de condamnare în primă instanță

Condamnarea în primă instanță, chiar nedefinitivă a inculpaților justifică menținerea arestării preventive a acestora pentru temeiul nou prevăzut de art.5 parag.1 lit.a din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată și de Statul Român prin Legea nr.30/1994, respectiv „dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent”.

Nu în ultimul rând, prin prisma deciziei CEDO „N contra Austriei” din 27 iunie 1968 că la menținerea unei persoane în detenție, magistrații nu trebuie să se

raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale, legăturile cu familia. Atât prin referire la conținutul acestei decizii cât și a celei pronunțate în cauza Dolgova contra Rusiei din 2 martie 2006, Curtea învederează că în privința fiecărui inculpat sunt întrunite cerințele vizate și temeiul de arestare reglementat de art.148 lit.f C.proc.pen.

Astfel, inculpatul O.T. este în vârstă de 26 de ani, nu a recunoscut nici o infracțiune din cele imputate prin rechizitoriul Parchetului, nu a contribuit la descoperirea tuturor participanților la activitatea infracțională, nu este căsătorit, recidivist, are domiciliul în Cluj, nu este încadrat în muncă, existând indicii că-și asigură traiul zilnic din comiterea de acte antisociale, dovadă fiind prezentele infracțiuni. Toate aceste circumstanțe personale precum și cele reale referitoare la infracțiunile presupus a fi comise justifică menținerea stării arestării preventive.

În privința inculpatului M.V.G. se justifică menținerea stării de arest, acesta având în cursul procesului penal o atitudine de nesinceritate, susținând că nu face parte dintr-o grupare de criminalitate organizată negând că ar fi comis fapte de același gen în România și în străinătate. Inculpatul este în vârstă de 32 de ani, a manifestat nesinceritate în fața procurorului și a instanței, este domiciliat în Cluj, nu are un loc de muncă din care să-și asigure resursele materiale zilnice, este necăsătorit. Deoarece din actele de la dosar nu rezultă că inculpatul ar avea o ocupație stabilă, care să-i asigure veniturile necesare, singura concluzie care se impune este aceea că desfășurarea unor acte ilicite, este singura sursă de existență a acestuia.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheiere penală din 8 martie 2012

Curtea a constatat că prin sentința penală nr. 17 din 20 ianuarie 2012 a Tribunalului Cluj, au fost condamnați inculpații după cum urmează:

O.T., la pedepsele de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. a C.pen.,

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen. și

- 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza IC.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen.

S-a constatat că inculpatul a comis prezentele infracțiuni în condițiile recidivei postcondamnatorii prev. de art. 37 lit. a C.pen. față de pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendare condiționată, ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 360/23.04.2009 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 22.06.2009.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

În baza art. 83 C.pen. s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 360/23.04.2009 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 22.06.2009 și s-a dispus executarea în întregime a acestei pedepse alături de cea aplicată prin prezenta hotărâre, inculpatul executând în final pedeapsa de:

- 8 (opt) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

M.V.G. la pedepsele de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. b C.pen.,

- 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. adin Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen., și

- 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen.

S-a constatat că inculpatul a comis prezentele infracțiuni în condițiile recidivei postexecutorii prev. de art. 37 lit. b C.pen. față de pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare cu executare în regim de detenție, ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 546/28.09.2000 a Tribunalului Cluj, definitivă prin decizia penală nr. 490/31.03.2003 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

P.N. la pedepsele de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.,

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. adin Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.

- 2 (doi) închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

A.C.F. la pedepsele de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.,

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen. și

- 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I cu art. 41 al. 2 C.pen. cu art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.,

S-a constatat că prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 5 ani pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de împiedicare în orice mod a funcționării normale a unui sistem informatic în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul prev. de art. 26 C.pen. rap. la art. 49 din Legea nr.161/2003 cu art. 41 al.2 C.pen., comisă în perioada aprilie-mai 2009.

În baza art. 85 C.pen. s-a dispus anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b, 35 și 36 al. 1 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului în prezentul dosar sunt concurente între ele și cu infracțiunea pentru care acesta a fost condamnat prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei .

În esență, prin hotărârea de condamnare instanța de fond a reținut că inculpatul **O.T.**, din luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații **M.V.G.**, **P.N.**, **A.C.F.**, **S.P.D.** și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul **B.D.R.**, cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor **H.C.I.**, **H.N.**, **A.A.C.**, **K.R.P.**, **M.C.A.**, **V.L.A.**.

Același inculpat, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a racolat-o, transportat-o și găzduit-o pe martora **H.C.I.** în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, supunând-o unor amenințări și violențe pentru a determina creșterea sumelor obținute de la aceasta din activitatea de prostituție. De asemenea a supravegheat-o pe partea vătămată **A.A.C.**, a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul **B.D.R.** în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției. Tribunalul a mai reținut că același inculpat, în perioada martie 2010 – mai 2011, le-a recrutat pe **H.C.I.** și **H.N.** în vederea practicării prostituției, a înlesnit practicarea de

către acestea a prostituției și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității lor;

M.V.G. din luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații O.T., P.N., A.C.F., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.D.R., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.N., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A.. De asemenea, împreună cu inculpații P.N. și B.D.R., în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată A.A.C. în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu aceștia a căutat-o atunci când victima a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul B.D.R. în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției.

În perioada iunie 2010 – mai 2011, le-a recrutat pe numitele N.E.K., F.A., F.C., în scopul practicării prostituției în beneficiul lui, le-a transportat pe numitele H.C.I., H.N., V.L.A., M.C.A. în Olanda, le-a supravegheat pe acestea din urmă, precum și pe K.R.P. și A.A.C., pe durata practicării prostituției și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității lor; **P.N.**, în luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații M.V.G., O.T., A.C.F., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.D.R., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.N., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A..

Împreună cu inculpații M.V.G. și B.D.R., în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată A.A.C. în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu aceștia a căutat-o atunci când partea vătămată a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul B.D.R. în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției.

În cursul lunii iunie 2010 a preluat-o pe H.N. de la inculpatul O.T., în scopul obținerii de beneficii din activitatea acesteia de prostituție; împreună cu inculpatul M.V.G. le-a transportat pe numitele H.C.I. și H.N. în Olanda, împreună cu ceilalți inculpați în perioada iunie – octombrie 2010, le-a supravegheat pe H.C.I., H.N., V.L.A., M.C.A., K.R.P. și A.A.C. pe durata cât acestea practicau prostituția, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a beneficiat de sume de bani și foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de H.N. și în cursul lunii aprilie 2011 împreună cu inculpatul M.V.G. le-a recrutat pe F.A., F.C. și N.E.K., în vederea transportării lor în Olanda pentru practicarea prostituției; **A.C.F.** în luna iunie 2010 a constituit împreună cu inculpații O.T., M.V.G., P.N., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.D.R., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.N., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A..

În cursul lunii iunie 2010, prin inducerea în eroare, prin oferirea unui loc de muncă ca dansatoare, a racolat-o și transportat-o pe V.L.A. în scopul exploatării prin practicarea prostituției; împreună cu ceilalți inculpați, în perioada iunie – august 2010 le-a supravegheat pe partea vătămată A.A.C. și pe V.L.A. pe durata practicării prostituției.

În luna iunie 2010 a recrutat-o pe M.C.A., a transportat-o în Olanda și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității de prostituție a acesteia, desfășurată în perioada iunie 2010 - martie 2011; în perioada iunie – octombrie 2010, împreună cu ceilalți inculpați a sprijinit activitatea de prostituție desfășurată de H.C.I., H.N., K.R.P., V.L.A., A.A.C. și în perioada decembrie 2010 – ianuarie 2011 a beneficiat de foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de C.N..

Potrivit dispozițiilor art. 160^b cod proc.pen., în cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

În conformitate cu disp.art.160^b cod proc.pen. dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau că există temeiuri noi care justifică această măsură, dispune menținerea acesteia.

Cum, în cauză, temeiul arestării îl constituie dispozițiile art. 148 alin.1 lit.f cod proc.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpaților urmează a se constata că se impune menținerea în continuare a măsurii arestării preventive.

Presupunerea rezonabilă privind săvârșirea acestor infracțiuni de către inculpați, precum și modalitatea ipotetică de realizare denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

În concluzie, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune pentru niciunul dintre aceștia.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300² și ale art.160^b cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpaților deținuți în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpaților pronunțată pe fond de Tribunalul Cluj nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpați și DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestora, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Contrar susținerilor apărătorilor inculpaților, Curtea constată că în cauză continuă să existe suficiente indicii temeinice, în sensul dispozițiilor art.143 C.proc.pen., care îndreptățesc presupunerea rezonabilă că aceștia au săvârșit într-adevăr fapte prevăzute de legea penală, care sunt încadrabile juridic în infracțiunile ce fac obiectul inculpării lor. Sub acest aspect, sunt edificatoare: procesele verbale de transcriere a înregistrării convorbirilor telefonice ale inculpaților, declarațiile martorilor F.A., F.C., H.C., M.C., V.L.A., C.A.C., P.R., declarațiile părților vătămate coroborate cu declarațiile contradictorii ale inculpaților.

De asemenea, în lumina dispozițiilor art.148 lit.f C.proc.pen., este justă și aprecierea primei instanțe privind pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpaților l-ar determina pentru ordinea publică, sub acest aspect avându-se în vedere natura și gravitatea sporită a faptelor de care sunt acuzați – reflectată în regimul sancționator sever aplicabil acestora - , modalitatea presupusă de comitere a faptelor respective, numărul mare al victimelor traficate, caracterul organizat al grupării infracționale care se ocupa cu astfel de acțiuni, din care sunt acuzați și inculpații că ar fi făcut parte, ramificațiile și amploarea acestei activități infracționale, derulată pe teritoriul României și în străinătate de către inculpații din prezenta speță, puternica rezonanță negativă pe care astfel de fapte o au în rândul opiniei publice, precum și recrudescența fenomenului infracțional de aceeași natură, elemente care în mod obiectiv și rezonabil, justifică reacții ferme și credibile din partea organelor judiciare.

Prima instanță a dat o interpretare corectă și a făcut o aplicare justă a dispozițiilor art.136 alin.1 și 8 C.proc.pen.întrucât circumstanțele personale

favorabile invocate de fiecare dintre inculpați nu pot constitui, prin ele însele, temei al reconsiderării privării lor de libertate, acestea trebuind evaluate în contextul gravității sporite a faptelor de care sunt acuzați și a scopului urmărit prin măsura preventivă dispusă, respectiv asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să modifice temeiurile ce au determinat arestarea inițială a inculpaților, Curtea a constatat că potrivit art.139 alin.1 C.proc.pen. prima instanță a respins în mod legal cererile inculpaților de înlocuire a măsurii arestării preventive cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara. Curtea va proceda la efectuarea verificărilor dispuse de legea procesual penală și va constata în mod justificat că temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza luării măsurii arestării preventive subzistă, confirmând în continuare privarea de libertate a inculpaților, respectiv infracțiunile deduse judecății sunt presupus a fi grave, fiind sancționate cu pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, existând probe certe că lăsarea acestora în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică. Condiția existenței pericolului social concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunile pentru care inculpații au fost cercetați și deduși judecății, acestea fiind deosebit de grave, aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege, deoarece în domeniul criminalității organizate,(trafic de persoane) rostul dispozițiilor incriminatoare este acela de a proteja persoanele fizice față de orice încercare de exploatare a acestora, în beneficiul altor persoane care să realizeze venituri materiale din recrutarea, transportarea și supunerea lor la activități umilitoare. În acest moment procesual lăsarea în libertate a inculpaților ar crea o stare de neliniște și neîncredere în rândul membrilor societății, sporindu-se nejustificat gradul de insecuritate socială la nivel local (cauza Letellier contra Franței). În speță, există indicii temeinice că inculpații au săvârșit presupuse fapte grave, care prin modalitatea de realizare și urmările produse duc la concluzia existenței pericolului concret pentru ordinea publică. Lăsarea în libertate a inculpaților ar aduce atingere dezideratelor impuse de legea penală, creîndu-se un climat de insecuritate socială și de neîncredere a cetățenilor în actul de justiție.

Mai mult decât atât, manifestările nejustificate de clemență ale instanței, nu ar face decât să încurajeze, la modul general, astfel de tipuri de comportament antisocial și să afecteze nivelul încrederii societății în instituțiile statului chemate să vegheze la respectarea și aplicarea legilor.

Argumentele potrivit cărora în cauză s-a depășit sau se va depăși termenul rezonabil al măsurii arestării preventive, nu pot fi reținute în favoarea niciunui dintre inculpați, cu atât mai mult cu cât aprecierea duratei rezonabile a detenției, potrivit art.5 par.3 din Convenție, se analizează în concreto, în funcție de trăsăturile fiecărui caz în parte.

Considerentele de genul probatoriului amplu de administrat, complexitatea cauzei în fapt și în drept, comportamentul părților au relevanță în jurisprudența Curții Europene atunci când se face o apreciere asupra duratei rezonabile a procedurii din perspectiva art.6 par.1 din Convenție (cauza Allenet de Ribemont contra Franței).

Argumentele de ordin personal reținute în favoarea fiecărui inculpat prezintă relevanță și pot fi valorificate la momentul soluționării apelurilor pe fond, odată cu reindividualizarea pedepselor rezultante aplicate inculpaților, **și nu la soluționarea cererilor DIICOT privind menținerea stării de arest a acestora.**

Având în vedere gradul extrem de ridicat al pericolului social al faptelor presupus a fi comise de către inculpați, concretizat prin limitele mari de pedeapsă prevăzute de norma de drept încălcată, precum și în considerarea ideii că aceștia au

manifestat capacitatea de comitere de fapte cu caracter antisocial, lăsarea lor în libertate ar reprezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

În același timp nu se poate ignora împrejurarea că în speță, s-a pronunțat deja o condamnare de către tribunal pentru faptele deduse judecării.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpați nu poate constitui temei pentru luarea sau menținerea măsurii arestării preventive. **O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și criminalitatea organizată, traficul de persoane, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorilor constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.**

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive. Este cazul infracțiunilor de criminalitate organizată, trafic de persoane, proxenetism.

Art.5 paragraf 1 lit c din Convenție și implicit practica CEDO au dezvoltat noțiunea autonomă de „ motive plauzibile” (cauza Fox, Campbell și Hartley contra Regatului Unit, hotărârea din 30 august 1990). Această noțiune depinde de circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Faptele pe care se bazează aceste motive plauzibile trebuie să fie nu doar autentice, ci și să convingă un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis acea infracțiune, motive puse în evidență de circumstanțele particulare ale speței de față.

Din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că menținerea măsurii arestării preventive s-a făcut atât cu respectarea procedurii prevăzute de legea procesual penală, prin raportare și la dispozițiile constituționale cât și la cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește termenul rezonabil al arestării preventive, acesta nu este depășit în cauză, iar menținerea stării de arest este justificată și din perspectiva art 5 paragraf 1 lit a din CEDO, împotriva lor pronunțându-se, nedefinitiv, o hotărâre de condamnare.

Aplicând aceste principii la speța de față, durata arestării preventive a inculpaților de 10 luni este justificată din perspectiva exigențelor art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta nefiind excesivă. Este de remarcat că în această perioadă s-a realizat atât urmărirea penală cât și judecarea inculpaților de către o primă instanță, pronunțându-se deja o hotărâre de condamnare, dosarul aflându-se în calea de atac a apelului, unde de asemenea se vor administra probe la solicitarea acestora, astfel că autoritățile naționale au arătat o diligență specială în conducerea procedurilor. (cauzele Crăciun contra României 2008, Petrov contra Bulgariei-2008, Petroulea contra Greciei – 2008).

În plus, condamnarea în primă instanță, chiar nedefinitivă a inculpaților O., M., P. și A., justifică menținerea arestării preventive a acestora pentru temeiul nou prevăzut de art.5 paragraf 1 lit.a din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale, ratificată și de Statul Român prin Legea nr.30/1994, respectiv „**dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent**”.

Nu în ultimul rând, Curtea reține prin prisma deciziei CEDO „N contra Austriei” din 27 iunie 1968 că la menținerea unei persoane în detenție, magistrații nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale, legăturile cu familia. Atât prin referire la conținutul acestei decizii cât și a celei pronunțate în cauza Dolgova contra Rusiei din 2 martie 2006, Curtea învederează că în privința fiecărui inculpat sunt întrunite cerințele vizate și temeiul de arestare reglementat de art.148 lit.f C.proc.pen.

Astfel, inculpatul O.T. este în vârstă de 26 de ani, nu a recunoscut nici o infracțiune din cele imputate prin rechizitoriul Parchetului, nu a contribuit la descoperirea tuturor participanților la activitatea infracțională, nu este căsătorit, recidivist, are domiciliul în Cluj, nu este încadrat în muncă, existând indicii că-și asigură traiul zilnic din comiterea de acte antisociale, dovadă fiind prezentele infracțiuni. Toate aceste circumstanțe personale precum și cele reale referitoare la infracțiunile presupus a fi comise justifică menținerea stării arestării preventive.

În privința inculpatului M.V.G. se justifică menținerea stării de arest, acesta având în cursul procesului penal o atitudine de nesinceritate, susținând că nu face parte dintr-o grupare de criminalitate organizată negând că ar fi comis fapte de același gen în România și în străinătate. Inculpatul este în vârstă de 32 de ani, a manifestat nesinceritate în fața procurorului și a instanței, este domiciliat în Cluj, nu are un loc de muncă din care să-și asigure resursele materiale zilnice, este necăsătorit. Deoarece din actele de la dosar nu rezultă că inculpatul ar avea o ocupație stabilă, care să-i asigure veniturile necesare, singura concluzie care se impune este aceea că desfășurarea unor acte ilicite, este singura sursă de existență a acestuia.

Referitor la inculpatul P.N., Curtea reține că față de poziția avută în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, de nerecunoaștere a faptelor imputate de către procurori, nu este oportună lăsarea sa în libertate la acest moment procesual. Este un element tânăr, în vârstă 31 de ani, fără ocupație și deși nu posedă antecedente penale, există riscul ca liber fiind să periclitizeze buna desfășurare a cauzei în apel, dat fiind caracterul devolutiv al acestuia. Mai mult, lipsa unui loc de muncă și a unor venituri sigure care să acopere traiul zilnic, îi poate determina pe cei patru inculpați să recurgă la comiterea de fapte similare (obstrucționarea justiției).

În sinteză, ținând cont de gravitatea presupuselor fapte comise de cei patru inculpați, modalitatea de realizare a infracțiunilor, justifică concluzia că nu s-au schimbat temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, că ele subzistă și fac necesară în continuare privarea de libertate, iar perioada de 10 luni de când aceștia se află în stare de arest preventiv nu încalcă termenul rezonabil consacrat de dispozițiile art.5 parag.1 lit.a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, acest termen fiind analizat în raport de circumstanțele specifice cauzei, numărul mare de persoane implicate în activitatea infracțională, care a acționat în România și străinătate, și nu în ultimul rând, inculpații sunt deținuți legal pe baza condamnării pronunțate deja de către un „tribunal competent” – Tribunalul Cluj.

Față de cele ce preced, se impune menținerea stării de arest a inculpaților, în speță nefiind depășit un termen rezonabil de soluționare a cauzei iar pe de altă parte nu se impune luarea față de aceștia a unor alte măsuri restrictive de libertate, prev de art 145, sau 145¹ Cod procedură penală pentru motivele pe larg expuse în considerentele hotărârii. (Judecător Delia Purice)

Omisiunea procurorului anchetator de a începe urmărirea penală împotriva unei infracțiuni descrisă în considerentele rechizitoriului. Nemenționarea acesteia în dispozitivul actului de sesizare și reprezentarea materialului de urmărire penală referitor la aceasta. Consecințe. Lipsa sesizării legale a instanței. Încălcarea dreptului la un proces echitabil

În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la faptele ce se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil garantat de art.6 paragr.1 din Convenție și a decis că statele contractante au obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze respectarea efectivă a drepturilor înscrise în art.6.

S-a statuat în raport de toate aceste considerații, că sesizarea instanței va fi legal efectuată doar în situația în care în dispozitivul actului de trimitere în judecată este menționată fapta cu încadrarea ei juridică, în legătură cu care s-au efectuat acte de urmărire penală, în funcție de care inculpatul și-ar putea efectua o apărare adecvată în lumina art.6 paragr.3 lit.b din Convenția Europeană.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 23/A din 2 februarie 2012

Tribunalul Bistrița-Năsăud prin sentința penală nr.100/F din 28 septembrie 2011, în baza art.334 Cod procedură penală a schimbat încadrarea juridică a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații H.S.G., M.E., D.V., P.D.M. și B.A. din infracțiunea prev. de art.7 alin 1 din Legea 39/2003 în infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001.

În baza art.334 Cod procedură penală s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul H.S.G. din 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 și 2 Cod penal în 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 Cod penal.

I. A fost condamnat inculpatul **H.S.G.:**

- la 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a și 76 lit c Cod penal;

- la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 2 pedepse a câte 1 an și 6 luni închisoare pentru comiterea a 2 infracțiuni fiecare prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 4 pedepse de câte 5 luni închisoare pentru comiterea a 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art. 215 alin 1 Cod penal cu aplic. art. 74 lit a, art.76 lit e Cod penal;

- la 2 pedepse de câte 2 luni închisoare pentru comiterea a 2 complicități la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale fiecare prev. de art.26 rap. la art.288 Cod penal cu aplic. art. 41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit e Cod penal;

- la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de nerespectarea regimului armelor și munițiilor prev. de art.279 alin 1 cod penal cu aplic. art.74 lit a, art.76 lit c Cod penal.

Conform art.33 lit a, art. 34 lit b Cod penal s-au contopit aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare, sporită cu 6 luni, deci în total **3 ani închisoare.**

S-a făcut aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

Conform art.88 Cod penal s-a dedus din pedeapsă reținerea și arestul preventiv al inculpatului din perioada 8 octombrie-7 noiembrie 2007.

II.A fost condamnat inculpatul **M.E.:**

- la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a,c și 76 lit c Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.74 lit a,c și art.76 lit d Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 74 lit a,c și art.76 lit d Cod penal;

- la 2 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 26 Cod penal rap. la art.288 alin 1 Cod penal cu aplic. art.74 lit a,c și art.76 lit e Cod penal.

Conform art.33 lit a, art.34 lit b Cod penal s-au contopit aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de **1 an și 6 luni închisoare.**

S-a făcut aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

III. A fost condamnat inculpatul **D.V.:**

- la 2 ani închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a și 76 lit c Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 2 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 26 Cod penal rap. la art.288 alin 1 Cod penal ultimele 3 cu aplic. art. 41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit e Cod penal.

Conform art.33 lit a, art.34 lit b Cod penal s-au contopit aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de **2 ani închisoare.**

S-a făcut aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

IV. A fost condamnată inculpata **P.D.M.:**

- la 2 ani închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a și 76 lit c Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

Conform art.33 lit a, art.34 lit b Cod penal s-au contopit aceste pedepse urmând ca inculpata să execute pedeapsa cea mai grea de **2 ani închisoare.**

S-a făcut aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

V. A fost condamnat inculpatul **B.A.:**

- la 2 ani închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a și 76 lit c Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- la 1 an închisoare pentru infracțiunea prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

Conform art.33 lit a, art.34 lit b Cod penal s-au contopit aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de **2 ani închisoare.**

S-a făcut aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

În baza art. 81 cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepselor aplicate inculpaților M.E., D.V., P.D.M. și B.A. stabilind, conform art.82 Cod penal un termen de încercare de 3 ani și 6 luni pentru inculpatul M.E. și respectiv de câte 4 ani pentru fiecare dintre ceilalți inculpați.

Au fost atenționați inculpații asupra disp. art. 83 Cod penal.

S-a făcut aplicarea art.71 alin 5 Cod penal.

În baza art. 346 cod procedură penală a fost obligat inculpatul H.S.G. să plătească părții civile C.G. suma de 3.500 euro, părții civile B.T.D. suma de 1.500 euro și părții civile C.E.D. suma de 1.500 euro sau echivalentul acestor sume în monedă națională la data executării, cu titlul de despăgubiri civile.

Conform art. 118 lit e Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpatul M.E. a sumei de 1.500 euro sau echivalentul acestei sume în monedă națională la data executării.

În baza art.118 lit f Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpatul H.S.G. a armei cu aer comprimat marca „Real tree” seria 04-1C-122425-04.

Potrivit art. 193 alin 1 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul H.S.G. să plătească părții civile C.G. sumele de 2.700 lei și 1.199,99 euro sau echivalentul acestei sume în monedă națională la data executării, cu titlul de cheltuieli de judecată.

S-a acordat avocatului din oficiu onorariu în sumă totală de 800 lei, ce se va suporta din fondurile Ministerului Justiției.

Au fost obligați inculpații să plătească cheltuieli judiciare în favoarea statului după cum urmează: H.S.G. 6.000 lei, M.E. 4.000 lei, D.V. 4.000 lei, P.D.M. 4.000 lei și B.A. 4.000 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul DIICOT - Biroul teritorial Bistrița-Năsăud nr. 25D/P/2007 au fost trimiși în judecată inculpații:

1. **H.S.G.**, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 7 al.1 din Legea 39/2003 (descrisă la punctele I și II), art. 71 al.1 din Legea 105/2001, cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctele I și II), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctele I și II), art. 215 al. 1, 2 C.pen. (descrisă la punctul III), art. 215 al. 1, 2 C.pen. (descrisă la punctul III), art. 215 al. 1, 2 C.pen. (descrisă la punctul IV), art. 215 al. 1, 2 C.pen. (descrisă la punctul IV), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctul IV), art. 26 C.pen., rap. la art. 288 al.1 C.pen., cu aplic. art. 41 al.2 C.pen. (descrisă la punctul IV), art. 26 C.pen., rap. la art. 288 al.1 C.pen.,cu aplic. art. 41 al.2 C.pen. (descrisă la punctul IV) toate cu aplic. art. 33 lit. a C.pen..

2. **M.E.**, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 7 al. 1 din Legea 39/2003 (descrisă la punctul II), art. 71 din O.U.G. 105/2001 (descrisă la punctul II), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001 (descrisă la punctul II), art. 26 C.p. rap.la art.288 al.1 C.p. (descrise la punctul II), toate cu aplic.art. 33 lit.a C.pen.

3. **D.V.**, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 7 al. 1 din Legea 39/2003 (descrisă la punctele I și II), art. 71 din O.U.G. 105/2001, cu aplic. art.41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctele I și II), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, cu aplic. art.41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctele I și II), art. 26 C.p. rap.la art.288 al.1 C.p. c u aplic.art.41 al.2 C.p. (descrise la punctul I șiII), toate cu aplic.art. 33 lit.a C.pen.

4. **P.D.M.**, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 7 al. 1 din Legea 39/2003 (descrisă la punctul I), art. 71 din O.U.G. 105/2001 (descrisă la punctul I), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001 (descrisă la punctul I), toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen.

5. **B.A.**, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 7 al. 1 din Legea 39/2003 (descrisă la punctul I), art. 71 din O.U.G. 105/2001 (descrisă la punctul I), art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001 (descrisă la punctul I), toate cu aplic. art. 33 lit. a C. pen.

În esență, prin actul de trimitere în judecată s-a reținut că cei 5 inculpați s-au constituit într-un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii infracțiunii de trafic de migranți, organizând, în mai multe rânduri transportarea unui număr de 4 cetățeni moldoveni, pentru a-i trece fraudulos frontiera de stat a României, fie prin folosirea unor documente de identitate contrafăcute, fie prin însușirea identității unor cetățeni români, inculpatul H.S.G. inducând în eroare mai multe persoane cărora, în schimbul unor sume de bani le-a promis obținerea unor permise de conducere sau a unor vize de intrare în alte state.

La termenul de judecată din 10 februarie 2010 inculpații H.S.G., M.E. și D.V., prezenți în instanță și asistați de apărătorii lor aleși au arătat că înțeleg să-și exercite dreptul prev. de art. 70 alin 2 Cod procedură penală în sensul de a nu da nici o declarație.

Inculpata P.D.M., prin declarația sa nu a recunoscut comiterea faptelor.

Analizând actele și lucrările dosarului, respectiv: procesul verbal de sesizare din oficiu, procesul verbal de constatare întocmit de Poliția de frontieră Borș, din data de 11.02.2007, procesul verbal de percheziție domiciliară, declarațiile inculpatului H.S.G. și declarațiile învinuților, listingul intrărilor-ieșirilor în/din țară a inculpatului H.S.G., declarația făptuitorului L.V.C., adresele emise de Biroul Arme, Explozivi și Substanțe Toxice din cadrul IJP Bistrița Năsăud, actele efectuate prin comisie rogatorie în Republica Moldova, declarațiile martorilor, procesele verbale de prezentare pentru recunoaștere, rapoartele de constatare tehnico științifică, declarațiile părților vătămate, documentele emise de autoritățile franceze, procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice tribunalul a reținut în fapt următoarele:

Inculpatul H.S.G. domiciliază în comuna Feldru, județul Bistrița-Năsăud, dar locuiește în fapt pe raza municipiului Bistrița. Acesta se cunoaște de mai mult timp cu învinuții D.V. și M.E. care locuiesc în Bistrița, precum și cu învinutul B.A. - care este cetățean român cu dublă cetățenie (română și moldoveană), cu domiciliul în România la o adresă din județul Vaslui, dar care locuiește în fapt în Republica Moldova.

Inculpatul D.V. se cunoaște de mai mult timp cu inculpata P.D.M., în condițiile în care învinutul, în calitate de agent comercial la firma SC „D.” SRL Bistrița transporta marfă la magazinul deținut în satul Ciceu Mihăiești de firma SC „P.” SNC Cluj, administrată de inculpată.

La începutul anului 2007 inculpatul H.S. a organizat împreună cu D.V., B.A. și M.E., un grup infracțional organizat care avea ca scop organizarea trecerii frauduloase a frontierelor de stat ale României de către cetățeni moldoveni, prin folosirea de identități false pe bază de documente de identitate românești falsificate, ori prin utilizarea fără drept a unor documente de identitate românești emise pentru alți titulari. Pe lângă aceste infracțiuni, inculpatul H.S.G. a mai fost cercetat și pentru comiterea unor infracțiuni de trafic de migranți, înșelăciune și nerespectarea regimului armelor și munițiilor, fapte săvârșite în următoarele împrejurări:

I. Învinuții C.D., C.I. și C.V. sunt cetățeni ai Republicii Moldova și întrucât nu au găsit de lucru în această țară, la începutul anului 2007 au luat hotărârea de a merge să muncească în străinătate, în țări ale Uniunii Europene, respectiv în Italia sau Germania. În acest sens, fiecare, separat unul de altul, a luat legătura cu un cetățean moldovean pe nume „I.” (rămas neidentificat), care le-a promis că îi poate ajuta să meargă în Spațiul Schengen contra sumei de 6.500 Euro de persoană, bani pe care trebuiau să-i înmâneze acestuia atunci când vor ajunge la destinație.

Fiecare dintre acești trei învinuiți a fost de acord cu propunerea făcută de către numitul „I.”, astfel încât, la cererea acestuia, i-au comunicat datele personale de stare civilă și i-au dat câte două fotografii, după care și-au obținut legal viză de intrare în România.

La începutul lunii februarie 2007, învinuiții C.D., C.I. și C.V. au fost contactați telefonic de către numitul „I.” care le-a spus că în data de 09.02.2007, la orele 19,00 să fie prezenți în autogara din Chișinău, întrucât din acest loc vor fi preluați de către o persoană care îi va transporta în România. Astfel, la data și ora stabilită, învinuiții C.D., C.I. și C.V. s-au prezentat în autogara din Chișinău, unde au fost preluați de către inculpatul B.A. care i-a urcat într-un autoturism marca Mercedes Benz, după care i-a trecut frontiera dintre Republica Moldova și România prin P.T.F. Albița.

După trecerea frontierei, învinuiții C.D., C.I. și C.V. au fost transportați de către inculpatul B.A. pe ruta Roman – Suceava- Vatra Dornei – Bistrița, până în localitatea Șieu Măgheruș unde au fost cazați la Pensiunea R..

În acest loc, cei trei învinuiți i-au înmânat inculpatului B.A. pașapoartele și câte 1.000 lei moldovenești, contravaloarea transportului, după care au așteptat să fie preluați de către o altă persoană care să-i ducă mai departe.

În data de 10.02.2007, la pensiune s-a prezentat inculpatul H.S.G., care le-a înmânat învinuiților C.D., C.I. și C.V. câte o carte de identitate și câte un permis de conducere românești, documente pe care erau aplicate fotografiile celor trei învinuiți și conțineau parțial datele de identitate ale acestora.

Din această modalitate de acțiune, a rezultat că datele de identificare ale celor trei cetățeni moldoveni și fotografiile acestora care au fost preluate de către numitul „I.” au ajuns la inculpatul H.S.G., care a făcut demersuri pentru a obține acte de identitate românești, dar cu datele de identitate parțiale ale celor trei moldoveni, sau, prin intermediul altei persoane, a primit documentele contrafăcute pe numele celor trei învinuiți, fără a fi implicat în contrafacerea acestora.

Acest lucru nu a putut fi stabilit, întrucât inculpatul H.S.G. nu a recunoscut că a avut vreo implicare infracțională în încercarea de a-i trece pe cei trei învinuiți granița dintre România și Ungaria.

După ce le-a înmânat aceste documente, inculpatul H.S.G. i-a urcat pe cei trei învinuiți într-un autoturism marca Ford de culoare neagră și i-a transportat până în Oradea, cazându-i la o pensiune din afara orașului.

În seara zilei de 11.02.2007, inculpatul H.S.G. a mers la pensiunea unde erau cazați cei trei învinuiți și, cu același autoturism marca Ford, i-a transportat până la Peco „Moll” din Oradea.

În acest peco era deja sosită inculpata P.D.M., cu un autoturism marca Renault Laguna, ea fiind cea care trebuia să-i transporte pe cei trei învinuiți până în Germania, contra sumei de 150 Euro de persoană, acest lucru fiindu-i solicitat de către inculpatul D.V., în urma unei înțelegeri prealabile pe care acesta a avut-o cu inculpatul H.S.G..

De asemenea, înainte de a coborî din autoturismul inculpatului H.S.G., acesta a contactat-o telefonic pe învinuita P.D.M. pentru a vedea dacă aceasta se află în peco.

Inculpata P.D.M. a văzut când învinuiții C.D., C.I. și C.V. au coborât din autoturismul Ford la volanul căruia se afla inculpatul H.S.G., după care s-au îndreptat spre autoturismul ei, iar după ce aceștia s-au urcat în autoturism, inculpata a plecat înspre vama Borș, pentru a-i trece frontiera de stat a României cu Ungaria.

Cei trei învinuiți au intrat cu autoturismul condus de către inculpată în Punctul de trecere a frontierei și au prezentat cărțile de identitate false organelor poliției de frontieră, însă acestea au observat că în timp ce cartea de identitate a

inculpatei era autentică, reală, cărțile de identitate prezentate de către învinuții C.D., C.I. și C.V. nu prezentau elementele de siguranță ale unor documente originale, astfel încât nu au fost lăsați să-și continue deplasarea, ci, au fost opriți din încercarea de a ieși din țară. Cei trei învinuți au fost conduși la sediul Poliției, unde după ce au fost efectuate actele de cercetare penală, au fost trimiși în Republica Moldova.

Această stare de fapt a rezultat cu certitudine din procesul-verbal de constatare întocmit de organele de frontieră, declarațiile învinuților C.D., C.I., C.V., procesele verbale de prezentare spre recunoaștere în care s-a consemnat că cei 3 învinuți l-au recunoscut pe B.A. ca fiind persoana care i-a adus în România și căruia i-au date actele și declarațiile martorilor asistenți, procesele-verbale de prezentare spre recunoaștere potrivit cărora învinuții l-au recunoscut pe H.S.G. ca fiind persoana care i-a contactat în Bistrița, le-a dat actele și i-a transportat la Oradea, rapoartele de constatare tehnico-științifică prin care se atestă falsificarea permiselor de conducere și a cărților de identitate.

Inculpații nu au recunoscut comiterea faptelor însă vinovăția lor a rezultat, în afara oricărui dubiu, nu doar din probele arătate, ci și din chiar împrejurările în care acestea au fost săvârșite.

Astfel, din faptul că după ce i-a cazat, inculpatul B.A. le-a luat celor 3 învinuți pașapoartele moldovenești a rezultat cu certitudine că acesta cunoștea că pentru a trece granița dintre România și Ungaria, cei trei trebuiau să folosească acte de identitate false sau acte de identitate reale, dar aparținând altor persoane, astfel că se poate concluziona că învinuitul B.A. făcea parte din grupul infracțional coordonat de către inculpatul H.S.G..

Totodată, toți cei 3 învinuți au confirmat contactarea telefonică a inculpatei P.D.M. de către inculpatul H.S.G., în prezența lor, rezultând cu certitudine faptul că a existat o înțelegere prealabilă între inculpatul H.S.G. și învinuții D.V. și P.D.M. cu privire la rolul fiecăruia și a modalității în care cei trei învinuți (cetățenii moldoveni) urmau să fie scoși din România și „introduși” în Ungaria.

De altfel, vinovăția inculpatei P.D.M. a mai rezultat și din transcrierea interceptărilor convorbirilor telefonice dintre aceasta și inculpatul D.V., ca și dintre acesta din urmă și inculpatul H.S.G., ce au avut loc după începerea cercetărilor.

II. Învinuitul A.I. este cetățean moldovean, locuind în Chișinău.

Într-o zi din cursul lunii septembrie 2006, în timp ce se afla într-o piață auto din Chișinău pentru a-și vinde autoturismul, a auzit niște persoane care discutau despre faptul că știu un bărbat din România care poate duce moldoveni la lucru în străinătate, într-o țară din Spațiul Schengen. De la una dintre acele persoane din piață, învinuitul A.I. a luat numărul de telefon al persoanei din România, gândindu-se că poate vreodată va apela la serviciile acesteia.

În luna aprilie sau mai 2007, întrucât nu avea serviciu, învinuitul A.I. a sunat la acel număr de telefon și a vorbit cu un bărbat căruia i-a spus că este cetățean moldovean și că dorește să meargă la lucru în străinătate. Acel bărbat i-a spus că nu se ocupă cu așa ceva, și i-a cerut să sune mai târziu pentru a-i da numărul de telefon al altei persoane care-l poate ajuta.

După circa 2 luni, învinuitul A.I. a sunat din nou la acel număr de telefon și același bărbat cu care a vorbit și prima dată i-a comunicat că dacă dorește să meargă la lucru în străinătate trebuie să ajungă în Bistrița, spunându-i totodată că lui trebuie să-i dea suma de 1.500 Euro. Învinuitul A.I. a fost de acord cu această propunere, astfel încât în perioada următoare a făcut demersurile necesare pentru a obține viza de intrare în România.

În data de 12.09.2007, după ce obținuse deja viza de intrare în România, învinuitul A.I. a luat din Chișinău un autocar și a intrat în România prin P.T.F.

Oancea, județul Galați, după care l-a sunat pe acel bărbat și i-a spus că merge până în București, acesta din urmă spunându-i ca atunci când ajunge să-l contacteze telefonic. După ce a ajuns în București, învinuitul A.I. l-a contactat pe acel bărbat care i-a spus să ia trenul până la Bistrița, iar după ce ajunge în gară să ia un taxi până la hotelul „D.” unde să se cazeze.

Trebuie menționat că din discuțiile telefonice purtate între inculpatul H.S.G. și inculpatul M.E., a rezultat că bărbatul cu care a vorbit la telefon învinuitul A.I. este inculpatul M.E.. Astfel, într-o convorbire telefonică din data de 12.09.2007, inculpatul M.E. i-a comunicat inculpatului H.S.G. că „... pleacă la București ...” și „... i-am zis oricum, înainte de a pleca să mă sune.”, discuție telefonică care se coroborează cu declarația învinuitului A.I..

Mai mult, într-o altă discuție telefonică din data de 12.09.2007 inculpatul H.S.G. și inculpatul M.E. au discutat despre faptul că învinuitul A.I. se va caza la hotelul „D.”.

În seara zilei de 12.09.2007, învinuitul a luat din București trenul care mergea înspre Bistrița, iar după ce a ajuns (în data de 13.09.2007, la ora 06,45) a luat un taxi și s-a deplasat la hotelul „D.” unde s-a cazat, după care l-a contactat telefonic pe inculpatul M.E. care i-a spus că îl va căuta la hotel.

După această discuție, inculpatul M.E. l-a sunat pe inculpatul H.S. și i-a spus că învinuitul A.I. s-a cazat la hotelul „D.”, inculpatul spunându-i să-l ia pe moldovean și să-l ducă la hotelul „T.” întrucât acolo cazarea este mai ieftină.

Apoi, în mai multe discuții telefonice, inculpatul H.S.G. i-a spus inculpatului M.E. să meargă la hotel, să-l ia pe învinuitul A.I. și să-l ducă la un atelier foto pentru a-i face două fotografii.

Astfel, în data de 13.09.2007, inculpatul M.E. s-a deplasat cu un autoturism marca Opel la hotelul „D.”, l-a luat pe învinuitul A.I. și l-a dus la un atelier foto unde acesta din urmă și-a făcut două fotografii tip buletin, după care l-a dus din nou la hotel. Apoi, inculpatul M.E. s-a întâlnit cu inculpatul H.S.G. căruia i-a înmănat cele două fotografii, acesta din urmă fiind cel care trebuia să facă demersuri pentru obținerea unei cărți de identitate românești, care să aibă fotografia învinuitului A.I., dar datele de identificare să fie false, respectiv fictive.

Cu privire la fotografii, s-a menționat că în momentul în care le-a făcut, învinuitul A.I. purta ochelari hameleoni, întrucât este daltonist, astfel încât după ce a primit fotografiile de la inculpatul M.E., inculpatul H.S.G. l-a sunat pe inculpatul D.V. - care primise pozele și care avea rolul de a se ocupa de obținerea cărții de identitate false - și l-a întrebat dacă sunt bune, acesta spunându-i că fotografiile trebuie să fie făcute fără ca A.I. să poarte ochelari. Sub acest aspect, este de menționat că din discuțiile purtate anterior între inculpatul H.S.G. și D.V., a rezultat că acesta din urmă trebuia să înmâneze fotografiile cetățeanului moldovean, unui falsificator care să-i facă ocarte de identitate românească.

Întrucât fotografiile nu erau bune, inculpatul H.S.G. l-a contactat telefonic pe inculpatul M.E. și i-a spus să meargă la hotelul unde era cazat învinuitul A.I. și să-l ducă la un atelier foto unde să-i facă alte două fotografii în care să nu poarte ochelari. Astfel, după circa două ore, învinuitul M.E. l-a luat din nou pe învinuitul A.I. și l-a dus la același atelier foto unde acesta și-a făcut alte fotografii fără a mai purta ochelari, după care l-a dus din nou la hotel. În acest moment, învinuitul A.I. i-a înmănat inculpatului suma de 1.500 Euro cu titlu de avans pentru faptul că el și celelalte persoane implicate îl vor transporta în străinătate, urmând ca la destinație, respectiv când va ajunge în Germania, să mai achite încă 3.500 Euro.

Tot în data de 13.09.2007, inculpatul H.S.G. l-a întrebat telefonic pe inculpatul M.E. dacă a rezolvat cu fotografiile, acesta din urmă comunicându-i că „... le-am

trimis deja ...”, referindu-se la faptul că i le-a înmănat învinutului D.V., care la rândul său le-a înmănat unei persoane rămasă neidentificată care urma să se ocupe efectiv de falsificarea cărții de identitate.

Dintr-o altă discuție telefonică purtată în data de 13.09.2007 între inculpatul H.S.G. și inculpatul M.E., a rezultat că în data de 14.09.2007 inculpatul îl va duce pe învinuitul A.I. la Pensiunea R. din Crainimăt, întrucât acolo cazarea este mult mai ieftină.

Inculpatul H.S.G. nu a mai mers în data de 14.09.2007 pentru a-l duce pe învinuitul A.I. la pensiunea din Crainimăt, ci acest lucru l-a făcut inculpatul M.E..

În zilele următoare între inculpatul H.S.G. și inculpații M.E. și D.V. au avut loc mai multe discuții telefonice referitoare la data când vor primi actul de identitate pentru învinuitul A.I. și la mijlocul de transport cu care îl vor duce în străinătate.

Astfel, în data de 14.09.2007, inculpatul H.S.G. l-a contactat telefonic pe inculpatul D.V. și i-a spus „ ... zii ... să facă amândouă ...”, adică persoana care va falsifica documentele pentru A.I. să facă atât carte de identitate, cât și permis de conducere. În data de 15.09.2007 inculpatul H.S.G. l-a contactat din nou telefonic pe învinuitul D.V. și i-a spus că „... io am găsit mă să mergă ...”, adică el a găsit persoana care să-l transporte pe învinuitul A.I. în Germania.

În data de 16.09.2007, inculpatul H.S.G. a plecat în Germania pentru a aduce un autoturism pe care să-l vândă în România, unde, în localitatea Aachen, urma să-l aștepte pe învinuitul A.I. pentru a primi de la acesta diferența de 3.500 Euro, aspect care a rezultat din conținutul convorbirilor telefonice purtate între învinuiții M.E. și D.V..

Pentru a rezolva transportul învinutului A.I., în data de 17.09.2007, inculpatul D.V. l-a contactat telefonic pe numitul R.M., care are o societate de transport persoane, pe care l-a întrebat dacă mai are vreun loc pentru transportul pe care îl efectua în Germania în data de 19.09.2007, acesta răspunzându-i afirmativ.

Ulterior, la data de 18.09.2007, printr-o societate de curierat, inculpatul D.V. a primit un plic în care se afla cartea de identitate românească pe care învinuitul A.I. urma să o folosească la trecerea frontierei de stat dintre România și Ungaria. În aceeași zi, inculpatul D.V. i-a înmănat plicul inculpatului M.E. care s-a deplasat la pensiunea R. i-a dat plicul învinutului A.I. căruia i-a spus să memoreze datele de pe documentul care se afla în interior, pentru a le cunoaște în cazul în care va fi întrebat la frontieră. Cu această ocazie, învinuitul A.I. a văzut că actul de identitate avea fotografia lui, dar alte date de identitate, respectiv se numea G.I., fiul lui M. și I., domiciliat în Iași.

Totodată, inculpatul M.E. i-a spus ca în dimineața zilei de 19.09.2007, la orele 07,00 să iasă în parcare din fața pensiunii, întrucât va veni un microbus care îl va transporta până în străinătate.

Într-adevăr, în dimineața zilei de 19.09.2007, învinuitul A.I. a ieșit în fața pensiunii, iar la scurt timp a sosit un microbus marca Volkswagen care a oprit în parcare. Învinuitul s-a urcat în acest microbus, care era condus de către L.V.C., observând că mai era doar un singur loc. Cu privire la acest aspect, făptuitorul L.V.C. a declarat că el este șofer pe un microbuz al unei societăți care face transporturi de persoane în străinătate, iar șeful său, cu o zi înainte, i-a spus că în parcare din fața pensiunii R., în data de 19.09.2007, se va afla un bărbat pe care el să-l ia și să-l transporte până în Germania.

Ajungând la Punctul de trecere a frontierei Borș, la controlul documentelor de identitate polițiștii au observat că actul de identitate pe numele de G.I., folosit de către învinuitul A.I. era fals, astfel încât acesta nu a fost lăsat să treacă frontiera înspre Ungaria, fiind cercetat pentru fals privind identitatea și tentativă la trecere

frauduloasă a frontierei, ci a fost trimis la București, unde i s-a întocmit un titlu de călătorie în baza cărui a fost returnat în Republica Moldova.

După ce a ajuns în Republica Moldova, atât învinuitul A.I., cât și soția acestuia, au luat de mai multe ori legătura cu inculpatul M.E. cărui i-au solicitat să le restituie cei 1.500 Euro, însă acest lucru nu s-a mai întâmplat.

Mai mult, din discuțiile telefonice purtate între inculpatul M.E. cu învinuitul A.I. și cu soția acestuia, precum și din discuțiile telefonice purtate între inculpatul M.E. și inculpatul H.S.G., rezultă că aceștia au intenționat ca în perioada următoare să-l treacă granița (dintre România și Ungaria) pe învinuitul A.I. într-o altă modalitate, folosind „ ... a doua variantă ... „, respectiv prin folosirea unui pașaport falsificat. Ulterior, învinuitul A.I. nu i-a mai contactat nici pe inculpatul H.S.G. și nici pe inculpatul M.E., astfel încât activitatea infracțională nu a mai continuat.

Transcrierile interceptărilor convorbirilor telefonice ale inculpaților, arătate mai sus, s-au coroborat cu procesul-verbal de constatare al organelor de frontieră, declarațiile învinuitului A.I. date în fața acestor organe, ca și a procurorului, procesul-verbal de prezentare pentru recunoaștere, raportul de constatare tehnico-științifică, cu declarația martorei A.I., precum și cu declarația inculpatului M.E., dată pe parcursul urmăririi penale, prin care acesta a recunoscut comiterea faptelor.

III. La data de 10.03.2008, numitul C.G. a sesizat organele de poliție cu privire la faptul că inculpatul H.S.G. l-a indus în eroare, atât pe el cât și pe numitul C.I., prin aceea că le-a promis că îi poate ajuta, ca în schimbul sumei de 3.500 Euro de persoană, să poată obține permis de conducere, în sensul că în momentul în care vor susține proba teoretică li se va înmâna câte un chestionar gata completat, fără a le spune ce persoană le va înmâna acest chestionar.

Din cercetările penale efectuate în cauză au rezultat următoarele:

Aproximativ din anul 2003, partea vătămată C.I. lucrează în Spania, iar în cursul anului 2007, în timp ce se afla în această țară a auzit de la niște persoane că inculpatul H.S.G. se ocupă cu obținerea de permise de conducere prin acordarea de sprijin la examenul teoretic.

Tot în timp ce se afla în Spania, partea vătămată C.I. și-a exprimat intenția ca atunci când va reveni în țară să-l contacteze pe inculpatul H.S.G. și să stabilească cu acesta condițiile în care poate obține permis de conducere. În cursul lunii aprilie 2007, o persoană neidentificată i-a spus părții vătămate C.I. să meargă în România, întrucât inculpatul i-a comunicat că aceasta (partea vătămată) urmează să fie contactată de către o persoană „Ana”, care îi va spune în ce condiții va putea obține permis de conducere.

Ca urmare, partea vătămată C.I. a revenit în România, iar după ce a ajuns în țară, a fost contactată de către o persoană care a spus că se numește „A.”, și, după ce s-a întâlnit cu aceasta, i-a înmânat suma de 1.500 Euro, bani care reprezentau plată pentru ajutorul pe care-l va primi la examenul teoretic pentru obținerea permisului de conducere.

Anterior acestui moment, inculpatul H.S.G. îl cunoscuse pe martorul L.N. care este instructor auto, pe care l-a întrebat dacă este de acord să-i trimită persoane cu care să facă ore de conducere, acesta răspunzând afirmativ.

După ce a primit cei 1.500 Euro de la partea vătămată C.I., inculpatul l-a contactat pe martorul L.N. cărui i-a spus că a găsit o persoană interesată să urmeze cursuri de conducere auto și i-a dat numărul de telefon al părții vătămate.

În perioada imediat următoare, partea vătămată C.I. a fost contactată de către martorul L.N. care i-a solicitat să se întâlnească în Stația Peco O. din Bistrița pentru a discuta cu privire la condițiile în care va urma cursurile de conducere auto. După această discuție, partea vătămată C.I. a început orele de conducere auto, iar după ce a

efectuat un număr de 4 ore de conducere a fost contactat telefonic de către inculpat care i-a solicitat să se întâlnească la Stația Peco O. din Bistrița.

Partea vătămată C.I. a mers la locul de întâlnire, iar inculpatul H.S.G. i-a comunicat că momentan nu o mai poate ajuta să obțină permisul de conducere întrucât „ **e ceva inspectie** ”, referindu-se la faptul că în acel moment se efectuează un control la organele abilitate să elibereze permise de conducere.

Datorită acestui fapt, partea vătămată C.I. i-a solicitat inculpatului să-i restituie suma de 1.500 Euro, acesta restituindu-i părții vătămate suma de 500 Euro, spunându-i că o va contacta atunci când va fi momentul să continue orele de conducere.

După această discuție, partea vătămată C.I. a plecat din nou la lucru în Spania unde a stat până în preajma sărbătorilor de iarnă, când a revenit în țară.

La începutul anului 2008, în timp ce se afla la o nuntă în Feldru, partea vătămată C.I. s-a întâlnit cu inculpatul H.S.G. căruia i-a solicitat să-i restituie diferența de 1.000 Euro, acesta spunându-i că nu are să-i dea banii, dar dacă îi mai dă încă 2.500 Euro va reîncepe demersurile pentru a o ajuta să obțină permisul de conducere.

Partea vătămată a fost de acord cu această propunere, iar după circa 2-3 zile a fost contactată telefonic de către inculpat care i-a solicitat să se întâlnească în Stația Peco O. din Bistrița. În acest loc, inculpatul H.S.G. i-a spus părții vătămate că trebuie să continue orele de conducere, sens în care va fi contactată de același instructor auto, rămânând înțeleși ca a doua zi să se întâlnească în Feldru. Tot cu ocazia acestei întâlniri, partea vătămată C.I. i-a spus inculpatului că mai cunoaște o persoană care este interesată să obțină permis de conducere în aceleași condiții, referindu-se la partea vătămată C.G., inculpatul H.S.G. afirmând că o poate ajuta și pe această persoană tot contra sumei de 3.500 Euro.

Conform înțelegerii, cei doi s-au întâlnit a doua zi în gara din Feldru, iar partea vătămată C.I. i-a înmănat inculpatului H.S.G. suma de 2.500 Euro, după care acesta a afirmat din nou că în momentul în care va susține proba teoretică va primi un chestionar gata completat.

În data de 03.02.2008, a revenit în țară și partea vătămată C.G., care lucra în Spania de circa 5 ani, respectiv din cursul anului 2003. Cu privire la această parte vătămată trebuie menționat că în Spania lucrează în același oraș unde lucrează și partea vătămată C.I., astfel încât uneori se mai întâlnesc și discută diferite probleme personale. În cursul anului 2007, partea vătămată C.I. i-a spus părții vătămate C.G. că revine în România pentru a obține permis de conducere auto, fără a-i spune în acel moment că o persoană îi promisese că o va ajuta atunci când va susține proba teoretică.

După ce a revenit în țară (în data de 03.02.2008), partea vătămată C.G. s-a întâlnit cu partea vătămată C.I. pe care a întrebat-o dacă și-a obținut permisul de conducere, aceasta spunându-i că încă nu a fost programat la proba teoretică.

Cu această ocazie, partea vătămată C.I. a afirmat că la proba teoretică va fi ajutată de către o persoană, spunându-i totodată părții vătămate C.G. că a vorbit cu acea persoană pentru a o ajuta și pe ea (pe partea vătămată C.G.) să obțină permis de conducere. Partea vătămată C.G. a fost de acord să obțină permis de conducere în aceleași condiții, astfel încât partea vătămată C.I. l-a contactat telefonic pe inculpatul H.S.G. solicitându-i să se întâlnească, acest lucru întâmplându-se în data de 04.02.2008. Telefonice, aceștia au stabilit să se întâlnească în seara aceleiași zile în gara din Feldru.

În jurul orelor 18,30-19,00 cele două părți vătămate au mers în gara din Feldru, loc în care partea vătămată C.G. l-a cunoscut pe inculpatul H.S.G.. Cu această

ocazie, partea vătămată C.G. a afirmat că ar dori să obțină permis de conducere, dar are puțin timp la dispoziție, respectiv rămâne în țară doar două săptămâni. Inculpatul a afirmat că știe el un instructor care poate începe imediat orele de conducere, referindu-se la instructorul auto L.N., spunând totodată că atunci când va susține proba teoretică va primi un chestionar gata completat, dar pentru aceasta trebuie să-i dea suma de 3.500 Euro.

Partea vătămată C.G. a fost de acord cu această propunere, astfel încât chiar în acel moment i-a înmănat inculpatului H.S.G. suma de 3.500 de Euro și buletinul de identitate. Tot în această seară, inculpatul i-a spus părții vătămate C.I. că în data de 06.02.2008 urmează să susțină proba teoretică la examenul de conducere auto, iar părții vătămate C.G. i-a spus că în data de 05.02.2008 va fi contactată de către o persoană care o va ajuta să-și întocmească documentele necesare susținerii examenului de conducere.

În următoarele două zile, inculpatul H.S.G. nu a mai contactat pe niciuna dintre cele două părți vătămate, astfel încât în data de 06.02.2008, partea vătămată C.I. l-a contactat telefonic pe inculpat și i-a solicitat să-i restituie suma de 3.500 Euro. Împreună cu partea vătămată C.I. se afla și partea vătămată C.G., astfel încât și aceasta a vorbit la telefon cu inculpatul, carel i-a comunicat părții vătămate că o va ajuta să-și obțină permisul de conducere până în data de 25.02.2008, spunându-i totodată că „o va rezolva” și pe partea vătămată C.I. în cel mult o săptămână.

În seara zilei de 06.02.2008, partea vătămată C.I. l-a contactat din nou pe inculpat solicitându-i să-i restituie banii, acesta spunându-i ca a doua zi să meargă la barul „C.” din Bistrița, întrucât va lăsa acolo o sumă de bani și buletinul de identitate al părții vătămate C.G.. A doua zi, în jurul orelor 17,30 -18,00, cele două părți vătămate au mers la barul indicat de către inculpat, loc în care barmana B.L.M. le-a înmănat suma de 3.500 Euro și buletinul de identitate al părții vătămate C.G..

Cu privire la acest aspect, martora B.L.M. a afirmat că pe inculpatul H.S.G. l-a cunoscut în cursul anului 2007, întrucât uneori servea masa la „C.” și în dimineața zilei de 07.02.2008, a venit la bar și i-a dat suma de 3.500 Euro și un buletin de identitate, spunându-i că vor veni doi băieți care le vor ridica. Totodată, inculpatul H.S.G. i-a spus martorei să le comunice celor doi băieți, respectiv celor două părți vătămate că în următoarele zile va mai lăsa la bar o altă sumă de bani.

După ce au discutat cu barmana B.L.M., partea vătămată C.I. a luat suma de 3.500 Euro, iar partea vătămată C.G. și-a recuperat buletinul de identitate. Apoi, partea vătămată C.G. l-a contactat telefonic pe inculpat și l-a întrebat când îi restituie banii, acesta afirmând că peste o săptămână. Întrucât nu i-a mai restituit suma de 3.500 Euro, în zilele următoare partea vătămată C.G. l-a mai contactat telefonic de câteva ori pe inculpat, de fiecare dată acesta afirmând că îi va restitui banii cât mai curând, în data de 22.02.2008 partea vătămată spunându-i inculpatului că va face plângere la organele de poliție, iar din acest moment acesta i-a mai răspuns la telefon.

Partea vătămată C.G. s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 3.500 Euro și cheltuieli de judecată reprezentând onorariu de avocat și contravaloarea transportului.

Această stare de fapt a rezultat din plângerile și declarațiile părților vătămate, coroborate cu declarațiile martorilor L.N., A.G., R.G., C.G.

IV. La data de 11.05.2006, partea vătămată B.T.D. a depus o plângere la organele de poliție prin care a solicitat cercetarea penală a numitului H.S.G., motivat de faptul că i-a promis că îl va duce în Irlanda contra unei anumite sume de bani, însă în momentul în care a ajuns în Franța s-a constatat că viza pe care o avea aplicată pe pașaport era falsă.

Din cercetările penale efectuate în cauză au rezultat următoarele:

În luna ianuarie 2006, partea vătămată B.T.D. a vorbit la telefon cu un văr de-al său, H.C., care se afla în Irlanda, acesta spunându-i că dacă vine în Irlanda o poate ajuta să-și găsească de lucru. Totodată, H.C. i-a spus părții vătămate să ia legătura cu numitul S.E., întrucât și acesta intenționează să vină în Irlanda și cunoaște o persoană care, contra unei anumite sume de bani, poate facilita obținerea vizei de intrare în această țară.

Întrucât sunt consăteni, în zilele următoare partea vătămată B.T.D. a mers la domiciliul lui S.E. să se intereseze de condițiile în care poate ajunge în Irlanda. Cu ocazia acestei discuții, S.E. i-a spus părții vătămate că și el intenționează să meargă la lucru în Irlanda împreună cu soția sa S.D. și cu fiica lor S.D.M., spunându-i totodată că cunoaște un tânăr „S.” (referindu-se la inculpatul H.S.G.) care le poate facilita obținerea vizelor de Irlanda, după care i-a dat părții vătămate numărul de telefon la care putea fi contactat acesta.

În zilele următoare, partea vătămată C.E.D., care este vecin cu partea vătămată B.T.D. a aflat despre intenția acesteia de a merge în Irlanda, astfel încât și aceasta și-a exprimat dorința de a merge în această țară pentru a lucra.

După o perioadă, partea vătămată B.T.D. l-a contactat telefonic pe inculpatul H.S.G., acesta din urmă stabilind să se întâlnească într-un bar din Bistrița.

Partea vătămată B.T.D. a mers la întâlnire împreună cu partea vătămată C.E.D., iar inculpatul H.S.G. a afirmat că le poate rezolva legal vize de Irlanda contra sumei de 3.000 Euro de persoană, din care fiecare trebuie să achite câte 1.500 Euro în avans, iar diferența de 1.500 Euro după ce ajung la destinație, respectiv în Irlanda. Ambele părți vătămate au fost de acord cu propunerea învinuitului, astfel încât au stabilit ca plecare spre Irlanda data de 01.02.2006, după care s-au despărțit, iar în perioada următoare, cele două părți vătămate și-au făcut pașapoarte.

În seara zilei de 31.01.2006, inculpatul H.S.G. a venit la domiciliul părții vătămate B.T.D. pentru a-i comunica că în dimineața zilei următoare urmează să plece înspre Irlanda. În acel moment, la domiciliul părții vătămate B.T.D. se afla și martorul C.E. care a auzit discuția dintre partea vătămată și inculpat, martorul întrebându-l pe învinuit dacă vizele sunt reale, acesta afirmând că nu vor fi probleme întrucât a mai dus și alte persoane în Irlanda. După această discuție, inculpatul H.S.G. a mers și la domiciliul părții vătămate C.E.D. pentru a o anunța și pe aceasta că în dimineața zilei următoare vor pleca înspre Irlanda, ambelor părți vătămate spunându-le ca la orele 07,00 să iasă în stradă.

După plecarea inculpatului, martorul C.E. i-a împrumutat părții vătămate B.T.D. suma de 3.000 Euro pentru ca acesta să își poată plăti viza și transportul până în Irlanda.

În dimineața zilei de 01.02.2006, la orele 07,00, cele două părți vătămate au ieșit în stradă, iar la scurt timp a sosit un autoturism marca Seat Saran, condus de către martorul F.L., care a spus că este angajat de către învinuit pentru a efectua transportul până în Franța.

Cele două părți vătămate au urcat în autoturism și au observat că în acesta se mai aflau numiții S.E., soția acestuia S.D. și fiica lor S.D.M., care au afirmat că și ei merg tot în Irlanda. Aceștia din urmă, respectiv familia S., s-au înțeles cu inculpatul H.S.G. să-i plătească pentru vize suma totală de 6.000 Euro, iar când vor ajunge la destinație, respectiv în Irlanda, să-i mai înmâneze încă 1.000 Euro. După ce au urcat în autoturism, martorul F.L. le-a spus celor prezenți că în Cluj Napoca se vor întâlni cu inculpatul, iar de aici vor merge împreună până în Franța.

După ce au ajuns în Cluj Napoca, într-un Peco s-au întâlnit, într-adevăr, cu învinuitul H.S.G. care se afla la volanul unui autoturism marca VW Golf, iar în acesta

se aflau și numiții B.F. și C.M., care, de asemenea, intenționau să meargă în Irlanda, acestora inculpatul solicitându-le câte 2.000 Euro.

Apoi, cele două autoturisme au plecat în același timp înspre Franța, un autoturism fiind condus de către inculpatul H.S.G., iar celălalt de către martorul F.L.. Toate persoanele aflate în cele două autoturisme au trecut fără probleme granița dintre România și Ungaria, prin P.T.F. Borș, după care și-au continuat deplasarea înspre Franța.

După ce au intrat în Austria, inculpatul H.S.G. a oprit într-o parcare autoturismul pe care-l conducea și, după ce a oprit și autoturismul condus de către martorul F.L., a solicitat tuturor persoanelor prezente în cele două autoturisme să-i înmâneze jumătate din suma stabilită (conform înțelegerii făcute cu fiecare încă dinainte de a ieși de pe teritoriul României), precum și pașapoartele, lucru pe care fiecare l-a și făcut, după care și-au continuat deplasarea.

Odată ajunși în Franța inculpatul i-a cazat pe toți la un hotel din Paris, loc în care au rămas timp de o săptămână. În această perioadă, inculpatul H.S.G. le-a dus pe rând pe părțile vătămate și pe celelalte cinci persoane în oraș și le-a făcut fotografii, spunându-le că îi sunt necesare pentru a le obține vizele de Irlanda.

În toată perioada în care s-au aflat în Franța pașapoartele tuturor persoanelor au rămas asupra inculpatului care, prin intermediul unei persoane neidentificate (întrucât învinuitul nu a recunoscut că ar fi fost implicat în aplicarea pe pașapoarte a vizelor de Irlanda false), a reușit să aplice pe pașapoarte vize false de Irlanda.

După două sau trei zile, respectiv în data de 06.02.2006, inculpatul H.S.G. a adus pașapoartele numiților C.M. și B.F., pe care erau aplicate vize de Irlanda, spunându-le acestora să se pregătească întrucât urmează să meargă la aeroport pentru a se îmbarca într-un avion cu destinația Irlanda.

Apoi, inculpatul i-a dus pe cei doi la un aeroport de unde aceștia s-au îmbarcat într-un avion cu destinația Irlanda. Cei doi au ajuns în Irlanda spre seară, avionul aterizând pe aeroportul Sahnnon, iar la controlul pașapoartelor nu au fost constatate nereguli de către autoritățile irlandeze, după care cei doi au luat un autobuz și s-au deplasat în localitatea Dublin, loc în care s-au despărțit.

În timp ce se afla în Irlanda, numitul C.M. a auzit de alți români aflați în această țară că inculpatul H.S.G. a mai facilitat intrarea în Irlanda și a altor cetățeni români, folosind vize false, unii dintre acești cetățeni fiind depistați de către autoritățile irlandeze.

În data de 07.02.2006, inculpatul le-a înmânat pașapoartele cu viza de Irlanda și familiei S., după care i-a dus la un aeroport de unde aceștia au luat un avion înspre Irlanda. După ce au ajuns în această țară, la controlul efectuat de către autoritățile irlandeze nu s-au constatat nereguli, astfel încât familia S. a luat un taxi cu care s-au deplasat în Dublin la numiții M.M. și M.D. care erau stabiliți în Irlanda și sunt din cartierul în care locuiește și familia S.

Întrucât nu și-au găsit de lucru, S.D. și S.D.M. au revenit în țară după o lună de zile, iar S.E. a mai rămas încă două săptămâni, după care a revenit și el în țară, întrucât nici el nu a reușit să-și găsească de lucru.

După ce au ajuns în Irlanda, atât numitul S.E., cât și numitul C.M., l-au sunat pe B.T.D. și i-au comunicat că au ajuns cu bine în Irlanda, neavând probleme la controlul pașapoartelor de către autoritățile irlandeze.

În data de 08.02.2006, la hotelul unde erau cazate părțile vătămate B.T.D. și C.E.D., a venit o persoană cu numele de R. care le-a înmânat acestora pașapoartele pe care erau aplicate vize de Irlanda, după care le-a transportat la un aeroport de unde urmau să ia un avion spre Irlanda.

La controlul pașapoartelor efectuat de către autoritățile franceze s-a constatat că vizele de Irlanda sunt false, în sensul că valabilitatea vizelor începea să curgă de la o dată anterioară datei de emitere a pașapoartelor, astfel încât în data de 09.02.2006 au fost reținuți de către autoritățile franceze pentru o perioadă de 48 de ore. Printr-o sentință a Curții de Apel Paris – Tribunalul Marii Instanțe din Meaux s-a prelungit cu 15 zile reținerea celor două părți vătămate, respectiv până în data de 26.02.2006, când au fost expulzați în România.

În perioada în care se aflau încă în Franța, cele două părți vătămate l-au contactat telefonic pe inculpatul H.S.G. căruia i-au transmis ce li s-a întâmplat, acesta spunându-le că dacă nu îl vor denunța autorităților le va restitui banii pe care-i primiseră de la ele pentru a le duce în Irlanda, însă după ce au ajuns în România, cele două părți vătămate l-au contactat pe inculpat și i-au solicitat să le restituie banii, însă acesta a refuzat.

De menționat este faptul că, audiat în instanță partea vătămată B.T.D. a arătat că se constituie parte civilă cu suma de 1500 euro plătită inculpatului.

Analizând declarația sa dată în fața organelor de urmărire penală se constată că acestuia nu i s-a pus în vedere faptul că poate participa în procesul penal în calitate de parte civilă și, prin urmare, tribunalul apreciază că solicitarea acestuia de a se lua măsurile legale împotriva inculpatului vizează inclusiv restituirea sumei plătite acestuia, aceeași fiind situația și în cazul părții vătămate C.E.D.

Această stare de fapt a rezultat din coroborarea declarațiilor celor 2 părți vătămate ca și a martorilor C.M., S.D., F.V., H.O.C., C.E., H.L., C.L.D., C.E., C.E.D., B.F., I.G. și I.E., M.I., C.A..

V. În data de 10.10.2007, la locuința inculpatului H.S.G. s-a efectuat o percheziție domiciliară ocazie cu care s-au descoperit două arme, respectiv o armă cu aer comprimat și un pistol cu gaze, pentru care acesta nu are autorizație de deținere, așa cum rezultă din adresele înaintate de către Biroul Arme, Explozivi, Substanțe Toxice din cadrul I.J.P. Bistrița Năsăud.

Din raportul de constatare tehnico științifică balistică întocmit de către specialiști din cadrul Serviciului Criminalistic din I.P.J. Bistrița Năsăud, rezultă că arma cu aer comprimat este în stare de funcționare, iar pistolul cu gaze nu este în stare de funcționare, deoarece îi lipsește o piesă componentă.

Prin actul de trimitere în judecată s-a reținut că faptele inculpaților H.S.G., M.E., D.V., P.D.M. și B.A. de a fi inițiat și respectiv de a fi aderat la un grup infracțional organizat în scopul comiterii de infracțiuni întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat prev. de art. 7 al.1 din Legea 39/2003 (pct-le I și II).

Art.3 din OUG 112/2001 incriminează însă separat fapta de inițiere sau constituire a unei asocieri în scopul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art.2 precum și aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, normă ce are caracter special în raport cu incriminarea din art.7 alin 1 al legii 39/2003.

Ori, din probele administrate în cauză a rezultat, fără putință de îndoială, activitatea infracțională a celor 5 inculpați a avut drept scop tocmai racolarea, îndrumarea sau călăuzirea cetățenilor moldoveni în scopul ca aceștia să treacă fraudulos frontiera mai multor state, pentru a ajunge în Germania, toți inculpații, inclusiv B.A. fiind cetățeni români.

Totodată, în sarcina inculpatului H.S.G. s-a reținut comiterea a 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art. 215 alin 1 și 2 Cod penal (descrise la punctele 3 și 4), alineatul 2 al acestui text de lege incriminând ca o variantă agravată a infracțiunii de înșelăciune săvârșirea acesteia prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase.

Prin mijloace frauduloase, în sensul acestui text de lege, se înțelege acele mijloace, aparent veridice, care întăresc convingerea celui înșelat că aspectele prezentate de făptuitor sunt reale și asigură deplina încredere a acestuia.

Afirmațiile inculpatului referitor la părțile vătămate C.I. și C.G. în sensul că vor primi un chestionar gata completat cu ocazia susținerii examenului de obținere a permisului de conducere, respectiv cele privind caracterul real al vizelor de intrare în Irlanda în ceea ce le privește pe părțile vătămate B.T.D. și C.E.D., neînsoțite de prezentarea unor pretinse dovezi în acest sens, nu au putut constitui, prin ele însele, mijloace frauduloase, acestea constituind, de fapt, componente ale chiar elementului material al infracțiunii.

Pentru aceste considerente, în baza art.334 Cod procedură penală tribunalul a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații H.S.G., M.E., D.V., P.D.M. și B.A. din infracțiunea prev. de art.7 alin 1 din Legea 39/2003 în infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001.

În baza art.334 Cod procedură penală s-a schimbat și încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul **H.S.G.** din 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 și 2 Cod penal în 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 Cod penal.

Pe lângă cele de mai sus în sarcina inculpatului H.S.G. s-a reținut și comiterea infracțiunilor de trafic de migranți prev. de art. 71 al.1 din Legea 105/2001 și art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, ambele cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen.(descrise la punctele I și II), constând în aceea că a îndrumat, călăuzit și organizat trecerea frauduloasă de către mai multe persoane a frontierei României înspre Ungaria și alte state europene, trafic de migranți prev. de art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctul IV), constând în aceea că a racolat mai multe persoane în vederea trecerii frauduloase a frontierei unui stat străin, 2 complicități la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale fiecare prev. de art 26 C.pen., rap. la art. 288 al.1 C.pen., cu aplic. art. 41 al.2 C.pen. (descrisă la punctul I, II și IV), constând în aceea că a ajutat la falsificarea permiselor de conducere și actelor de identitate ale cetățenilor moldoveni și respectiv avizelor de intrare în Irlanda și nerespectarea regimului armelor și munițiilor prev. de art. 279 al.1 C.pen. (descrisă la punctul V), constând în aceea că a deținut o armă supusă regimului de autorizare, fără a avea autorizație, toate infracțiunile cu aplicarea prevederilor art. 33 lit. a C.pen..

Referitor la această din urmă infracțiune este de menționat că fapta este descrisă la punctul V al rechizitoriului și este încadrată în drept rezultând, fără îndoială, voința procurorului de a dispune trimiterea în judecată a inculpatului și pentru aceasta, nementionarea ei în partea dispozitivă fiind o omisiune.

Faptele inculpatului **D.V.**, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 3 din OUG 112/2001, trafic de migranți prev. de art. 71 din O.U.G. 105/2001 și art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, ambele cu aplic. art.41 al. 2 C.pen.(descrise la punctele I și II), constând în aceea că a îndrumat și călăuzit mai multe persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României și a altor state europene și art.26 C.pen. rap.la art. 288 al.1 C.pen. cu aplic. art. 41 alin 2 Cod penal (descrise la punctele I și II), constând în aceea că a ajutat la falsificarea unor acte de identitate.

Faptele inculpatului **M.E.**, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 3 din OUG 112/2001, trafic de migranți prev. de art. 71 din O.U.G. 105/2001 și art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001 (punctul II), constând în aceea că a îndrumat și călăuzit o persoană în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României și a altor state străine și art. 26 C.p. rap.la art.288 al.1 C.p.(punctul II), constând în aceea că a ajutat la falsificarea unui act de identitate.

Faptele inculpatului **B.A.**, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 3 din OUG 112/2001 și trafic de migranți prev. de art. 71 din O.U.G. 105/2001 și art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001 (descrise la punctul I), constând în aceea că a îndrumat și călăuzit mai multe persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României și a altor state străine.

Faptele inculpatei **P.D.M.**, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 3 din OUG 112/2001 și trafic de migranți prev. de art. 71 din O.U.G. 105/2001 și art.2 al. 2 din O.U.G. 112/2001 (descrise la punctul I), constând în aceea că a îndrumat și călăuzit mai multe persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României și a altor state străine.

Nici unul dintre inculpați nu are antecedente penale împrejurare ce a fost reținută ca circumstanță atenuantă judiciară prev. de art.74 lit a Cod penal, în favoarea inculpatului M.E. urmând a fi reținută și cea prev. de art. 74 lit c Cod penal, acesta recunoscând comiterea faptelor încă din faza de urmărire penală.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat apel inculpatul H.S.G. solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond cauza, achitarea sa în baza art.10 lit.a rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen. întrucât infracțiunea prev.de art.7 alin.1 din Legea 39/2003 nu există. De asemenea, pentru cele 4 infracțiuni de înșelăciune în dauna avutului privat prev. de art. 215 alin. 1 C.pen. solicită achitarea în baza art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât faptelor le lipsește latura subiectivă, iar cu privire la infracțiunea vizată de art.279 alin.1 C.pen. cere reducerea pedepsei, ca efect al reținerii de circumstanțe atenuante.

Un alt motiv de critică îl reprezintă înlăturarea sporului aplicat în urma concursului de infracțiuni, inculpatul nereprezentând un pericol pentru ordinea publică.

Sub aspectul modalității de executare a pedepsei cere a se aplica suspendarea sub supraveghere conform art.86/1 C.pen.

Curtea examinând apelul declarat, constată că acesta este fondat, dar pentru alte considerente decât cele invocate de inculpat:

Actul de sesizare al instanței trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală.

Din rezoluția Parchetului depusă la vol.I dos.u.p., rezultă că procurorul nu a dispus începerea urmăririi penale față de inculpatul H.S. și pentru infracțiunea vizată de art.279 alin.1 C.pen. ci doar pentru infracțiunile prev.de art.7 alin.1 din Legea 39/2003, art.2 alin.1 din OUG 112/2001, art.71 alin.1 din OUG 105/2001 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., pentru complicitate la fals material în înscrisuri oficiale prev.de art.26 C.pen.rap.la art.288 alin.1 C.pen.cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.și pentru infracțiunile de înșelăciune prev.de art.215 alin.1 și 2 C.pen.

Ori, în cauză deși urmărirea penală s-a efectuat numai pentru infracțiunile învederate mai sus, în actul de sesizare, fapta a fost descrisă la pct.5, fără ca procurorul să dispună trimiterea inculpatului în judecată pentru această infracțiune și ea nu este cuprinsă nici în procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală.

S-a statuat în teoria și practica judiciară că prin sintagma „faptă arătată în actul de sesizare” nu se poate înțelege doar simpla referire la o anumită faptă menționată în succesiunea activității inculpatului, ci descrierea detaliată a acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, respectiv de a investi instanța, o atare condiție fiind îndeplinită doar în cazul în care, fapta arătată prin rechizitoriu este însoțită de precizarea încadrării juridice și de dispoziția de trimitere în judecată pentru acea faptă, garanții procesuale menite să asigure aflarea

adevărului, dreptul de apărare al celui judecat și mai ales dreptul la un proces echitabil.

Aceste garanții sunt reglementate atât prin disp.art.6 C.proc.pen., art.24 din Constituție dar și disp.art.6 paragr.3 lit.a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ratificată de România prin Legea 30/1994 conform căreia „orice acuzat are, în special, dreptul să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa”.

În jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a explicat ce se înțelege prin „cauză” și natura acuzației, aduse împotriva unei persoane, în hotărârea din 24.10.1996 privind cauza De T.Torres c/a Spaniei, arătând că acestea se referă la faptele materiale imputate care stau la baza acuzației, la calificarea juridică a acestora, precum și la circumstanțele agravante existente, iar informarea în mod amănunțit asupra faptelor imputate și încadrarea juridică a acestora, nu ar trebui, în niciun caz, să fie ulterioară dispoziției de trimitere în judecată.

În hotărârea din 25 iulie 2000 privind cauza Mattoccia c/a Italiei, Curtea a considerat de asemenea, că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și a calificării juridice reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare, apreciindu-se că aceasta trebuie făcută inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie să fie caracterizat prin imprecizie cu privire la aspecte esențiale, sens în care s-a exemplificat locul și data comiterii infracțiunii imputate, concluzionând că neregulile din actul de sesizare cu privire la faptele pentru care este acuzată o persoană și încadrările juridice ar conduce la imposibilitatea pregătirii apărării cu privire la acuzațiile aduse.

Instanța de la Strasbourg a decis că există o legătură evidentă între dispozițiile cuprinse în art.6 paragr.1 lit.a și cele din art.6 paragr.3 lit.b, că este necesar ca autoritățile naționale să depună o maximă diligență cu privire la modul în care se face notificarea acuzației către cel interesat, deoarece actul de acuzare are un rol determinant în procedura penală; începând cu data notificării, persoana în cauză este oficial avizată despre baza factuală și juridică a învinuirii ce i se aduce.

Curtea consideră că, în materie penală, o informare precisă și completă cu privire la faptele ce se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil garantat de art.6 paragr.1 din Convenție și a decis că statele contractante au obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze respectarea efectivă a drepturilor înscrise în art.6.

S-a statuat în raport de toate aceste considerații, că sesizarea instanței va fi legal efectuată doar în situația în care în dispozitivul actului de trimitere în judecată este menționată fapta cu încadrarea ei juridică, în legătură cu care s-au efectuat acte de urmărire penală, în funcție de care inculpatul și-ar putea efectua o apărare adecvată în lumina art.6 paragr.3 lit.b din Convenția Europeană.

Ori, în cauza dedusă judecării curtea relevă că instanța de fond nu a observat că în actul de sesizare, în rechizitoriu, procurorul a omis să dispună trimiterea în judecată a inculpatului H.S. și pentru infracțiunea prev. de art. 279 alin.1 C.pen., ba mai mult, urmărirea penală nici nu a fost începută împotriva acestuia, nu i-a fost prezentat materialul de urmărire penală cu privire la această infracțiune, nefiind indicată nici în dispozitivul rechizitoriului. Cu toate acestea însă, Tribunalul Bistrița-Năsăud l-a condamnat pe apelant la 2 ani închisoare.

Atât legislația europeană cât și practica constantă a instanței supreme învederează că **„pentru a se considera că instanța este legal sesizată din perspectiva limitelor rechizitoriului, este necesar ca în cuprinsul**

acestui, să fie arătate în mod concret faptele care fac obiectul trimiterii în judecată, să fie precis determinate, cu încadrarea juridică legală, pentru ca astfel să poată fi stabilit cadrul procesual și să rezulte voința neechivocă a procurorului de trimitere în judecată, întrucât existența unor necorelări evidente între partea pozitivă și dispozitivă a acestuia, nu pot fi de natură să investească legal instanța”.

Cum potrivit disp. art. 317 C.p.p., judecata se mărginește la fapta și persoana arătată în actul de sesizare al instanței, prevederea în dispozitivul rechizitoriului a infracțiunilor imputate pentru care se dispune trimiterea în judecată și încadrarea juridică a acestora este absolut necesară pentru ca instanța să cunoască de la început obiectul judecării (care în cauză nu se poate stabili având în vedere contradicțiile și omisiunile relevante, inculpatul, în mod imperativ trebuind să cunoască de la început de ce este acuzat și pentru ce urmează a se apăra).

Din actele și lucrările dosarului rezultă fără echivoc că procurorul anchetator a descris la punctul V din actul de sesizare al instanței infracțiunea prev. de art. 279 alin. 1 C.pen., dar a omis cu privire la aceasta să înceapă urmărirea penală, să o menționeze și să îi prezinte inculpatului materialul de urmărire penală și totodată fapta nu a fost indicată în dispozitivul rechizitoriului, ceea ce echivalează astfel cu lipsa de sesizare a tribunalului cu privire la această infracțiune. În această modalitate de efectuare a anchetei, se constată că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la apărare, acesta necunoscând toate infracțiunile pentru care s-a desfășurat urmărirea penală și neputând să probeze lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării. În aceste condiții, prima instanță nu putea să îl condamne pe inculpat pentru o faptă pentru care nu s-a început urmărirea penală și nu a fost trimis în judecată.

Așa fiind, în baza art. 379 pct. 2 lit. a C.proc.pen., curtea va admite ca fondat apelul inculpatului împotriva sentinței penale nr.100 din 28 septembrie 2011 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, pe care o va desființa în latura penală a cauzei, cu privire la greșita condamnare a inculpatului pentru infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prev.de art.279 alin.1 C.pen., va înlătura pedeapsa aplicată pentru această faptă și judecând în fond dosarul sub acest aspect:

În baza art.10 lit.f rap.la art.11 pct.2 lit.b C.pr.pen. va înceta procesul penal pornit împotriva inculpatului pentru infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prev.de art.279 alin.1 C.pen., înlăturând pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată pentru această infracțiune, lipsind o condiție esențială pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Referitor la celelalte motive de apel invocate de inculpat, curtea reține următoarele:

Tribunalul Bistrița-Năsăud printr-o interpretare judicioasă a probelor de la dosar a stabilit o corectă stare de fapt, încadrarea juridică a infracțiunilor comise de apelant, aplicându-i totodată pedepse legale și temeinice, respectându-se cerințele art. 52 și 72 C.pen.

Prin actul de trimitere în judecată s-a reținut că faptele inculpaților H.S.G., M.E., D.V., P.D.M. și B.A. de a fi inițiat și respectiv de a fi aderat la un grup infracțional organizat în scopul comiterii de infracțiuni întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat prev. de art. 7 al.1 din Legea 39/2003 (pct-le I și II).

Art.3 din OUG 112/2001 incriminează însă separat fapta de inițiere sau constituire a unei asocieri în scopul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art.2 precum și aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, normă ce are caracter special în raport cu incriminarea din art.7 alin 1 al legii 39/2003.

Ori, din probele administrate în cauză rezultă, fără putință de îndoială, activitatea infracțională a celor 5 inculpați care a avut drept scop tocmai racolarea, îndrumarea sau călăuzirea cetățenilor moldoveni în scopul ca aceștia să treacă fraudulos frontiera mai multor state, pentru a ajunge în Germania, toți inculpații, inclusiv B.A. fiind cetățeni români.

Așadar, în sarcina inculpatului H.S.G. s-a reținut comiterea a 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art. 215 alin 1 și 2 Cod penal (descrise la punctele 3 și 4 din rechizitoriu), alineatul 2 al acestuia, text de lege incriminând ca o variantă agravată a infracțiunii de înșelăciune, săvârșirea acesteia prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase.

Prin mijloace frauduloase, în sensul acestui text de lege, se înțelege acele mijloace, aparent veridice, care întăresc convingerea celui înșelat că aspectele prezentate de făptuitor sunt reale și asigură deplina încredere a acestuia, menținându-l în eroare.

Afirmațiile inculpatului H. referitor la părțile vătămate C.I. și C.G. în sensul că vor primi un chestionar gata completat cu ocazia susținerii examenului de obținere a permisului de conducere, respectiv cele privind caracterul real al vizelor de intrare în Irlanda, în ceea ce le privește pe părțile vătămate B.T.D. și C.E.D., neînsoțite de prezentarea unor pretinse dovezi în acest sens, nu pot constitui, prin ele însele, mijloace frauduloase, acestea constituind, de fapt, componente ale chiar elementului material al infracțiunii.

Pentru aceste considerente, în baza art.334 Cod procedură penală tribunalul corect a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații H.S.G., M.E., D.V., P.D.M. și B.A. din infracțiunea prev. de art.7 alin 1 din Legea 39/2003 în infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001.

În baza aceluiași text de lege, s-a schimbat și încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul H.S.G. din 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 și 2 Cod penal în 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art.215 alin 1 Cod penal.

În sarcina inculpatului H.S.G. s-a mai reținut de către tribunal și comiterea infracțiunilor de trafic de migranți prev. de art. 71 al.1 din Legea 105/2001 și art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, ambele cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen.(descrise la punctele I și II din rechizitoriu), constând în aceea că a îndrumat, călăuzit și organizat trecerea frauduloasă de către mai multe persoane a frontierei României înspre Ungaria și alte state europene, trafic de migranți prev. de art. 2 al. 1 din O.U.G. 112/2001, cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen. (descrisă la punctul IV din actul de sesizare a instanței), constând în aceea că a racolat mai multe persoane în vederea trecerii frauduloase a frontierei unui stat străin, 2 complicități la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale fiecare prev. de art 26 C.pen., rap. la art. 288 al.1 C.pen., cu aplic. art. 41 al.2 C.pen. (descrisă la punctul I, II și IV din rechizitoriu), constând în aceea că a ajutat la falsificarea permiselor de conducere și actelor de identitate ale cetățenilor moldoveni și respectiv avizelor de intrare în Irlanda.

Vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prev. de art. 3 din OUG nr. 112/2001 (fostă art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003) rezultă fără echivoc din procesul-verbal de constatare întocmit de organele de frontieră, declarațiile învinuiților C.D., C.I., C.V., procesele verbale de prezentare spre recunoaștere în care se consemnează că cei 3 învinuiți l-au recunoscut pe B.A. ca fiind persoana care i-a adus în România și căruia i-au date acteleși declarațiile martorilor asistenți, procesele-verbale de prezentare spre recunoaștere potrivit cărora învinuiții l-au recunoscut pe H.S.G. ca fiind persoana care i-a contactat în Bistrița, le-a dat actele și i-a transportat la

Oradea, rapoartele de constatare tehnico-științifică prin care se atestă fasificarea permiselor de conducere și a cărților de identitate.

De altfel, vinovăția apelantului mai rezultă și din transcrierea interceptărilor convorbirilor telefonice dintre P. M. și inculpatul D.V., ca și dintre acesta din urmă și inculpatul H.S.G., ce au avut loc după începerea cercetărilor.

Săvârșirea faptelor imputate de către procuror, inculpatului apelant, mai rezultă din conținutul transcrierilor interceptărilor convorbirilor telefonice ale inculpaților, care se coroborează cu procesul-verbal de constatare al organelor de frontieră, declarațiile învinuitului A.I. date în fața acestor organe și a procurorului, procesul-verbal de prezentare pentru recunoaștere, raportul de constatare tehnico-științifică, cu declarația martorei A.I.a, precum și cu declarația inculpatului M.E., dată pe parcursul urmăririi penale, prin care acesta a recunoscut comiterea faptelor indicându-l și pe inculpatul H. drept participant la aceste infracțiuni.

Transcrierile interceptărilor convorbirilor telefonice ale inculpaților, arătate mai sus, se coroborează cu procesul-verbal de constatare al organelor de frontieră, declarațiile învinuitului A.I. date în fața acestor organe, ca și a procurorului, procesul-verbal de prezentare pentru recunoaștere, raportul de constatare tehnico-științifică, cu declarația martorei A.I., precum și cu declarația inculpatului M.E., dată pe parcursul urmăririi penale, prin care acesta a recunoscut comiterea faptelor.

Transcrierile interceptărilor convorbirilor telefonice ale inculpaților, se coroborează cu procesul-verbal de constatare al organelor de frontieră, cu declarațiile învinuitului A.I. date în fața acestor organe, ca și a procurorului, cu procesul-verbal de prezentare pentru recunoaștere, raportul de constatare tehnico-științifică, cu declarația martorei A.I., precum și cu declarația inculpatului M.E., dată pe parcursul urmăririi penale, prin care acesta a recunoscut comiterea faptelor.

Comiterea infracțiunilor de înșelăciune de către apelant este dovedită cu plângerile și declarațiile părților vătămate C.I., C.G., C.E.D. și B.T.D., coroborate cu declarațiile martorilor L.N., A.G., R.G., C.G.

Astfel, martorul L.N. în declarația de la u.p. învederează textual: ”C.I. a început să strige la mine spunându-mi să îl duc la examen. Eu i-am spus că el nu și-a plătit școala de șoferi, condiții în care acesta a afirmat că în anul 2007 i-a dat 1000 euro inculpatului H.S., pentru școala de șoferi, iar în anul 2008 i-a mai predat 3500 euro pentru promovarea școlii de șoferi. Precizez că nu am primit de la H.S. niciun ban pentru cursurile efectuate de partea vătămată Cute”.

De asemenea, vinovăția apelantului în săvârșirea infracțiunilor rezultă din declarația martorului C.G. fila 257 u.p. care învederează că: ”în 4 februarie 2008 fiul meu C.G., i-a predat inculpatului H. 3500 euro, promițându-i că va promova școala de șoferi, fără probleme, însă nici până în prezent G. nu și-a recuperat banii de la inculpat, care l-a amăgit”.

Comiterea infracțiunilor de înșelăciune și de fals mai rezultă și din coroborarea declarațiilor celor 2 părți vătămate ca și a martorilor C.M., S.D., F.V., H.O.C., C.E., H.L., C.L.D., C.E., C.E.D., B.F., I.G. și I.E., M.I., C.A.

Astfel, din declarația martorului C.E. u.p., rezultă comiterea infracțiunilor de înșelăciune de către apelant, relevându-se următoarele: ”personal l-am întrebat pe H. dacă viza de Irlanda este legală și dacă B.D. nu riscă să piardă 3000 euro, pe care acesta i-a predat inculpatului ... fără nicio ezitare, S. mi-a spus că totul este legal, să nu îmi fac nicio problemă, întrucât i-a mai dus și pe alții în Irlanda”.

Mai mult, din declarația martorei C.L.D. f.364 u.p. rezultă de asemenea vinovăția apelantului în comiterea infracțiunilor de înșelăciune aceasta afirmând textual : ”în Bistrița fiul nostru E.D. și vecinul B.D. l-au căutat pe H. și i-au cerut restituirea banilor, însă acesta a refuzat spunând că încearcă să îi ducă din nou, după

ce rezolvă cu interdicția pe Franța. Nici în prezent fiul nostru nu și-a recuperat banii de la inculpat”.

Pentru motivele ce preced, sunt dovedite pe deplin toate infracțiunile imputate inculpatului prin actul de sesizare al instanței, fiind exclusă achitarea acestuia pe temeiul inexistenței prev. de art. 10 lit. a sau al lipsei laturii subiective, a intenției bazată pe art. 10 lit. d C.p.p., acestea subzistând în totalitate.

Sporul, de asemenea este legal aplicat, fiind vorba de un concurs de infracțiuni, care pentru o justă individualizare a sancțiunii rezultante se impune cu prisosință.

Nu poate fi vorba de reducerea pedepsei pentru infracțiunea vizată de art. 279 alin. 1 C.pen., întrucât pentru această faptă s-a încetat procesul penal.

Față de caracterul continuat al activității infracționale, de modul de realizare și concepere al faptelor, de împrejurarea că prejudiciile cauzate părților civile au rămas în parte nerecuperate, este exclusă stabilirea unei alte modalități de executare în favoarea apelantului, decât aceea a detenției, neexistând garanții că dispunând suspendarea sub supraveghere a sancțiunii se va ajunge la o reinsertie reală, pozitivă a acestuia.

Curtea va menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate, inclusiv a condamnărilor aplicate de către Tribunalul Bistrița-Năsăud după cum urmează:

- 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.3 din OUG 112/2001, făcând și aplic. art. 74 lit a și 76 lit c Cod penal;

- 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.71 alin 1 din OUG 105/2001 cu aplic. art.41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- 2 pedepse a câte 1 an și 6 luni închisoare pentru comiterea a 2 infracțiuni fiecare prev. de art. 2 alin 1 din OUG 112/2001 cu aplic. art. 41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit d Cod penal;

- 4 pedepse de câte 5 luni închisoare pentru comiterea a 4 infracțiuni de înșelăciune fiecare prev. de art. 215 alin 1 Cod penal cu aplic. art. 74 lit a, art.76 lit e Cod penal;

- 2 pedepse de câte 2 luni închisoare pentru comiterea a 2 complicități la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale fiecare prev. de art.26 rap. la art.288 Cod penal cu aplic. art. 41 alin 2, art.74 lit a și art.76 lit e Cod penal;

Conform art.33 lit a, art. 34 lit b Cod penal se vor contopi aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare, sporită cu 6 luni, deci în total 3 ani închisoare.

Se va face aplicarea art.71 rap. la art.64 lit a teza II și lit b Cod penal.

Conform art.88 Cod penal se va deduce din pedeapsă reținerea și arestul preventiv al inculpatului din perioada 8 octombrie-7 noiembrie 2007.

Se va respinge solicitarea părții civile C.G. de obligare a inculpatului la plata sumei de 1200 lei onorariu avocațial, ca efect al admiterii apelului inculpatului. (Judecător Delia Purice)

Tâlhărie. Tentativă la omor calificat. Lipsa probelor în acuzare care să dovedească că inculpatul este autorul ambelor infracțiuni deduse judecății

Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în speță probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției acestuia, se impune a

se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea inculpatului”.
(in dubio pro reo).

Regula **in dubio pro reo**, constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.3 C.proc.pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 36/A din 23 februarie 2012

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.626 din 2.12.2011 a condamnat pe inculpatul – P.V., pentru săvârșirea :

- tentativei la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 20 C.pen. rap. la art. 175 lit. i C. pen., art. 74 lit. a C. pen., art. 76 lit. b C. pen. la pedeapsa de 5 ani închisoare.
- tâlhărie, prev. de art. 211 alin.1, alin. 2 lit. b și c, alin.2 indice 1 lit.b teza I C. pen. 74 lit. a C. pen., art. 76 lit. b C. pen. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În temeiul art. 33 lit. a C. pen., art. 34 lit. b C.pen. s-au contopit pedepsele de mai sus, inculpatul va executa pedeapsa rezultantă de 5 ani închisoare.

Cu consecințele prev. de art. 71,64 lit. a teza a II-a C.pen, lit. b a aceluiași articol din Codul penal.

În temeiul art. 65 C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută la art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 350 C.pr.pen.s-a menținut arestarea preventivă a inculpatului și în temeiul art. 88 C.pen. deduce din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 26. 04. 2011 la zi.

În temeiul art. 14 C. pr. pen. a fost obligat inculpatul la plata de despăgubiri civile către partea civilă S.D. după cum urmează:1077 lei cu titlu de daune materiale; 8000 de euro sau echivalentul în lei la data plății, cu titlu de daune morale.

În temeiul art. 14 C.pr.pen.a fost obligat inculpatul la plata de despăgubirilor civile după cum urmează:către partea civilă Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș,, Baia Mare, în cuantum de 5.437,49 lei, plus dobânda legală până la data plății efective; către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmăției, în cuantum de 2.640,59 lei plus dobânda legală până la data plății efective; către Serviciul Județean de Ambulanță Maramureș, în cuantum de 650, 94 lei plus dobânda legală până la data plății efective.

În temeiul art. 7 din Legea 76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpat.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2000 lei, cheltuieli judiciare avansate de stat, din care 200 lei onorariu avocat, suma urmând a se vira din fondurile Ministerului Justiției către Baroul de Avocați Maramureș.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut înf apt următoarele:

Prin rechizitoriul nr.322/P/2011din 18 mai 2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului P.V. pentru

tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 Cod penal raportat la art.175 alin.1 lit.i Cod penal și infracțiunii de tâlhărie prev. de art.211 alin.1, alin.2 lit.b și c Cod penal și alin.2¹ lit.b teza I Cod penal; cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal.

În actul de trimiterea în judecată s-a reținut în sarcina inculpatului că în seara zilei de 5 octombrie 2011, fiind sub influența băuturilor alcoolice, a agresat – pe ulița CAP-ului din localitatea Săpânța – pe partea vătămată S.D., aplicându-i acestuia multiple lovituri, cu un parcât și cu picioarele, peste cap și torace, cauzându-i astfel leziuni traumatice care i-au pus viața în primejdie, necesitând pentru vindecare 80 – 90 zile de îngrijiri medicale. După molestarea părții vătămate, inculpatul i-a sustras acestuia telefonul mobil.

La data de 5.10.2010 partea vătămată S.D. împreună cu numiții I.B.V. și M.B.R. s-au deplasat în localitatea Săpânța pentru a culege mere dintr-o livadă aparținând părții vătămate. Cei trei au terminat de cules în jurul orelor 17,00. Au depozitat merele în saci și pentru că persoana cu care partea vătămată discutase să vină în localitatea Săpânța și să-i transporte cu un autoturism merele culese, urma să sosească doar în cursul serii, în jurul orelor 21,00, cei trei s-au hotărât să meargă într-un bar situat la aprox.500 m de livadă unde au consumat băuturi alcoolice. Cât timp cei trei s-au dus în barul respectiv partea vătămată a rugat un minor ce era în zona livezii să-i păzească sacii cu merele și alte bunuri pe care le-au lăsat în același loc, mai exact un rucsac, găleți, o sacoșă și secure.

În jurul orelor 21,00 partea vătămată împreună cu cei doi martori au plecat din barul respectiv întorcându-se la locul unde au lăsat bunurile, ocazie cu care au constatat că minorul cu care discutase anterior și îl rugase să aibă grijă de mere și de celelalte obiecte, nu se mai afla acolo, iar o parte din obiectele respective dispăruseră, de fapt partea vătămată nu a mai găsit decât sacii cu mere.

Partea vătămată S.D. le-a cerut celor doi martori care îl însoțeau să-l aștepte, în timp ce aceasta a plecat să-l caute pe băiatul respectiv la o casă din apropiere, unde se vedea lumină și unde partea vătămată intenționa să obțină relații cu privire la acel copil. Partea vătămată a ajuns la casa martorei H.I. și l-a întrebat pe socrul acesteia H.I. dacă nu-l cunoaște pe minorul „a D.” interesându-se totodată unde locuiește acesta. Pentru că socrul martorei i-a spus părții vătămate că nu știe unde locuiește, victima a plecat la o altă casă, mai exact la locuința martorei G.M.V.. După ce partea vătămată a primit răspuns negativ și din partea numitei G.M.V., a ieșit din curtea casei respective, iar în stradă, victima a fost lovită de către inculpatul P.V. cu un par și cu picioarele, inculpatul aplicându-i multiple lovituri de mare intensitate asupra capului și a coastelor, cauzându-i astfel leziuni traumatice care i-au pus viața în primejdie.

Conform concluziilor medico – legale ale raportului de expertiză emis la data de 10.05.2011 de către Serviciul medico – legal Maramureș – Baia Mare, rezultă că, „1 - numitul S.D. prezintă leziuni traumatice care s-au putut produce prin lovire cu corpuri dure (par, picior încălțat) și comprimare între două planuri dure (picior încălțat și sol)

2 Leziunile necesită pentru vindecare 80 – 90 zile de îngrijiri medicale.

3 Leziunile au pus în primejdie viața susnumitului.

4 Leziunile pot data de 5.10.2010.

5 Poziția victimă – agresor a fost inițial victima în ortostatism, apoi victima căzută la pământ, lovită cu corpuri dure și comprimată între două planuri dure (picior încălțat – sol).

6. Opiniem că susnumitul nu rămâne cu vreo infirmitate, dar rămâne cu o invaliditate permanentă de 34 % (treizecișipatru %).

Agresiunile exercitate de către inculpatul P.V. asupra părții vătămate au fost văzute de sora și respectiv cumnatul inculpatului care au strigat la inculpat să înceteze să-l mai lovească pe partea vătămată pentru că dacă va mai continua, o să-l omoare. Când inculpatul a încetat a-l mai lovi pe S.D., acesta intrând în curte împreună cu soții G., partea vătămată S.D. și-a luat telefonul mobil și a sunat la 112, inculpatul s-a reîntors și a lovit pe partea vătămată cu o bâtă peste mână aruncându-i astfel și depozitând victima de telefonul mobil marca LG în valoare de 800 Ron. Inculpatul a aplicat o singură lovitură părții vătămate de această dată după care a părăsit zona respectivă. La scurt timp martorii I.B.V. și M.B.R. au găsit pe partea vătămată S.D. plin de sânge, căzut în șanțul de lângă uliță în apropierea casei soților G. și au telefonat la 112 anunțând ambulanța și poliția.

În drept, fapta inculpatului P.V. care la data de 5.10.2010, în loc public a aplicat multiple lovituri de mare intensitate cu un par și cu picioarele asupra capului și toracelui părții vătămate S.D., cauzându-i acestuia leziuni traumatiche care i-au pus viața în primejdie, întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor calificat prev. de art. 20 C. pen. rap. la art. 175 lit. i C. pen., art. 74 lit. a C. pen., art. 76 lit. b C. pen. pentru care l-a condamnat pe inculpat la pedeapsă de 5 ani închisoare.

În drept, fapta inculpatului P.V. care la data de 5.10.2010 pe timp de noapte, înarmat, în loc public, l-a depozitat prin violență pe partea vătămată S.D. de telefonul mobil marca LG în valoare de 800 Ron realizează elementele constitutive ale infracțiunii de detâlhărie, prev. de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. b și c, alin. 2 indice 1 lit. b teza I C. pen. 74 lit. a C. pen., art. 76 lit. b C. pen. pentru care l-a condamnat la pedeapsă de 3 ani închisoare.

Constatând că infracțiunile de mai sus sunt săvârșite în concurs real, tribunalul a contopit pedepsele aplicate, inculpatul urmând să execute pedeapsă rezultantă de 5 ani închisoare.

La reținerea vinovăției inculpatului, tribunalul a avut în vedere ansamblul probator administrat în cauză.

Din această perspectivă relevantă este declarația părții vătămate dată în cursul judecării care relatează „cel care m-a lovit a ieșit, a traversat strada, l-am văzut că avea mersul legănat și avea o bâtă în mână și i-am reținut vocea. Sunt sigur că era aceeași voce pe care am auzit-o și azi în sala de judecată la inculpat. Sunt sigur că el e și ca statură și ca voce”. Această declarație a părții vătămate se coroborează cu declarația martorei G.M. care audiată de tribunal a afirmat „de la mama mea am aflat că acel bărbat a fost bătut de unchiul meu P.”.

De altfel acuzațiile reținute în sarcina inculpatului sunt confirmate și de declarațiile martorilor G.T. și H.I. (dosarul instanței), dar și de restul probelor testimoniale administrate.

De asemenea, din declarația inculpatului care deși nu recunoaște infracțiunile de care este acuzat, a rezultat că acesta confirmă indirect agresiunea exercitată asupra părții vătămate, inculpatul arătând, cu ocazia audierii în fața tribunalului că „era în cursul unei seri în jurul orelor 7,30 – 8,00 seara, când rețin doar că la ieșirea din curtea surorii mele am împins o persoană, dar nu știu cine era”. Tribunalul nu-și însușește însă apărările inculpatului în sensul că nu acesta este cel care a agresat pe partea vătămată cauzându-i leziunile descrise în actul medico – legal, întrucât susținerile nu își găsesc suport probator.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, tribunalul a avut în vedere împrejurările concrete în care au fost comise infracțiunile, gradul de pericol social concret al acestora determinat și de modalitatea și mijloacele de săvârșire, dar faptul că inculpatul nu are antecedente penale, acest ultim aspect fiind reținut în favoarea

inculpatului ca și circumstanță atenuantă, ceea ce a determinat ca pedepsele aplicate să fie situate sub limita minimă specială prevăzută pentru fiecare infracțiune.

Având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat precum și împrejurările cauzei, tribunalul a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. la art. 64 lit. a teza a II-a Cod penal și lit. b a aceluiași articol din Codul penal.

În temeiul art. 65 C.pen. aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută la art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 350 C.pr.pen. s-a menținut arestarea preventivă a inculpatului și în temeiul art. 88 C.pen. deduce din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 26. 04. 2011 la zi.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, tribunalul a constatat că partea vătămată S.D. s-a constituit parte civilă la nivelul sumelor arătate în cuprinsul memoriilor depuse la dosar formulând pretenții față de inculpat în cuantum de 7.833 lei plus cuantumul pensiei pentru trei luni de zile reprezentând despăgubiri materiale, precum și 100.000 euro daune morale. Tribunalul a apreciat că sunt întrunite elementele răspunderii civile delictuale, pretențiile formulate de partea civilă sub titlu de daune materiale fiind întemeiate și justificate în parte mai exact la nivelul sumei de 1077 Ron constând în: 20 Ron transport Ocna Sugatag – Baia Mare (luna mai), 20 Ron transport Ocna – Sugatag- Baia Mare (luna iunie), 20 Ron transport Ocna Sugatag BaiaMare (20 august); 22 septembrie – 80 Ron transport Ocna Sugatag – Baia Mare și 150 Ron contravaloarea zilei de muncă pentru martorii M. și I., 20 octombrie – 80 Ron transport Ocna – Sugatag- Baia Mare și 150 contravaloarea ziua de muncă pentru martorii M. și I., 16 septembrie – 20 Ron transport Ocna – Sugatag- Baia Mare, 80 Ron taxa copii xerox și 8 Ron taxa xerox, 14 octombrie – 40 Ron taxa copii xerox, 4 Ron taxa xerox, 20 Ron transport Ocna – Sugatag- Baia Mare, 30 octombrie – 20 Ron transport Ocna Sugatag – Baia Mare, 250 Ron cheltuieli ocazionate de internarea în spital a părții vătămate, 29 noiembrie – 40 Ron transport Ocna Sugatag – Baia Mare, 75 Ron contravaloarea zilei de muncă pentru martorul M.

De asemenea, având în vedere că părții vătămate i-a fost cauzat pe lângă prejudiciul fizic dovedit cu actele de la dosar și un prejudiciu psihic și moral fiind victima unei infracțiuni săvârșite cu o violență deosebită, tribunalul l-a obligat pe inculpat și la plata a 8000 euro sau echivalentul în lei la data plății cu titlu de daune morale către partea civilă S.D..

Având în vedere că partea vătămată S. D. a fost internată în spital conform înscrisurilor existente la dosar, în temeiul art. 14 C.pr.pen . inculpatul a fost obligat la plata de despăgubirilor civile, reprezentând cheltuielile de spitalizare suportate de instituțiile spitalicești, după cum urmează:

- către partea civilă Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș,, Baia Mare, în cuantum de 5.437,49 lei, plus dobânda legală până la data plății efective.
- către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmatei, în cuantum de 2.640,59 lei plus dobânda legală până la data plății efective.
- către Serviciul Județean de Ambulanță Maramureș, în cuantum de 650, 94 lei plus dobânda legală până la data plății efective.

În temeiul art. 7 din Legea 76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpat.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș, partea civilă S.D. și inculpatul P.V..

Prin motivele scrise și orale, procurorii au solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond dosarul, înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute greșit în favoarea inculpatului și aplicarea unor pedepse majorate acestuia față de pericolul social sporit al infracțiunilor comise.

Prin apelul său partea civilă S.D. a solicitat admiterea acestuia atât sub aspectul laturii penale cât și a celei civile. Sub aspect penal, a cerut înlăturarea circumstanțelor atenuante și aplicarea unor pedepse majorate, și a se constata incidența unor circumstanțe agravante prev. de art.75 lit.d „săvârșirea infracțiunii din motive josnice, sadice solicitând totodată Curții a stabili ca circumstanțe agravante orice alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav, raportat la modul ei de comitere potrivit art.75 alin.2 C.pen. și cărora să li se dea eficiența vizată de art.78 C.pen. Solicită totodată și obligarea inculpatului la plata sumei de 100.000 euro cu titlu de daune morale precum și sumele de 7.833 lei daune materiale, 1077 lei cu același titlu calculate pe perioada iunie-decembrie 2011 și 160 lei cheltuieli judiciare reprezentând contravaloarea transportului pentru termenele de judecată din 26.01.2012 și 16.02.2012 pentru el și martora G.V. (pentru aceasta doar la 16.02.2012). Arată că solicită aceste sume de la inculpat întrucât a fost sportiv de performanță și vânător, iar datorită consecințelor traumatismului suferit în urma tentativei la omor calificat comisă asupra sa de către P.V., nu mai poate practica nici sportul și nici vânătoarea.

Apărătorul din oficiu al inculpatului a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond cauza, a se dispune achitarea acestuia cu privire la ambele infracțiuni imputate prin actul de sesizare întrucât nu el este autorul lor, constatare ce se impune a fi făcută în temeiul art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Arată că la dosar nu există nici probe directe și nici probe indirecte de vinovăție a inculpatului.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de

condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (hotărârea *Hobo Machado contra Portugaliei* din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David contra Marii Britanii*, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Fitt contra Marii Britanii*, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor Parchetului, părții civile și a inculpatului, Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Maramureș, inculpatul a achiesat să dea declarație, prin care a negat ambele infracțiuni imputate prin rechizitoriul parchetului, învederând că își menține cele susținute în fața procurorului și că în noaptea de 5/6 octombrie 2010 nu știe pe cine anume a împins, nu cunoștea acea persoană, învederând că nu i-a aplicat nicio lovitură. Precizează că „acel om a venit spre el, nu i-a zis nimic și el pur și simplu l-a împins, după care a intrat la sora sa în

casă unde a rămas până dimineața”. Învederează în aceeași declarație, că el nu a consumat băuturi alcoolice la acea dată și că nimeni nu a fost prezent în momentul în care a împins acea persoană. În același timp judecătorul fondului a administrat nemijlocit probele propuse prin actul de sesizare precum și probele testimoniale solicitate de partea civilă în apărare – ascultarea martorilor P.A. și M.F.

În apel, inculpatul în ședința publică din 26 ianuarie 2012 a învederat că uzează de disp.art.70 C.proc.pen., neconsimțind să dea o declarație. Curtea din oficiu, pentru a respecta principiul egalității de arme, și a dreptului la apărare atât al inculpatului, cât și al părții civile, a dispus audierea nemijlocită în fața sa a martorei G.V., ascultată doar în faza de urmărire penală, pentru a se proba existența infracțiunii de tâlhărie, reținută în speță, în sarcina inculpatului.

Motivele de apel ale inculpatului sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului și părții civile, Curtea a realizat ascultarea nemijlocită a martorului G.V. în ședința publică din 16.02.2012.

Având în vedere criticile aduse de inculpat, partea civilă și parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat precum și prin prisma noilor probe administrate.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului P.V. și părții civile S.D.ocaia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului și a părții civile la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Înainte de a analiza solicitarea procurorilor de majorare a pedepselor aplicate inculpatului, **Curtea va examina existența elementelor laturii obiective și subiective a infracțiunilor deduse judecării.**

Astfel, în privința tentativei la infracțiunea de omor calificat, vinovăția inculpatului P.V. reiese din declarațiile martorilor G.T. și G.M. și H.I.. Audiut nemijlocit în fața Tribunalului Maramureș, martorul G.T. precizează textual „îmi mențin declarațiile date în faza de urmărire penală, în totalitate și învederez că l-am văzut pe cumnatul meu P.V. având un par în mână și îndreptându-se spre partea vătămată S.D. care era la pământ...când partea vătămată a ieșit de la noi, s-a întâlnit cu inculpatul, s-au certat, am auzit gălăgie și ieșind cu soția mea să văd ce s-a

întâmplat, am observat că S.D. era căzut la pământ și inculpatul avea acel par în mână. Am sunat la 112 atât noi, cât și partea vătămată...l-am văzut pe inculpat cum îl lovea pe partea vătămată, i-am spus să nu mai dea că îl omoară, dar nu am intervenit pentru a-l apăra, pentru că îmi era frică de cumnatul meu...nu am văzut ca inculpatul să fi luat telefonul părții vătămate”.

În declarația din fața tribunalului, martora G.M. precizează că „îmi mențin toate declarațiile date în faza de urmărire penală și de la mama mea am aflat că acel bărbat – partea vătămată – a fost bătut de unchiul meu – P.V.”.

De asemenea, în declarația din fața tribunalului martora H.I. precizează că „îmi mențin declarațiile din faza de urmărire penală și precizez că am fost sunată de către inculpat care mi-a spus că a agresat pe partea vătămată, comunicându-mi că i-a dat numai câteva palme, dar nu știu exact de câte ori. Îmi amintesc că a susținut faptul că i-a aplicat două palme. Inculpatul mi-a comunicat că se teme ca partea vătămată să nu pățească ceva, să nu decedeze, dar asta se discuta oricum în sat”.

Nu în ultimul rând, vinovăția inculpatului în comiterea tentativei la infracțiunea de omor calificat este probată și prin declarația părții vătămate constituită ca parte civilă în fața tribunalului care învederează că „îmi mențin declarațiile date în faza de urmărire penală și precizez că cel care m-a lovit a ieșit dintr-o curte, a traversat strada, l-am văzut că avea mersul legănat și o bătă în mână și am reținut vocea. Sunt sigur că era aceeași voce pe care am auzit-o și azi în sala de judecată la inculpat. Sunt sigur că el este și ca statură și ca voce. După ce a plecat inculpatul, m-am ridicat, am bătut din nou la portiță, dar nu mi-a deschis nimeni”.

Coroborând probele testimoniale analizate mai sus cu conținutul raportului de constatare medico-legală al victimei (u.p.) de unde rezultă că acesta a suferit leziuni traumatice care s-au putut produce prin lovire cu corpuri dure, par și picior încălțat și comprimare între două planuri dure respectiv picior încălțat și sol, leziuni care au necesitat pentru vindecare 90 de zile de îngrijiri medicale și au pus în primejdie viața victimei, reiese fără dubiu că inculpatul se face vinovat de comiterea tentativei la infracțiunea de omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen., fapta fiind comisă pe strada CAP-ului din localitatea Săpânța. Ulterior, partea vătămată la 10 mai 2011 a fost supusă unei noi expertizări medico-legale, iar din conținutul acestei probe științifice efectuată de SML Baia Mare a rezultat că pe lângă celelalte concluzii care se mențin în totalitate raportat la modul de producere al leziunilor victimei și numărul de zile de îngrijiri medicale, aceasta a rămas și cu o invaliditate permanentă de 34%.

Curtea reține fără echivoc că fapta inculpatului de a-i aplica multiple lovituri peste capul și toracele părții vătămate, cu un par, pe o stradă din localitatea Săpânța, constituie tentativă la omor calificat pentru următoarele argumente:

Omorul se săvârșește cu intenția de a suprima viața unei persoane (animus necandi), iar nu cu intenția generală de a vătăma. Expresia „uciderea unei persoane”, utilizată de textul art.174 C.pen., cuprinde implicit ideea orientării acțiunii spre un rezultat specific, constând în moartea victimei. Doctrina mai folosește noțiunea de „dol special”, definit ca voința de a suprima viața persoanei, sau „intenție precisă”, prevăzută special de lege ca element constitutiv al unor infracțiuni cu privire la care se incriminează producerea unui rezultat determinat.

Intenția are două forme: directă și indirectă. Fapta este săvârșită cu intenție directă când infractorul „prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei infracțiuni” (art.19 pct.1 lit.a C.pen.), iar cu intenție indirectă când „prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui” (art.19 pct.1 lit.b C.pen.). Ceea ce deosebește deci, intenția directă de cea indirectă, este elementul volitiv. În timp ce la intenția directă, făptuitorul are o atitudine fermă față de rezultatul constând în moartea victimei, voind să se producă

acel rezultat și nu altul, la intenția indirectă făptuitorul are în vedere o pluralitate de efecte posibile, dintre care unul este moartea victimei, fiindu-i indiferent care dintre aceste rezultate se va produce.

În practica judiciară, confirmându-se opiniile exprimate în doctrină, intenția de ucidere se deduce din materialitatea actului („dolus ex re”) care, în cele mai multe cazuri, relevă poziția infractorului față de rezultat.

Demonstrează astfel intenția de ucidere: perseverența cu care inculpatul a aplicat victimei numeroase lovituri cu piciorul și pumnii, care au cauzat leziuni interne grave; multitudinea loviturilor și locul aplicării lor, unele interesând regiuni vitale ale corpului (cord, rinichi, ficat); intensitatea cu care loviturile au fost aplicate și repetarea lor pe tot corpul victimei, folosindu-se un obiect dur (pumni, picioare).

Deosebit de importante pentru caracterizarea poziției făptuitorului față de rezultat, sunt împrejurările în care s-a produs manifestarea de violență și care, indiferent de materialitatea actului, pot să releve sau să infirme intenția de ucidere.

Anumite stări ale infractorului (stare de ebrietate avansată) ori defectuoșitatea mijloacelor folosite de el în executarea actului, nu au relevanță în sine, întrucât intenția de omor se deduce din modul în care a acționat, iar nu din elemente exterioare.

Forma și modalitatea intenției, element al laturii subiective a infracțiunii, rezultă din materialitatea actului, din relațiile personale anterioare existente între inculpat și victimă, din obiectul vulnerant folosit, numărul și intensitatea loviturilor, zona anatomică vizată, comportamentul ulterior al inculpatului.

Practica judiciară este unanimă atunci când reliefează că „pentru stabilirea poziției subiective a făptuitorului trebuie să se țină seama de toate împrejurările în care fapta a fost comisă, de obiectul folosit, de regiunea corpului vizată și de urmările produse sau care s-ar fi putut produce, iar dacă nu se poate stabili culpa făptuitorului în ceea ce privește consecința mai gravă produsă, atunci acesta va răspunde pentru tentativă la infracțiunea de omor”.

Intensitatea loviturilor, zonele vitale unde au fost aplicate și gravitatea numeroaselor leziuni produse, în raport și cu vârsta înaintată a victimei, conduc la concluzia că inculpatul a prevăzut rezultatul faptei sale și, cu toate că nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii lui, săvârșind astfel tentativa la infracțiunea de omor calificat cu intenție indirectă.

Lovirea repetată a victimei, în vârstă de 56 de ani, cu pumnii și cu picioarele, cu mare intensitate, cu un par în regiunea capului, cu consecința unor leziuni deosebit de grave în regiuni vitale ale corpului, impun concluzia că, inculpatul a avut reprezentarea rezultatului agresiunii sale, pe care l-a acceptat.

Așadar, inculpatul a acționat cu intenție indirectă de a ucide, fapta constituind tentativă la **omor calificat**.

În surprinderea poziției psihice pe care inculpatul P.V. a avut-o în momentul comiterii infracțiunii, trebuie pornit de la premisa că tocmai faptul că s-au aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că apelantul a prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă), însă lipsa acestei orientări concretizată în loviri întâmplătoare a unor atari regiuni, nu poate constitui o prezumție de înlăturare a intenției indirecte.

Ca atare, ansamblul împrejurărilor în care a avut loc agresiunea și rezultatul acesteia infirmă apărarea inculpatului că el nu a urmărit și nici nu a acceptat producerea unui asemenea rezultat. Inculpatul în declarațiile sale recunoaște că a avut o altercație cu o persoană în noaptea de 5/6 octombrie 2010, pe care a împins-o, dar din coroborarea declarațiilor martorilor G.T., G.M., H.I., cu ale părții vătămate S.D. și cu concluziile probelor științifice, rezultă fără dubiu, că fiind sub influența alcoolului, atât el cât și victima, i-a aplicat acesteia cu un par, mai multe lovituri în cap, torace și abdomen, provocându-i grave leziuni ce au necesitat pentru vindecare peste 90 zile îngrijiri medicale și o invaliditate permanentă de 34%.

În consecință, se impune concluzia că prima instanță a reținut judicios că, sub aspectul poziției sale subiective, inculpatul a acționat cu intenția de a ucide, în sensul că a prevăzut rezultatul faptei sale și a acceptat posibilitatea producerii acestuia, chiar dacă, eventual, nu l-a urmărit în mod direct.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptelor, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Fapta inculpatului constituie tentativă la infracțiunea de omor calificat prev.de art.20, 174 și 175 lit.i C.pen.întrucât a fost săvârșită într-un loc public, pe stradă, în localitatea Săpânța, în condițiile agravantei de la lit.i a art.175 C.pen.

Curtea, în mod corect își va însuși argumentele primei instanțe, **iar la rândul ei, în baza propriului examen** asupra mijloacelor de probă ce au fost administrate în cauză, va stabili că fapta a fost săvârșită de inculpatul P. în public, ceea ce va conduce la menținerea agravantei prev. în art.175 alin.1 lit.i C.pen., evidențiind că locul unde a fost comisă fapta, este prin natura și destinația sa accesibil publicului, chiar dacă la momentul respectiv nu se afla nicio altă persoană înafara inculpatului și a victimei și se circumscrie accepțiunii noțiunii în public prev.în art.152 lit.a C.pen.

Probele administrate în fața instanței de fond, **cercetarea la fața locului au ilustrat din punct de vedere topografic strada, ca loc de comitere al faptei, de unde a rezultat natura și destinația acesteia, ca fiind un spațiu de trecere, deschis, ceea ce permite accesul oricărei persoane.**

Locul unde a fost agresată victima S.D. de către inculpatul P., strada, chiar prin definiția ei, evidențiază accesibilitatea publicului, care nu poate fi restrânsă numai la persoanele ce locuiesc în zonă, atâta timp cât locul respectiv este deschis, existând permanent posibilitatea trecerii oricărei persoane, deci a unei publicități virtuale, strada având tocmai această destinație de trecere dintr-o zonă în alta, nefiind necesară dovada prezenței efective a unor persoane la momentul săvârșirii faptei de către inculpat.

Astfel, în mod corect s-a reținut de către instanța de fond că fapta inculpatului P.V. a fost săvârșită în public, în accepțiunea dispozițiilor art.152 lit.a C.pen., ceea ce atrage incidența agravantei prevăzute în art.175 alin.1 lit.i C.pen., încadrarea juridică sub acest aspect fiind corect stabilită.

Cu privire la infracțiunea de tâlhărie prev.de art.211 alin.1, alin.2 lit.b și c și alin.2/1 lit.b teza I C.pen., reținută în sarcina inculpatului prin rechizitoriul Parchetului, Curtea reține următoarele:

Din analiza întregului material probator administrat în cauză, instanța de apel constată că nu se poate stabili față de inculpat răspunderea penală pentru această infracțiune, urmând a se da eficiență regulii „in dubio pro reo” și a se pronunța achitarea acestuia.

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș din 18 mai 2011, inculpatul P.V. a fost trimis în judecată pe lângă tentativa la omor calificat și pentru infracțiunea de tâlhărie în dauna părții vătămate S.D., ambele cu aplicarea art.33 lit.a, constând în aceea că în noaptea de 5 octombrie 2010, înarmat și în loc public l-a deposedat prin violență pe victimă, de telefonul mobil, marca LG în valoare de 800 lei.

În legătură cu probațiunea administrată raportat la infracțiunea de tâlhărie, procurorul indică declarațiile aceluiași martori și actele medico-legale care confirmă tentativa la omor calificat.

În realitate, Curtea de Apel Cluj constată că lucrurile nu stau deloc așa. O interpretare obiectivă a acestor probe conduce la următoarea concluzie: la fila 12 din dosarul de u.p., partea vătămată S.D. învederează că „după ce a fost agresat de o persoană pe care nu o cunoștea, care avea în mână o bâta ciobănească și probabil înălțimea de 1,75 m s-a târât din stradă unde a fost bătut, spre zona unei porți din apropiere, a strigat după ajutor, dar nu a ieșit nimeni...învederează că a scos telefonul mobil din buzunar și a apelat 112. A apucat să spunăce s-a întâmplat, dar în timpul convorbirii agresorul s-a întors brusc spre el, l-a lovit peste mâna dreaptă cu care ținea telefonul, l-a luat și l-a aruncat aiurea....telefonul mobil care i-a fost aruncat era marca LG model nou în valoare de 200 euro. (declarație dată în fața organului de cercetare penală). În fața procurorului, la f.16, face o nouă declarație în care învederează că de asemenea, nu știe cine anume l-a agresat, dar a observat cu toate acestea că acea persoană avea o înălțime de aproximativ 1,75 m, mersul ușor legănat, o bâta ciobănească, iar după terminarea agresiunii, în momentul în care a telefonat la 112 a fost din nou lovit cu o bâta peste mâna în care ținea telefonul, astfel că aparatul a căzut, iar agresorul l-a luat și l-a aruncat peste drum, în iarbă. Cu acea ocazie, cel care l-a violentat i-a spus „așa îți trebuie”.

În fața Tribunalului Maramureș, în legătură cu infracțiunea de tâlhărie partea civilă arată „dându-mi seama că am telefonul mobil la mine, am sunat la 112. Probabil am fost auzit și dintr-o dată m-a lovit cineva cu o bâta în mâna dreaptă și mi-a aruncat telefonul. Pentru că era întuneric de această dată, nu am văzut cine m-a lovit. ...Ulterior, în cursul urmăririi penale mi-am dat seama că cele două persoane în curtea cărora fusese, erau sora și cumnatul inculpatului, iar după bâta pe care o avea și după voce, cred că tot inculpatul m-a lovit, pentru că mi-a spus așa îți trebuie și era aceeași voce. După ce m-a lovit cu bâta în mână și am scăpat telefonul, agresorul l-a luat și l-a aruncat și nu l-am mai recuperat”.

În fața Curții de Apel Cluj, la termenul de judecată din 26.01.2012 când instanța a dispus din oficiu audierea martorei G.V. pentru a administra probe cu privire la deposedarea victimei prin violență, de către inculpat cu privire la acel telefon, partea civilă s-a opus învederând că „nu l-a văzut pe inculpat când l-a lovit în cap și peste mâini, dar deduce că este inculpatul, pe care l-a observat pentru prima dată doar la poliție”.

De remarcat că în rechizitoriu procurorul de caz a apelat la propria sa deducție, întemeiată pe susținerea părții vătămate, că din moment ce inculpatul l-a lovit cu bâta în cap, acesta este și autorul infracțiunii de tâlhărie, cu toate că victima niciun moment nu a afirmat cu certitudine că l-a văzut pe inculpat, nemijlocit, când l-a lovit peste mâna cu parul și și-a însușit prin violență aparatul telefonic.

Curtea reține că audiați nemijlocit în fața Tribunalului Maramureș, martorii G.T. și G.M. învederează că „nu am văzut ca P. să fi luat telefonul părții vătămate, deși aceștia au fost martori oculari ai agresiunii exercitate de către inculpat asupra victimei”. Prin declarația de la f.96 martorul M.D. arată că inculpatul avea când a venit la el în vizită, propriul său telefon cu clapetă și cu ecranul spart, necunoscând nimic despre săvârșirea infracțiunii de tâlhărie asupra părții vătămate.

Mama inculpatului în declarația de la f.166 precizează că nu cunoaște nimic în legătură cu infracțiunile imputate fiului său, l-a vizitat pe victimă și susține că doar acesta trebuie să știe cu exactitate ce s-a întâmplat, ea necunoscând detalii cu privire la agresarea și tâlhărirea acesteia. În același sens declară și martorul M.F., care învederează că „aflându-se cu victima pe o terasă în Ocna Șugatag, au fost interpelați de mama inculpatului care le-a adus la cunoștință că nu fiul ei l-a agresat pe partea vătămată. În declarația de la f.168 martorul I.B.V. confirmă împrejurarea că partea vătămată la 5.10.2010 avea asupra sa un telefon mobil însă, după agresiune, nu i-a comunicat acestuia cine anume l-a lovit, iar când se afla căzut la pământ victima a afirmat „cineva i-a dat cu piciorul în mână și i-a sărit telefonul”.

Martora H.I. confirmă doar recunoașterea de către inculpat a agresiunii exercitate asupra victimei, mai puțin tâlhărirea acesteia și însușirea telefonului mobil.

În declarația sa martorul M.R.B. arată că el este cel care alături de I.B. l-au însoțit pe partea vătămată în vederea culegerii de fructe dintr-o livadă a victimei, astfel că și el confirmă existența telefonului mobil aparținând lui S.D., la data de 5.10.2010. După plecarea la un moment dat a părții vătămate, de lângă ei și constatând absența acestuia o perioadă îndelungată, s-au gândit să-l caute, astfel că l-au apelat telefonic, dar nerăspunzând, s-au deplasat în zona în care acesta plecase inițial. La un moment dat, l-au găsit căzut într-un șanț, lângă o casă, plin de sânge, vorbea greoi „și le-a spus că cineva i-a aruncat telefonul”, fără a indica vreo persoană anume. Împreună cu I.B. s-au gândit să-i caute telefonul însă cineva, a început să arunce cu pietre asupra lor, astfel că au renunțat și totodată au abandonat victima căzută la sol. Martorul precizează „partea vătămată mi-a spus că agresorul i-a luat telefonul și i-a aruncat cartela”, fără a preciza numele și prenumele inculpatului, sau a unei alte persoane care putea fi identificată prin date de stare civilă.

În fața Curții de Apel Cluj a fost audiată nemijlocit martora G.V. care confirmă că în seara de 5.10.2010 l-a apelat telefonic pe partea vătămată la nr.de telefon al acestuia, pe care îl cunoștea, fiind prieteni, au stat de vorbă, victima confirmând că se află în Săpânța în vederea rezolvării unor probleme personale. În cursul aceleiași nopți, în jurul orelor 2 sau 3 dimineața, martora a primit două apeluri de pe telefonul părții vătămate, însă nu a răspuns dată fiind ora târzie. A doua zi a aflat de la martorul I.B., că nu partea vătămată a apelat-o, deoarece acesta în jurul orelor 24,00 a fost agresat de o persoană necunoscută, iar cu acea ocazie victima susținea că a fost lovit peste mâna în care ținea telefonul, iar agresorul fie și-a însușit aparatul, fie l-a aruncat într-un șanț. Demnă de remarcat este afirmația martorei din fața Curții, „după ieșirea părții civile din spital, acesta mi-a spus că în timpul agresiunii, a primit o lovitură puternică în cap, în urma căreia a devenit inconștient, astfel că nu știe dacă și-a pierdut sau cineva și-a însușit telefonul său”.

Sub aspectul acestei infracțiuni, probele invocate de Parchet în actul de acuzare, se limitează la cele mai sus evidențiate. În cursul cercetării judecătorești, în fond și în apel, probele administrate nu au eliminat dubiul cu privire la verosimilitatea denunțului formulat de partea vătămată în privința inculpatului referitor la infracțiunea de tâlhărie.

Curtea are în vedere că la pronunțarea unei condamnări instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției inculpatului pe baza unor probe sigure,

clare, certe, ori în cauza de față cele în acuzarea inculpatului P.V. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, nu au acest caracter.

Evaluarea probatoriului la care s-a făcut trimitere mai sus, lasă loc nesiguranței în privința existenței faptei, pornind de la următoarele constatări: principala probă a acuzării o constituie declarațiile părții vătămate din fața organelor de cercetare penală, din fața procurorului, a instanței de fond în cuprinsul cărora victima însă nu-l indică în mod cert pe inculpat ca autor al tâlhăriei, această susținere fiind o supoziție, raportat la împrejurarea că partea vătămată bănuiește că cel care l-a atacat, l-a și lovit peste mâna în care ținea telefonul, aparat care fie a fost însușit de către agresor, fie a fost abandonat în iarba de lângă locul faptei.

Mai mult, în fața Curții la 26.01.2012 partea civilă învederează că nu este necesară audierea martorei G.V. întrucât „el nu l-a văzut pe inculpat când l-a lovit în cap și peste mâini, dar deduce că este acesta și precizează că l-a observat prima dată doar la poliție”. De asemenea, martora G.V. ascultată nemijlocit în fața Curții, relatează că partea civilă i-a spus „că în timpul agresiunii a primit o lovitură puternică în cap în urma căreia a rămas inconștient, astfel că nu știe **dacă și-a pierdut sau cineva și-a însușit telefonul său**. Niciunul din martorii oculari ai agresiunii comise de inculpat asupra victimei, ascultați în fața instanței de fond respectiv G.T. și G.M. nu confirmă însușirea telefonului, prin violență, de la victimă, de către inculpat. Nici martorii I.B. și M.R. nu confirmă că autorul infracțiunii de tâlhărie este inculpatul, victima neputând să descrie această împrejurare.

Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în speță probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției acestuia, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea inculpatului”. (in dubio pro reo).

Regula în dubio pro reo, constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.3 C.proc.pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula in dubio pro reo, este o problemă de fapt.

Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu, nu există și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „**echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție**” și deci inculpatul trebuie achitat.

În speța de față, Parchetul nu a putut dovedi că inculpatul este cel ce a deposedat victima prin mijloace violente de aparatul telefonic, iar pe de altă parte, nici că acesta ar fi acționat cu scopul de a-și însuși pe nedrept acest bun, prin punerea părții vătămate în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, sau sustragerea lui urmată de întrebuințarea unor violențe pentru păstrarea telefonului sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii, ori ca să-și asigure scăparea.

Curtea reține că în pofida probatoriului enumerat mai sus, atât procurorul cât și prima instanță au stabilit eronat că inculpatul este autorul infracțiunii de tâlhărie, concluzia nesprijinindu-se pe nicio probă directă sau indirectă, testimonială sau

științifică. De altfel, chiar și partea vătămată, cu privire la acest aspect, are mai multe declarații contradictorii.

Pentru motivele ce preced, **apelul inculpatului este fondat** urmând a fi admis în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen., împotriva sentinței penale nr.626 din 2.12.2011 a Tribunalului Maramureș pe care o va desființa în latura penală cu privire la gresita retenere în sarcina acestuia a infracțiunii de tâlhărie și judecând sub acest aspect:

În baza art. 10 lit.c și art. 11 pct.2 lit.a Cod proc.penala va achita inculpatul pentru comiterea infracțiunii de tâlhărie prev.de art. 211 al.1, al.2 lit.b,c și al.2 ind. 1 lit.b teza I Cod penal, cu înlăturarea art. 33 lit.a Cod penal, inculpatul executând doar pedeapsa aplicată prin prezenta decizie pentru tentativa la omor calificat. Cealaltă solicitare a inculpatului de achitare pentru tentativă la omor calificat, nu poate fi primită pentru motivele pe larg expuse în cuprinsul deciziei care demonstrează vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii. Se vor menține în privința inculpatului restul dispozițiilor sentinței apelate, iar cheltuielile judiciare în apelul său vor rămâne în sarcina statului conform art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Cu privire la înlăturarea circumstanțelor atenuante și majorarea pedepselor aplicate inculpatului de către prima instanță, solicitată de procuror și partea civilă, Curtea reține următoarele:

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen.sau a altor împrejurări asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.

Constatarea uneia sau a mai multor împrejurări din cele enumerate în art.74 C.pen., ori a altora asemănătoare, nu justifică – prin ea însăși – considerarea lor ca circumstanțe atenuante și, pe cale de consecință, reducerea ori schimbarea genului pedepsei.

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia. În considerarea unor împrejurări ca circumstanțe atenuante, acestea trebuie raportate la gradul de pericol social concret al faptei comise, la urmările ei, la ansamblul condițiilor în care a fost săvârșită, precum și la orice alte elemente privitoare la persoana făptuitorului.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptei comise de inculpat – care i-a aplicat cu parul și piciorul lovituri în zona capului și apoi în zona toracelui și a abdomenului, în mod corect s-a considerat de către parchet și partea vătămată că numai împrejurarea că anterior comiterii infracțiunii inculpatul a avut o conduită sinceră și că nu posedă antecedente penale, nu justifică aplicarea art.74, 76 C.pen.

Multitudinea actelor de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Deși instanța de fond a stabilit în mod corect vinovăția inculpatului, pedeapsa aplicată acestuia nu reflectă pericolul social sporit al faptei și al făptuitorului apărând ca netemeinică.

Actul de violență comis de inculpat îndreptat fiind împotriva valorii sociale supreme – viața –, atrage în numele dreptului inviolabil la viață, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorului.

Atitudinea inculpatului și modul de comitere al faptei, nu pot fi omise, ele nefiind corectevaluate de tribunal, în alegerea pedepsei.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi și cărora a încercat să le curme viața, răspunderea sa penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la fapta comisă, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier, dar suferă de tulburare mixtă a personalității, așa cum rezultă din raportul de expertiză medico-legală psihiatrică depus la dosar.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea violentă a inculpatului a avut drept consecință posibilitatea pierderii unei vieți omenești, împrejurare care coroborată cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Atitudinea nesinceră avută de inculpat față de instanța de judecată pe întreg parcursul procesului penal unită cu împrejurarea că nu a manifestat nici cel mai mic regret față de fapta comisă, de neplata niciunei sume la care a fost obligat în favoarea părții civile îndreptățește convingerea Curții că reeducarea sa nu poate fi realizată decât prin aplicarea unei pedepse de 7 ani și 6 luni închisoare prin privare de libertate pentru tentativa la omor calificat. S-a ținut seama la stabilirea sancțiunii, de suferința organică și psihică, respectiv tulburarea mixtă a personalității de care suferă inculpatul, care dau un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptei și care unite cu atitudinea acestuia în cursul procesului penal, cu vârsta lui și o redusă experiență de viață, au impus aplicarea unei pedepse moderate care să contribuie la reinsertia socială pozitivă, reală, a acestuia. Suferințele psihice ale inculpatului nu justifică aplicarea unei pedepse excesive, neexistând garanția că aceasta ar contribui la o conștientizare mai profundă a consecințelor faptei sale.

În speța de față, nu poate fi acceptată solicitarea părții civile de reținere în sarcina inculpatului a unor circumstanțe agravante prev.de art.75 lit.d C.pen., respectiv săvârșirea infracțiunii din motive josnice, întrucât așa cum se arată în practica judiciară constantă a instanței supreme „răzbunarea, aplicarea unor multiple lovituri asupra victimei nu reprezintă neapărat un motiv josnic; sensul acestei noțiuni nu poate fi dat de o interpretare extensivă, căci în asemenea situație, ar însemna ca în caz de omor, circumstanța agravantă prevăzută în art.75 lit.d C.pen.să fie incidentă ori de câte ori suprimarea vieții unei persoane a avut loc pe fondul unor impulsuri interne contrare moralei, cum ar fi răutatea, invidia”. Probele dosarului nu evidențiază oportunitatea reținerii ca circumstanțe agravante și a altor împrejurări care imprimă faptei un caracter grav, loviturile aplicate de inculpat asupra victimei, s-au circumscris laturii obiective, specifice comiterii infracțiunilor contra vieții. Dacă s-ar fi constatat pe baza probelor de la dosar existența sadismului, aceasta ar fi determinat încadrarea juridică a infracțiunii comise de inculpat în infracțiunea de omor deosebit de grav, ceea ce nu este cazul. **Apelul părții civile alături de apelul procurorilor este însă fondat** cu privire la înlăturarea circumstanțelor atenuante și aplicarea unei pedepse majorate inculpatului. Totodată, apelul părții civile este fondat și sub aspectul acordării unor daune minime materiale și morale de către prima instanță, impunându-se majorarea acestora, pentru considerentele ce vor fi dezvoltate în cuprinsul deciziei.

Față de cele expuse mai sus, apar ca fondate apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș și partea civilă S.D.urmând a fi admise în parte, în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen. împotriva sentinței penale nr.626 din 2.12.2011 a Tribunalului Maramureș, pe care o va desființa doar cu privire la individualizarea judiciară a pedepsei pentru tentativa la omor calificat prv.de art. 20 Cod penal, 174, 175 lit.i Cod penal și înlăturarea art. 33 lit.a Cod penal si judecând sub acest aspect:

va condamna pe inculpat în baza art. 20 Cod penal raportat la art. 174 și 175 al.1 lit.i Cod penal pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat, la o pedeapsă de 7 ani 6 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal, ca pedeapsă complementară.

Curtea, în baza art. 71 C. pen. va interzice inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C. pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege, curtea apreciază că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpatul a comis o infracțiune contra vieții. Gravitatea faptei relevă că inculpatul nu are capacitatea de a aprecia asupra unor valori fundamentale cum este viața.

Este adevărat că, într-o societate democratică, și dreptul la alegeri libere este o valoare fundamentală.

Din moment ce inculpatul nu are maturitatea de a respecta dreptul la viață al celor mai apropiați semeni, acesta fiind unul din motivele pentru care va fi lipsit de libertate până la executarea pedepsei, se impune în mod rezonabil concluzia că inculpatul nu este în măsură să aprecieze asupra modului cum este guvernată țara și să-și exprime opinia cu privire la alegerea corpului legislativ.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor sale electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

În baza art. 350 C. proc. pen. se va menține starea de arest a inculpatului.

În conformitate cu disp. art. 160^b cod proc. pen. dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau că există temeiuri noi care justifică această măsură, dispune menținerea acesteia.

Cum, în cauză, temeiul arestării îl constituie dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. f cod proc. pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii în continuare a măsurii arestării preventive.

Întrucât infracțiunea presupus a fi săvârșită denotă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat la 7 ani și 6 luni închisoare de către Curte, se impune menținerea stării de arest, persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatănd că sunt întrunite atât cerințele legislației interne, cât și prevederile art. 5 pct. 1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs. Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Maramureș nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Cu privire la menținerea măsurii arestării preventive, în cauză s-a constatat că subzistă temeiurile prevăzute de art 148 lit f Cod procedură penală, respectiv sunt indicii temeinice de a se crede că inculpatul ar fi comis fapte pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și, de asemenea, sunt probe că lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În același timp nu se poate ignora împrejurarea că în speță, s-a pronunțat deja o condamnare de către tribunal pentru faptele deduse judecății.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea sau menținerea măsurii arestării preventive. O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum sunt și infracțiunile contra vieții, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorului constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive. Este și cazul infracțiunilor de omor.

Art.5 paragraf 1 lit c din Convenție și implicit practica CEDO au dezvoltat noțiunea autonomă de „ motive plauzibile” (cauza Fox, Campbell și Hartley contra Regatului Unit, hotărârea din 30 august 1990). Această noțiune depinde de circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Faptele pe care se bazează aceste motive plauzibile trebuie să fie nu doar autentice, ci și să convingă un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis acea infracțiune, motive puse în evidență de circumstanțele particulare ale speței de față.

Din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că menținerea măsurii arestării preventive s-a făcut atât cu respectarea procedurii prevăzute de legea procesual penală, prin raportare și la dispozițiile constituționale cât și la cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În baza art.88 C.pen. și art.381 C.proc.pen., se va deduce din pedeapsă reținerea și arestul preventiv din 26.04.2011 și până la zi.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței apelate.

Conform art.189 C.proc.pen., se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj suma de 200 lei onorariu pentru apărătorul din oficiu, sumă ce se va plăti din F.M.J.

În baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.cheltuielile judiciare avansate de stat, vor rămâne în sarcina acestuia.

După analiza admiterii apelului părții civile, Parchetului și al inculpatului sub aspectul laturii penale a cauzei, Curtea va proceda la analizarea solicitării părții civile S.D. sub aspectul cuantumului pretențiilor materiale și morale acordate de instanța de fond.

În fața instanței de fond la f.37, partea vătămată S.D. s-a constituit parte civilă cu suma de 7833 lei daune materiale la care se adaugă contravaloarea pensiei de invaliditate pe o durată de 3 luni în sumă de 1942 lei și suma de 100.000 euro cu titlu de daune morale.

În fața Curții de Apel Cluj la termenul din 16.02.2012 partea civilă a arătat că nu mai solicită suma de 1942 lei ca și contravaloare a pensiei, întrucât a încasat-o de la Oficiul de Pensii însă, solicită în continuare obligarea inculpatului la plata sumei de 100.000 euro ca daune morale, iar ca daune materiale cere obligarea inculpatului la plata sumelor de 7833 lei, 1077 lei cu același titlu reprezentând cheltuieli efectuate pe perioada iunie 2011 – decembrie 2011 precum și suma de 240 lei cheltuieli judiciare reprezentând contravaloarea transportului său și a martorei G.V. la data de 26.01. și 16.02.2012 de la domiciliu la instanță și retur.

La data de 20.02.2012 partea civilă a formulat concluzii scrise în care a solicitat obligarea inculpatului la plata sumelor de mai sus cu titlu de daune materiale și morale.

Din verificarea nemijlocită de către instanța de control judiciar, a sumelor cerute, rezultă ca dovedite cu titlu de daune materiale suma totală de 3727 lei aceasta compunându-se din: 30 lei transportul victimei de la Ocna Șugatag la Sighet pentru ieșirea din spital; 130 lei taxă achitată pentru examinarea efectuată de medicul legist plus transportul la acesta; 80 lei reprezentând contravaloarea transportului în faza de urmărire penală de la Ocna Șugatag la Baia Mare pentru declarații la poliție; 30 lei transportul de la Ocna Șugatag la Sighet în vederea scoaterii firelor de la picior; 60 lei contravaloarea transportului în vederea primei internări în spital; 60 lei cu același titlu pentru a doua internare în unități sanitare; 30 lei extragerea primei atele de deget; 30 lei cu același titlu pentru a doua atelă de la deget; 100 lei contravaloarea transportului de la Ocna Șugatag la Sighet în trei rânduri pentru extragerea atelelor, operațiune nerealizată datorită absenței doctorului; 80 lei transportul de la Ocna Șugatag la Baia Mare pentru control medical la plămâni, 25 lei contravaloarea radiografiei la plămâni; 80 lei transportul de la Ocna Șugatag la Baia Mare pentru declarații la procuror; 30 lei contravaloarea aceluiași transport la medicul legist pentru prelungirea numărului de zile de îngrijiri medicale; 80 lei contravaloarea aceluiași transport la medicul legist pentru predarea actului medico-legal; 80 lei contrav. aceluiași transport la Baia Mare pentru control medical la plămâni; 25 lei contrav. radiografiei pulmonare; 30 lei contrav. aceluiași transport de la Ocna Șugatag la Sighet la parchet pentru a da declarații; 20 lei contrav. transportului de la Ocna Șugatag la Sighet achitat martorilor I.B. și M.B. la parchet pentru a da declarații; 160 lei plătită celor doi martori pentru pierderea zilei de muncă; 80 lei contrav. transportului pe aceeași rută la medicul legist, deplasare efectuată la solicitarea procurorului; 30 lei contrav. transportului la Sighet la dr.R. pentru consult de specialitate ortopedic; 80 lei contrav. transportului pe aceeași rută la ieșirea din spital; 150 lei contrav. a trei injecții efectuate de către medicul anestezist; 1150 și 1077 lei reprezintă contravaloarea cheltuielilor efectuate cu supraalimentația pe perioada spitalizării, contravaloarea medicamentelor cumpărate și toate deplasările realizate cu autoturismul personal datorită împrejurării că victima avea piciorul în gips. Astfel, au fost dovedite de către partea civilă sumele de 1500 lei + 1150 lei + 1077 lei = 3727 lei. Nu au putut fi acordate de către Curte contravaloarea telefonului în sumă de 800 lei întrucât inculpatul a fost achitat pentru infracțiunea de tâlhărie și nici suma de 1590 lei reprezentând salariul de la firma SC P.G. SRL unde a fost angajat pe o durată de trei luni, întrucât nu a fost depus la dosar niciun act doveditor care să ateste această împrejurare, nici în fața tribunalului și nici în fața Curții. De asemenea, nu s-a probat în fața instanței de fond și a celei de apel, ce reprezintă suma de 5040 lei cheltuită de inculpat pe perioada octombrie 2010 – iunie 2011, astfel că aceasta nu a fost acordată.

Nu a fost onorată nici solicitarea părții civile de obligare a inculpatului la plata sumei de 1873 lei reprezentând contravaloarea găleților de plastic, a uleiului pentru

drujbă, a sculelor pentru același aparat, a unei securi, a 900 kg mere, obiecte lăsate în păstrarea unei persoane minore (a D.), întrucât dispariția acestora nu se află în raport de cauzalitate cu tentativa la omor comisă de inculpat.

Se impune majorarea daunelor morale la care a fost obligat inculpatul în favoarea părții civile S.D., el rămânând cu o invaliditate de 34% în urma tentativei la omor, întrucât **CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană.** Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.** Prin actele depuse la dosar au fost dovedite atât pagubele materiale ale părții civile S. reprezentând contravaloarea pierderilor suferite pe perioada incapacității temporare de muncă, contravaloarea deplasărilor la unitățile medicale pe perioada convalescenței, prețul medicamentelor și a supraalimentației pe perioada refacerii sănătății.

În aceste condiții, daunele materiale au fost majorate de către Curte, conform considerentelor expuse în cuprinsul deciziei.

Referitor la daunele morale, cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În privința părții civile S.D., Curtea constată că victima unei infracțiuni de natura celei comise de inculpat, are dreptul la repararea prejudiciului nepatrimonial

cauzat prin vătămări corporale aduse sănătății sale, acest prejudiciu constând în suferințele fizice și psihice pe care le-a suportat de pe urma faptului ilicit.

Astfel, victima, o persoană în vârstă de 56 de ani, a fost supusă mai multor operații, ca urmare a fracturilor suferite, a fost spitalizată o lungă perioadă de timp, suferind intervenții chirurgicale, după care s-a aflat în tratament medical în cursul căruia a continuat să aibă dureri.

Internarea în spital, conștiința de a fi bolnav, suferința de a fi privat de o viață normală corespunzătoare vârstei, implică și o suferință psihică, ce presupune, de asemenea, o compensație, și anume sub forma unor daune morale pentru prejudiciul nepatrimonial ce i s-a cauzat și care, în cuantumul solicitat și acordat de Curte, este justificat.

Așadar, prin infracțiunea săvârșită, este neîndoielnic că inculpatul a determinat supunerea părții civile S. la traume fizice și psihice excepționale.

De aceea, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul patrimonial și nepatrimonial încercat de partea civilă, Curtea apreciază că instanța de fond a pronunțat o soluție netemeinică, necorespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale astfel că va admite apelul acestuia împotriva aceleiași sentințe și sub aspect civil în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen., pe care o va desființa în latura penală și civilă și judecând sub acest aspect:

Va obliga inculpatul să achite părții civile în echitate 50.000 euro daune morale sau echivalentul în lei al acesteia la data plății și suma de 3727 lei daune materiale și 240 lei cheltuieli judiciare în apel, reprezentând contravaloarea transportului de la domiciliu la instanță și retur pentru el la 26.01.și 16.02.2012 și pentru martora G.V. 16.02.2012.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței apelate. (Judecător Delia Purice)

Efectele art. 74¹ C.pen. în cazul infracțiunii de delapidare săvârșită anterior intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010. Soluționarea cauzei în decembrie 2011, după declararea neconstituționalității art. 74¹ C.pen. Aplicarea art. 13 C.pen și încetarea procesului penal. Inculpat care a achitat prejudiciul mai mic de 50.000 euro în cursul judecății

Potrivit art. 13 C.pen. în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică cea mai favorabilă.

Scoaterea din vigoare a unei norme penale ca efect al deciziei Curții Constituționale va determina în mod necesar revenirea la prevederile legale anterioare actului normativ neconstituțional. Cu alte cuvinte, legea abrogată de legea neconstituțională va fi repusă în vigoare determinând astfel existența unei succesiuni de legi penale care atrage incidența regulilor generale privind aplicarea legii mai favorabile.

Din actele dosarului rezultă faptul că în cursul procesului penal inculpatul a acoperit integral prejudiciul în cuantum de 28.685 lei, creat părții vătămate.

În aceste condiții instanța corect a făcut aplicarea art. 13 C.pen. vizând legea penală mai favorabilă și a reținut în sarcina inculpatului dispozițiile art. 74 ind. 1 alin.2 teza a II-a C.pen.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 492/R din 22 martie 2012

Judecătoria Turda prin sentința penală nr.541 din 21.12.2011 în temeiul art. 334 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului K.M. din infracțiunea de delapidare în formă continuată prevăzută de art. 215 ind. 1 alin.1, 2 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal în infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată, prev. și ped. de art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal.

În baza art. art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal- cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal, art. 320 ind.1 alin.1-4, 7 C. pr. penală, art. 74 lit. a, c C. penal, art. 76 lit c C. penal, a condamnat pe inculpatul K.M., la pedeapsa închisorii în cuantum de 2 ani și 6 luni pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată

În baza art. 71 C.pen., s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a tz. II C.pen.(dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice) și art. 64 lit. c C. penal (dreptul de a exercita profesia de contabil ori economist) pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. 2 C.pen., rap. la art. 248 ind.1 C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a întezicerii dreptului prev. de art. 64 lit. a tz. II C.pen.(dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice) și art. 64 lit. c C. penal (dreptul de a exercita profesia de contabil ori economist) pe o durată de 3 ani, care se va executa după finalizarea executării pedepsei principale, conform art. 66 C.pen.

În temeiul art.350 C.pr.pen. s-a menținut starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. deduce din pedeapsa aplicată acestuia timpul reținerii pe o durată de 24 ore începând cu data de 19.09.2011 ora 13.20 și a arestului preventiv de la 05.10.2011 la zi.

În temeiul art. 334 C.p.p. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului S.I.A. din infracțiunea de complicitate la delapidare prevăzută de art. 26 rap. la art. 215 ind. 1 alin.1 C. penal în infracțiunea de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b rap. la art. 10 lit. i C. pr. penală, art. 74 ind. 1 C. penal, art. 13 C. penal s-a dispus încetarea procesului penal în ce-l privește pe inculpatul S.I.A. sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C, cu referire la art. 258 C. penal și aplică sancțiunea administrativă constând în amendă în cuantum de 700 lei.

S-a constatat că inculpatul S. a achitat prejudiciul cauzat.

În baza art. 14, 346 C. pr. penală, art.998-999 C.civ., s-a admis acțiunea civilă formulată de partea civilă SC A.C.R. SRL-Turda, și obligă inculpatul K. la plata către partea civilă menționată a sumei de 859 459,48 lei cu titlu de despăgubiri materiale.

În baza art. 191 alin. 1, 2 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul K. la plata către stat a sumei de 1500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare și pe inculpatul S. la plata către stat a sumei de 300 lei cu același titlu, din care suma de 100 lei onorariu av. oficiu și 100 lei onorariu av. oficiu se vor avansa din FMJ.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin Rechizitorul nr. 1825/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Turda s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților după cum urmează:

- K.M. - pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată prev. și ped. de art. 215 ind.1 alin.1 și alin.2 C. pen. cu aplic. art. 41 alin.2 C. pen.

- S.I.A. - pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la delapidare, prev. și ped. de art. 26 C. pen. raportat la art. 215 ind.1 alin. 1C. pen.

În fața instanței de judecată, anterior deschiderii cercetării judecătorești, inculpații, în baza art. 320 ind.1 C. pr. penală, au declarat că recunosc în totalitate săvârșirea faptelor reținute în sarcina lor, nu solicită administrarea de probe și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunosc și le însușesc, cererile fiind încuviințate.

În perioada 2003 - 2010 inculpatul K.M. a deținut funcția de director economic la SC A.C.R. SRL și ulterior contabil șef în cadrul aceleiași societăți.

În cursul anului 2010 în cadrul analizării activității SC A.C.R. SRL conducerea societății a constatat anumite nereguli cu privire la legalitatea unor operațiuni financiare efectuate de către inculpatul K.M. cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, fapt ce a determinat efectuarea unor controale interne și a unui audit intern efectuat de un auditor financiar independent, concluziile acestora stabilind faptul că inculpatul a efectuat mai multe plăți din conturile societății parte vătămată, plăți care nu au avut nici un fel de justificare.

În consecință la data de 12.01.2011 a fost întrunită o comisie de cercetare internă cu privire la situația plăților nejustificate efectuate în anul 2010, comisie care a constatat că inculpatul K.M. a efectuat plăți incorecte și ilegale pe parcursul anului 2010. Cu această ocazie inculpatul și-a recunoscut conduita și și-a luat un angajament că va restitui sumele în cauză.

Ulterior, la data de 07.03.2011 SC A.C.R. SRL a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, solicitând efectuarea de cercetări față de K.M. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de delapidare, gestiune frauduloasă, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, fals material în înscrisuri oficiale și fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Pentru a se stabili modalitatea în care inculpatul K.M. trebuia să-și exercite atribuțiile de serviciu conform normelor interne ale societății SC A.C.R. SRL, au fost audiate persoanele angajate cu atribuții în domeniul financiar - contabil în cadrul societății, precum și reprezentantul societății în persoana numitului D.O. - director general al acesteia.

S-a stabilit astfel că inculpatul K.M., în calitate de director economic și ulterior contabil șef al societății, avea printre atribuțiile de serviciu și efectuarea de plăți către diferitele persoane juridice sau fizice cu care societatea desfășura relații comerciale. Pentru toate relațiile comerciale pe care SC A.C.R. SRL le desfășura pentru realizarea producției se întocmeau contracte în care se specificau drepturile și obligațiile fiecărei părți, numai ulterior încheierii acestor contracte urmând a se realiza relații comerciale între părți.

Așa cum rezultă din declarațiile martorilor D.G.S., contabil în cadrul societății parte vătămată, D.M.B. - economist în cadrul societății, modalitatea prin care erau efectuate plățile conform normelor interne era următoarea : inculpatul K.M. înainta către compartimentul contabilitate o listă cu plățile ce trebuiau efectuate, personalul din compartimentul Financiar - Contabil al societății completa ordinele de plată, această activitate fiind desfășurată doar în baza unor facturi fiscale sau proforme emise de beneficiarul plăților, fapt ce permitea și completarea ordinelor de plată cu datele necesare pentru efectuarea plății, urmând ca apoi acestea să fie înaintate inculpatului K.M., care le verifica și le semna. În continuare ordinele de

plată erau duse la secretariat pentru efectuarea celei de a doua semnături necesare, respectiv a numitului P.E.S., director de producție la SC A.C.R. SRL, urmând ca ordinele de plată să revină la compartimentul contabilitate unde erau înregistrate în registrul de evidență a ordinelor de plată, registru în care acestea erau menționate, primind fiecare un număr de ordine, acesta fiind inserat și pe ordinul de plată, iar ulterior erau trimise la bancă.

Conform înțelegerilor interne în cadrul societății un anumit număr de ordine de plată, aproximativ zece pentru cazuri urgente, care necesitau efectuarea imediată de plăți, erau semnate în alb de către numitul P.E.S., acestea fiind la compartimentul contabilitate, iar în cazurile menționate puteau fi completate conform procedurii de mai sus, semnate de către inculpatul K.M. și trimise spre decontare.

Încălcând aceste norme interne și profitând de poziția pe care o deținea în cadrul ierarhiei societății inculpatul K.M. a solicitat în mai multe rânduri ordine de plată necompletate sau care purtau semnătura directorului tehnic P.E.S., în alb, pe care le completa personal, după care acestea erau trimise labancă pentru efectuarea plăților.

De asemenea, inculpatul K.M. solicita de la compartimentul Financiar - Contabil și registrul de evidență al ordinelor de plată, însă ulterior acesta aloca ordinelor de plată completate personal, numere de ordine care fuseseră alocate efectuării unor plăți reale anterioare către alți beneficiari.

În această modalitate inculpatul K.M. a efectuat, fără a exista facturi fiscale sau facturi proforme, emise de societățile beneficiare, și în anumite cazuri fără să existe nici un fel de relații comerciale sau prestații, mai multe plăți ilegaleși fără suport, încălcând normele de funcționare a societății, creând astfel un prejudiciu SC A.C.R. SRL de 1.292.929,23 RON.

Astfel,

1. În data de 14.04.2010 inculpatul K.M. a efectuat o plată electronică prin sistemul Multix în sumă de 25.000 lei către S.C. A.I.E. S.R.L. Turda, administrator A.A. și director A.L., fără documente justificative, respectiv facturi fiscale sau facturi proforme, cu titlu de avans. Între S.C. A.I.E. și S.C. A.C.R. S.R.L. există relații contractuale, obiectul fiind livrarea de carburanți.

Prejudiciul a fost recuperat în totalitate, prin efectuarea de contraprestații, doar după ce, fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului, societatea parte vătămată a efectuat demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

2. În data de 30.11.2010 inculpatul, în urma unei înțelegeri cu numitul J.A., administrator la S. C. L. S.R.L., societate cu care S.C. A.C.R. avea relații comerciale, a efectuat o plată cu titlu de avans, fără documente justificative, respectiv facturi fiscale sau facturi proforme, obiectul fiind efectuarea de transporturi rutiere. Întrucât societatea avea conturile blocate de Administrația Financiară, pentru a nu vira suma de bani în contul acelei societăți, a efectuat o plată manuală prin ordin de plată în sumă de 19.840 lei în contul S.C. C. S.R.L. administrator C.C.D., fără ca între cele două societăți să existe relații comerciale, iar administratorul C.C.D., care cunoștea înțelegerea dintre inculpat și J.A., a pus astfel la dispoziția inculpatului contul S.C. C. S.R.L. și a scos personal din contul S.C. C. S.R.L., în mai multe tranșe de 5.000 lei, suma de 19.840 lei și a înmânat-o administratorului J.A..

Numitul C.C.D. fiind audiat confirmă situația de fapt, suma fiind înregistrată în contabilitatea societății, martorul arătând că ulterior a predat suma numitului J.G. care a emis mai multe facturi de transport marfă până la contravaloarea sumei.

Cu privire la această operațiune a fost efectuat și un control al Gărzii Financiare Cluj care confirmă situația de fapt.

Prejudiciul a fost recuperat în totalitate, prin restituirea sumei, numai ulterior după ce, fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului, societatea parte vătămată a efectuat demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

3. În data de 04.06.2010 inculpatul, în urma unei înțelegeri cu numitul B.G., administratorul S.C. E.I. S.R.L. Turda, societate care are relații comerciale cu S.C. A.C.R. S.R.L., a efectuat o plată manuală prin ordin de plată către S.C. E.I. S.R.L. în sumă de 15.000 lei.

Fiind audiat, numitul B.G. a confirmat situația de fapt și a precizat că inculpatul K.M. l-a contactat în data de 03.06.2011 pentru a vira în contul societății SC E.I. SRL Turda, pe care o administra suma de 15.000 lei, cu titlu de „avans”.

Acesta mai susține că inculpatul i-a cerut ca din această sumă să-i remită 13.000 lei, personal.

În continuare B.G. a precizat că a ridicat suma de 13.000 lei din contul deschis, bani pe care susține că ulterior i-a predat inculpatului K.M. în biroul acestuia de la sediul societății SC A.C.R. SRL, obținând de la inculpatul K.M. promisiunea că o să-i restituie suma respectivă în timp de o săptămână, sau o va depune în contul SC A.C.R. SRL din partea SC E.I.SRL ca sumă nedatorată, fără a acționa însă în acest sens.

Prejudiciul a fost recuperat prin efectuarea de contraprestații, doar ulterior după ce, fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului, societatea parte vătămată a efectuat demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

Cu privire la activitatea S.C. E.I. S.R.L. referitor la aceste operațiuni s-a solicitat A.N.A.F- Garda Financiară Cluj-Napoca efectuarea de verificări, concretizate prin Nota de Constatăre din data de 05.09.2011, care precizează referitor la destinația sumei de 15.000 lei, la care am făcut referire mai sus, că acesta a fost folosită în activitatea curentă a societății.

4. În luna decembrie 2009 numitul V.C., administrator la S.C. H.T.I. S.R.L. Turda, această societate având relații comerciale cu S.C. A.C.R. S.R.L., l-a împrumutat, în calitate de persoană fizică pe inculpatul K.M. cu suma de 5.000 lei, iar numitul C.M. l-a împrumutat pe inculpatul K. cu aceeași sumă.

Ulterior, la solicitarea lui V.C. de restituire a sumei inculpatul K. a virat suma de 10.000 lei din contul SC A.C.R. SRL în contul SC H.T.I. S.R.L. Turda.

V.C. susține că din această sumă a predat inculpatului suma de 5.000 lei.

Suma se 10.000 lei virată în contul societății și rămasă în debitul acesteia față de SC A.C.R. SRL a fost acoperită ulterior prin contraprestații, astfel că în prezent prejudiciul este recuperat.

5. În data de 16.02.2010 inculpatul a efectuat o plată manuală prin ordin de plată în sumă de 7.000 lei către S.C. M.D. S.R.L., Turda, administrator V.M.B., societate care are relații comerciale cu S.C. A.C.R. S.R.L., iar către aceeași societate a mai efectuat încă două plăți manuale prin ordin de plată în zilele de 25.05.2010 și 14.09.2010, în sumă de 3.500 lei și, respectiv 23.650 lei, toate plățile fiind efectuate cu titlu de avans lucrări, fără a exista facturi fiscale sau facturi proforme emise.

Prejudiciul a fost recuperat prin efectuarea de contraprestații, numai ulterior după ce fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului, societatea parte vătămată a efectuat demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

Cu privire la activitatea S.C. M.D. S.R.L., referitor la aceste operațiuni s-a solicitat A.N.A.F- Garda Financiară Cluj-Napoca efectuarea de verificări, concretizate prin Procesul verbal din data de 31.08.2011. În urma controlului efectuat au fost confirmate viramentele sus-menționate care nu au avut corespondent în emiterea de facturi de către societatea menționată.

6. În data de 17.11.2010 și 23.11.2010 inculpatul a efectuat două plăți manuale prin ordin de plată în sumă de 17.200 lei și 11.153,20 lei cu titlu de avans către S.C. V.S.I. S.R.L. Turda, administrator V.M.B., societate care are relații comerciale cu S.C. A.C.R. S.R.L., toate plățile fiind efectuate cu titlu de avans lucrări, fără a exista facturi fiscale sau facturi proforme emise.

Prejudiciul a fost recuperat în totalitate, prin efectuarea de contraprestații, numai ulterior după ce fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului societatea, parte vătămată, a făcut demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

Cu privire la activitatea S.C. V.S.I. S.R.L. Turda referitor la aceste operațiuni s-a solicitat A.N.A.F- Garda Financiară Cluj-Napoca efectuarea de verificări, concretizate prin Procesul verbal din data de 31.08.2011. În urma controlului efectuat au fost confirmate viramentele sus-menționate care nu au avut corespondent în emiterea de facturi de către societatea menționată. f. 370-372 dosar u.p.

7. În zilele de 17.02.2010, 18.02.2010, 23.02.2010 și 26.02.2010, inculpatul K.M. a efectuat plăți electronice prin sistemul Multix în sumă totală de 77.000 lei către F.C. A. Turda S.A. din Turda, director S.I.A., fără să existe un document de sponsorizare valabil pentru anul 2010, inculpatul neavând acordurile statutare ale societății parte vătămată pentru a efectua această plată, prejudiciul nefiind recuperat.

8. În baza unei înțelegeri cu numitul S.I.A., administrator la S.C. S.C. S.R.L. Turda, inculpatul a efectuat un număr de două plăți cu titlu de avans către această societate deși nu existau relații comerciale între S.C. S.C. SRL și S.C. A.C.R.,

În data de 10.03.2010 a efectuat o plată electronică în sumă de 15.685 lei și în data de 31.05.2010 a efectuat o plată manuală prin ordin de plată în sumă de 13.000 lei, suma totală fiind de 28.685 lei.

Administratorul S.I.A. a scos această sumă din contul societății sale și susține că a restituit întreaga sumă inculpatului K.M. care a folosit-o în interes personal, deși această sumă provenea de la S.C. A.C.R. S.R.L.

S.C. S.C. S.R.L. nu a desfășurat nici o activitate comercială de la înființare, nu a avut nici un angajat și nu au fost întocmite documente contabile, societatea fiind ulterior închisă.

Ulterior, inculpatul S.I. a recunoscut săvârșirea infracțiunii constând în aceea că, deși societatea care o administra nu desfășura nici o activitate comercială, a pus la dispoziția inculpatului K.M. conturile societății unde acesta a virat sumele menționate mai sus din conturile S.C. A.C.R. iar ulterior a retras aceste sume de bani. Inculpatul a achitat prejudiciul în mai multe tranșe, prejudiciul total fiind achitat numai în data de 28.10.2011.

9. Inculpatul K.M. a efectuat plăți nejustificate către S.C. M. S.R.L. în sumă de 90.536,03 lei, între cele două societăți există relații comerciale, toate plățile fiind efectuate cu titlu de avans lucrări, fără a exista facturi fiscale sau facturi proforme emise.

Prejudiciul a fost recuperat în totalitate, prin efectuarea de contraprestații, numai ulterior după ce fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului societatea, parte vătămată, a făcut demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

10. Inculpatul K.M. a efectuat plăți nejustificate prin ordin de plată către S.C. Mecanica Pastor S.R.L. în sumă de 240.341,96 lei, între cele două societăți există relații comerciale, toate plățile fiind efectuate cu titlu de avans lucrări, fără a exista facturi fiscale sau facturi proforme emise.

Prejudiciul a fost recuperat în totalitate, prin efectuarea de contraprestații, numai ulterior după ce fiind constatată activitatea ilegală a inculpatului societatea, parte vătămată, a făcut demersuri legale în vederea recuperării prejudiciului.

11. În zilele de 26.02.2010, 15.03.2010 și 19.04.2010 inculpatul a efectuat un număr de 3 plăți electronice nejustificate în sumă totală de 6.000 lei către numita C.E. Numita C.E. nu a avut nici un fel de relații comerciale și nici nu a prestat nici un fel de categorii de servicii către SC A.C.R. SRL.

12. În zilele de 15.02.2010 și 22.02.2010 inculpatul a efectuat două plăți electronice nejustificate în sumă totală de 4.000 lei către numita D.I. Nu a fost identificată întrucât nu mai locuiește la adresa de domiciliu. Numita D.I. nu a avut nici un fel de relații comerciale și nici nu a prestat nici un fel de categorii de servicii către SC A.C.R. SRL.

Cu privire la efectuarea tuturor plăților menționate anterior, inculpatul le recunoaște, însă a precizat că, deși a efectuat aceste plăți fără a avea documente justificative la bază, de exemplu facturi fiscale emise de aceste societăți, întrucât cu o parte din acestea avea relații comerciale mai vechi, a considerat că, aceste societăți având probleme financiare, le poate sprijini activitatea în baza acestor plăți efectuate cu titlu de „avans”.

Instanța a reținut că astfel de acte sunt permise persoanei juridice în măsura în care acestea sunt realizate în vederea realizării obiectului de activitate al acesteia, or în situația de față aceste plăți au fost efectuate în mod evident fraudulos, fără a avea în vedere un anumit tip de prestații din partea acestora, fapt ce este dovedit și prin faptul că numai ulterior identificării acestor plăți nejustificate, la o perioadă apreciabilă de la momentul efectuării lor, s-a realizat o compensare și o recuperare parțială a acestor plăți, numai în condițiile în care SC A.C.R. SRL a întreprins demersuri pentru a le recupera.

13. Inculpatul K.M. a virat sume totalizând 575.212,41 lei către un număr de trei societăți comerciale, respectiv S.C. D.P. S.R.L. Cluj-Napoca, S.C. M.P.R. S.R.L. Cluj-Napoca și S.C. N.M. S.R.L. București, toate administrate de numitul G.I., fără ca între aceste societăți și S.C. A.C.R. S.R.L. să existe vreo relație comercială. Astfel, a efectuat un număr de 5 plăți în sumă totală de 291.422,3 lei către S.C. D.P. S.R.L. Cluj-Napoca, (firmă aflată în insolvență din 23.02.2011), după cum urmează:

- la data de 02.11.2010 a efectuat o plată manuală cu ordin de plată în sumă de 38.425 lei

- la data de 05.11.2010 a efectuat o plată în sumă de 38.110,50 lei

- la data de 11.11.2010 a efectuat o plată în sumă de 49.1329,80 lei

- la data de 07.12.2010 a efectuat o plată în sumă de 83.200 lei

- la data de 14.12.2010 a efectuat o plată în sumă de 82.357 lei .

Pe toate aceste facturi emise de G.I. au fost înscrși ca delegați din partea S.C. A.C.R. S.R.L. care au preluat marfa de la S.C. D.P. S.R.L. numiții P.C. și P.C..

14. Către S.C. M.P.R. S.R.L. Cluj-Napoca, administrată de numitul G.I., inculpatul a făcut un număr de 7 plăți în sumă totală de 250.922,25 lei, după cum urmează:

- 29.09.2010 suma de 25.236 lei pentru care a fost emisă de către numitul G.I. factura fiscală nr. 151/28.09.2010, iar delegat din partea S.C. A.C.R. S.R.L. a fost înscris numitul P.C..

- 21.10.2010 suma de 55.128 lei pentru care a fost emisă în fals factura fiscală nr. 153/20.10.2010, iar delegat P.C..

- 25.10.2010 suma de 35.267,80 lei pentru care a fost emisă factura nr. 154/22.10.2010, iar delegat P.C..

- 27.10.2010 suma de 31.058,27 lei pentru care s-a emis în fals factura fiscală nr. 156/26.10.2010, iar delegat O.V..

-01.11.2010 suma de 55.132 lei pentru care s-a emis în fals factura fiscală nr.202/10.11.2010,iar delegat P.C..

-12.11.2010 suma de 23.989,50 lei pentru care s-a emis în fals factura fiscală nr.203/22.10.2010,iar delegat P.C..

-17.31.2010 suma de 25.110,68 lei pentru care s-a emis în fals factura fiscală nr.204/25.11.2010,iar delegat P.C..

Este de precizat că mărfurile înscrise pe aceste facturi fiscale emise de G.I. nu au intrat la S.C. A.C.R. S.R.L. și, de asemenea, facturile fiscale nu au fost comunicate la S.C. A.C.R. S.R.L.

15 .Către S.C. N.M. S.R.L. din București, administrată de același G.I., (firmă radiată la data de 03.12.2010) inculpatul a efectuat o singură plată manuală prin ordin de plată în sumă de 32.867,86 lei,la data de 01.10.2010.

Este de precizat că mărfurile înscrise pe aceste facturi fiscale emise de G.I. nu au intrat în patrimoniul S.C. A.C.R. S.R.L. și, de asemenea, facturile fiscale nu au fost transmise la S.C. A.C.R. S.R.L, conform precizărilor efectuate de către aceasta.

S-a procedat de asemenea la audierea martorilor K.R. și P.C.D., persoane, ale căror date apar înscrise pe facturile emise de către societățile administrate de G.I., întrucât s-a constatat faptul că pe un număr de șase facturi corespunzător numelui P.C. a fost consemnată seria C.I. a martorului K.R..

Martorul K.R. precizează în declarația sa că nua avut niciodată nici o legătură cu aceste societăți comerciale și implicit cu administratorul acestora, nefiind angajat în nici un moment al acestor societăți și nu își explică modalitatea în care datele sale personale au fost consemnate în facturile respective.

Martorul P.C.D. a aratat în declarația sa că a lucrat o perioadă de timp la SC M.P. SRL, însă în perioada în care acesta a lucrat nu au fost desfășurate relații comerciale cu SC A.C.R. SRL.

Martorul a mai precizat că nu s-a deplasat personal în nici un moment la SC A.C.R. SRL, nu cunoaște unde se află această societate și nici obiectul de activitate al acesteia.

Totodată fiindu-i prezentate mai multe facturi emise de către cele trei societăți, facturi la care am făcut referire mai sus, martorul precizează că nu își recunoaște semnătura.

Este important de menționat că în perioada imediat următoare momentului în care sumele de bani intrau în conturile societății acestea erau retrase, în numerar de către G.I., iar conform borderourilor de achiziție justificative pentru retragerea sumelor de bani, toate sumele de bani intrate în conturile societăților și ridicate de către figurau ca achiziții de la producători individuali de diferite produse metalice.

Procedându-se la verificarea borderourilor de achiziție, acestea fiind înaintate de societățile bancare, se constată că „achizițiile ” de produse metalice erau făcute de la două persoane fizice, respectiv M.A. din jud. Sălaj și A.Z. din jud. Iași.

Fiind audiați martorii M.A. și A.Z., identificați de către organele de poliție, aceștia au precizat că niciodată nu au furnizat societăților menționate produsele menționate, specificând că nu a avut relații comerciale cu acestea și nu au vândut acestora nici un fel de bunuri.

16. În data de 25.11.2010 inculpatul K.M. a efectuat o plată manuală prin ordin de plată în sumă de 26.311,25 lei către S.C. S.J.C. S.R.L., administrată de G.I., rudă cu G.I., deși între societatea sa și S.C. A.C.R. S.R.L. nu a existat nici o relație comercială.

17. Inculpatul K.M. a efectuat un număr de cinci plăți în sumă totală de 128.888,82 lei, către S.C. S.C.I. S.R.L. Turda, administrator B.I. și director L.L.S. S.C. S.C.I. S.R.L., societate care nu a avut relații comerciale cu S.C. A.C.R. S.R.L., iar plățile au fost efectuate în mod nejustificat, după cum urmează:

- la 15.09.2010 suma de 25.500 lei
- la 19.10.2010 suma de 33.090,46 lei
- la 25.10.2010 suma de 34.959,36 lei
- la 03.11.2010 suma de 20.139 lei
- la 08.11.2010 suma de 15.200 lei

Imediat după efectuarea plăților sumele de bani au fost retrase în numerar din conturile societății de către B.I. și L.L.S. Procedându-se la verificarea borderourilor justificative completate la unitatea bancară în momentul retragerii sumelor de bani , respectiv achiziții de la două societăți comerciale , S.C. A. și S.C. G.I., s-a constatat , conform procesului verbal încheiat de către Garda Financiară că acestea achiziții au fost nereale.

Pentru toate aceste sume numitul L.L.S. a emis factura nr.000024/15.10.2010 în valoare de 128.888,36 lei, obiectul fiind lucrări manoperă fierari betonști.

L.L.S. a declarat că a înaintat această factură prin poștă către S.C. A.C.R. S.R.L. însă la societatea păgubită nu a ajuns factură respectivă., neexistând confirmare de primire.

Trebuie menționat faptul că ordinele de plată, întocmite de către inculpatul K.M. au la justificarea plății inserate mențiuni care nu corespund cu factura emisă.

De asemenea, marfa despre care L.L.S. susține că a fost livrată la S.C. A.C.R. nu a ajuns la această societate. Mai mult, S.C. A.C.R. nu a încheiat nici un document cu S.C. S.C.I. S.R.L. pentru efectuarea vreunei lucrări.

L.L.S. mai susține faptul că fierul beton prelucrat a fost livrat de către societatea păgubită însă în documentele S.C. A.C.R. S.R.L. nu există ca ieșită o astfel de marfă către S.C. S.C.I. S.R.L.

Cu privire la activitatea S.C. S.C.I. S.R.L referitor la aceste operațiuni s-a solicitat A.N.A.F- Garda Financiară Cluj-Napoca efectuarea de verificări , concretizate prin Procesul verbal din data de 30.08.2011, care confirmă operațiunile menționate mai sus.

Cu privire la toate aceste acte materiale, inculpatul K.M. le-a recunoscut, precizând că nu a avut nici un fel de justificare legală cu privire la efectuarea plăților, însă acestea au fost efectuate în condițiile în care ar fi fost constrâns moral de către o persoană, respectiv M.M., persoană care era cunoscută de către inculpat ca „interlop”, persoană care prin amenințări, pe parcursul a trei luni de zile l-a determinat să efectueze plăți din contul SC A.C.R. în contul celor trei societăți menționate.

Aceste afirmații ale inculpatului nu pot fi reținute cât timp M.M., prin declarația sa, arată că l-a transportat pe inculpat la diverse baruri de noapte și în mai multe locații unde acesta întreținea relații intime cu persoane de sex feminin și nu există vreo altă probă în susținerea acestei ipoteze.

Justificarea inculpatului potrivit căreia plățile au fost efectuate pentru a sprijini unele societăți comerciale nu poate fi primită întrucât acest presupus sprijin s-a realizat de inculpat prin activități proprii ilicite, cauzând o importantă vătămare a intereselor societății unde era angajat.

De asemenea, inculpatul K.M. nu a întreprins nici un demers în vederea recuperării prejudiciului. Societatea SC A.C.R. SRL a precizat conform adresei din data de 13.07.2011 că prejudiciul total creat prin activitatea infracțională a inculpatului K.M. și a complicilor săi se ridică la suma de 1. 292.929,23 lei, din aceasta fiind recuperată suma de 433.469,75 lei, rămânând suma de 859.459,48 lei nerecuperată.

Totodată partea vătămată mai precizează că societatea nu a avut relații comerciale în cursul anului 2010 cu societățile SC N.M. SRL, SC S.J. SRL , SC D.P.

SRL, sau SC S.C.SRL, nu a încheiat contracte comerciale, nu a emis și nu a primit facturi fiscale de la acestea.

Așa cum rezultă din Raportul Auditorului Financiar Independent efectuat în cauză, care este de asemenea relevant în ceea ce privește activitatea ilicită a inculpatului K.M., au fost identificate discrepanțe între natura relațiilor patrimoniale cu beneficiarii plăților și descrierea operațiunilor efectuate prezentate în jurnalul de bancă și extrasele de cont.

De asemenea, același raport identifică beneficiari ai plăților efectuate din conturile de bancă ale părții vătămate, (societățile prezentate în starea de fapt), care fie nu erau evidențiați în jurnalul de cumpărări pentru anul 2010, nefiind parteneri comerciali ai SC A.C.R. SRL, fie aveau relații comerciale anterioare cu aceasta, dar au beneficiat de plăți pentru care nu există documente care să ateste efectuarea vreunei contraprestații în schimb.

În ce privește încadrarea juridică a faptelor menționate în rechizitoriu, instanța va reține, spre deosebire de procuror, că faptele pentru care cei doi inculpați au fost trimiși în judecată întrunesc, în ce-l privește pe inculpatul K., elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată, prev. și ped. de art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal, iar în ce-l privește pe inculpatul S.I. ale infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C penal- cu referire la art. 258 C. penal.

Pentru a concluziona în acest sens, instanța reține că inculpatul K., în calitate de director economic, respectiv contabil șef, a dispus efectuarea unei serii de plăți către terți, persoane fizice ori juridice, fără a exista un temei legal pentru aceasta, exercitând atribuțiile de serviciu în mod abuziv.

Inculpatul nu și-a însușit, nu a folosit ori traficat sumele de bani plătite terților, situație în care am fi fost în prezența infracțiunii de delapidare, însă în schimb, prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu a cauzat societății parte vătămată o vătămare a intereselor legale, provocând consecințe deosebit de grave prin raportare la prejudiciul cauzat, de aprox. aproape 13 miliarde lei vechi.

Potrivit art. 215¹ Cod penal constituie infracțiunea de delapidare "Însușirea, folosirea sau traficul, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează."

Prin însușire se înțelege scoaterea unui bun din posesia ori detenția unei persoane juridice și trecerea lui, cu caracter definitiv, în stăpânirea făptuitorului, care poate dispune de el, deci poate să-l consume, să-l utilizeze ori să-l înstrăineze. ***Pentru a fi în prezența unei delapidări prin însușire, este necesar ca bunul să treacă efectiv în stăpânirea făptuitorului.*** Or, în prezenta cauză, inculpatul K. nu a intrat în stăpânirea sumelor de bani cât timp plățile au fost efectuate în favoarea unor terți.

Se realizează delapidarea prin această modalitate în cazul în care autorul, spre exemplu, și-a însușit sumele achitate de beneficiar pentru unele contracte de lucrări încheiate în numele unităților ori dacă sustrage bunuri care numai scriptic au fost scoase din gestiunea sa, în fapt nefiind predate beneficiarului.

Or, în prezenta cauză, nu rezultă că inculpatul și-ar fi însușit vreo sumă de bani din cele care au făcut obiectul plăților efectuate, plățile în discuție fiind dispuse în favoarea unor terțe persoane.

Prin acțiunea de folosire se înțelege sustragerea și întrebuințarea temporară a unui bun ori a mai multor bunuri dintre cele pe care făptuitorul le gestionează ori administrează și presupune două acte succesive: un act inițial constând în luarea ori

scoaterea unui bun din sfera patrimonială a persoanei juridice și un act subsecvent constând în întrebuințarea bunului sustras, pentru care se obține un folos în interesul făptuitorului ori al altei personae.

În cazul folosirii, făptuitorul își aproprie doar folosința bunului, respectiv echivalentul pe care-l reprezintă această folosire și nu își aproprie substanța bunului. De asemenea, în **cazul folosirii bunul trece doar temporar în stăpânirea făptuitorului, ceea ce presupune că după un interval de timp de întrebuințare, bunul este readus în patrimoniul persoanei juridice.**

Constituie delapidare “prin folosire”, cu titlu de exemplu, scoaterea repetată a unor sume de bani din gestiune pentru acoperirea unor lipsuri anterioare sau luarea din gestiune a unor aparate electronice pentru a le folosi o perioadă de timp.

În speța de față inculpatul doar a efectuat plățile în favoarea unor terți, nerezultând vreun moment că sumele au fost folosite în sensul menționat mai sus și nicidecum că ar fi revenit în patrimoniul SC A.C.

Prin **traficare** se înțelege specularea sau exploatarea bunului pe care făptuitorul îl are în gestiune ori administrare și presupune următoarele operațiuni succesive: **scoatere bunului din patrimoniul unității și trecerea lui în stăpânirea făptuitorului**, predarea bunului în folosința altei persoane în scopul obținerii unui câștig.

Nu se regăsește în speța de față nici această modalitate de comitere a delapidării cât timp, așa cum s-a descris mai sus, activitatea infracțională a inculpatului constă doar în efectuarea unor plăți către terțe persoane, prin depășirea atribuțiilor de serviciu, fără ca sumele de bani să treacă în stăpânirea efectivă a sa pentru ca, eventual, ulterior să fie predate spre folosință altor persoane.

Din zecile de plăți efectuate din dispoziția inculpatului K.M. pot comporta unele discuții, sub aspectul încadrării juridice, doar cele efectuate în favoarea SC E.I. SRL Turda (pct. 3., administrator B.G.), SC H.T.I. SRL Turda (pct. 4, administrator V.C.) și SC S.C. SRL Turda (pct. 8, administrator S.I.A.).

Inculpatul a negat pe tot parcursul procesului că i-ar fi parvenit vreo sumă de bani din cele care au făcut obiectul plăților efectuate de acesta în mod ilegal, iar această susținere nu poate fi infirmată de probele dosarului, așa cum se va dezvolta în cele ce urmează.

Doar cu privire la cele trei puncte din starea de fapt menționate anterior se poate discuta aceste aspect întrucât cu privire la celelalte nu s-a susținut vreun moment prin actul de acuzare că inculpatului i-ar fi revenit vreo sumă de bani.

Astfel, în ce privește efectuarea plății în favoarea SC E.I. SRL Turda, administratorul acesteia, B.G., susține că din suma primită, de 15 000 lei, a predat inculpatului K., cu titlu de împrumut, suma de 13 000 lei, având promisiunea că în decurs de o săptămână suma va fi restituită.

Din moment ce declarația lui B.G. potrivit căreia a predat inculpatului K. sume de 13000 lei nu se coroborează cu vreo altă probă, fiind singulară, instanța nu îi va putea da eficiență cât timp pe de o parte inculpatul neagă că ar fi primit vreo sumă de bani, iar pe de altă parte, chiar dacă i-ar fi fost predată, aceasta ar fi avut regimul unui împrumut după cum declară B.G..

În ce privește plata efectuată în favoarea SC H.T.I. SRL Turda (pct. 4, administrator V.C.), din declarațiile acestuia și ale martorului C.M. reiese că inculpatul a fost împrumutat anterior de V.C. cu suma de 5000 lei și de C.M. cu suma de 500 lei, inculpatul K. dispunând efectuarea plății către SC H.T.I. SRL Turda pentru a stinge datoria existentă.

De asemenea, susținerea administratorului V.C. în sensul că din cei 10 000 lei a predat personal inculpatului K.M. suma de 5000 lei e singulară și nu se coroborează cu alte probe în condițiile în care inculpatul K. negă primirea vreunei sume de bani.

În sfârșit, în privința plății efectuate în favoarea SC S.C. SRL Turda (administrator S.I.A.), reiese doar din declarația inculpatului S.I. că ar fi predat această sumă inculpatului K., acesta din urmă negând primirea vreunei sume de bani, condiții în care nu se poate reține că inculpatului i-a parvenit vreo sumă de bani din cea plătită societății menționate, cu atât mai mult cu cât chiar inculpatul S. a încheiat o convenție cu SC A.C. prin care se obligă să restituie în tranșe suma în discuție, iar în final a achitat aceste sume de bani.

Reiese, deci, că întreaga activitate infracțională desfășurată de inculpatul K., în raport de probele dosarului, se circumscrie infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave întrucât a efectuat în mod ilegal, prin exercitarea în mod defectuos a atribuțiilor de serviciu, plăți în favoarea unor terți, cauzând în acest fel un prejudiciu de cca 13 miliarde lei vechi. Având în vedere că inculpatul K. era angajat al SC A.C. avea calitatea de funcționar, sunt aplicabile prev. art. 258 C. penal.

În drept, fapta inculpatului K.M. care, în perioada februarie 2010- noiembrie 2010, în calitate de director economic la S.C.A.C.R. S.R.L. și contabil șef în cadrul aceleiași societăți, în baza unei rezoluții unice, a exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, prin efectuarea de viramente bancare nejustificate din conturile S.C. A.C.R. S.R.L. către persoane juridice și fizice cauzând un prejudiciu societății în sumă de 1.292.929,23 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată, prev. și ped. de art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal.

La individualizarea pedepsei care vor fi aplicate inculpatului, instanța va avea în vedere criteriile generale de individualizare, prevăzute de art. 72 C.pen., persoana inculpatului care nu figurează cu antecedente penale, atitudinea inculpatului de recunoaștere a comiterii faptelor, disponibilitatea de a repara prejudiciul cauzat, cu reținerea ca circumstanțe atenuante a împrejurării că inculpatul nu are antecedente penale și a atitudinii de recunoaștere a comiterii faptelor.

Astfel, în temeiul art. 334 C.p.p. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului K.M. din infracțiunea de delapidare în formă continuată prevăzută de art. 215 ind. 1 alin.1, 2 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal în infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată, prev. și ped. de art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal.

În baza art. art. 248 ind. 1 C. penal. rap. la art. 246 C. penal- cu referire la art. 258 C. penal- cu aplicarea art. 41 alin.2 C. penal, art. 320 ind.1 alin.1-4, 7 C. pr. penală, art. 74 lit. a, c C. penal, art. 76 lit c C. penal, va condamna pe inculpatul K.M. la pedeapsa închisorii în cuantum de 2 ani și 6 luni pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, în formă continuată

Ținând cont că inculpatul a comis infracțiunea gravă prin prisma consecințelor produse și folosindu-se de cunoștințele de specialitate din domeniul economic și de poziția de director economic și contabil șef al unei societăți care opera cu valori însemnate, existând pericolul ca într-un context similar să procedeze într-un mod identic, în baza art. 71 C.pen., va interzice inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a tz. II C.pen. (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice) și art. 64 lit. c C. penal (dreptul de a exercita profesia de contabil ori economist) pe durata executării pedepsei principale.

În raport de aceleași argumente, în baza art. 65 alin. 2 C.pen., rap. la art. 248 ind.1 C.pen., va aplica inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii dreptului prev. de art. 64 lit. a tz. II C.pen.(dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice) și art. 64 lit. c C. penal (dreptul de a exercita profesia de contabil ori economist) pe o durată de 3 ani, care se va executa după finalizarea executării pedepsei principale, conform art. 66 C.pen.

Întrucât temeiurile care se află la baza arestării preventive a inculpatului și a menținerii arestului preventiv subzistă în continuare, în temeiul art.350 C.pr.pen. va menține starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. va deduce din pedeapsa aplicată acestuia timpul reținerii pe o durată de 24 ore începând cu data de 19.09.2011 ora 13.20 și a arestului preventiv de la 05.10.2011 la zi.

În privința modalității de individualizare a executării pedepsei, se vor analiza prevederile art.86 ind.1 lit.c C.pr.pen. potrivit cărora instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere când se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.

În ceea ce privește persoana inculpatului K., instanța a apreciat că denotă o pericolozitate sporită față de faptele comise, actele materiale fiind desfășurate într-un interval relativ îndelungat de timp, de o persoană cu studii superioare și cunoștințe aprofundate în domeniu, care ocupa o poziție de conducere în societate, având drept de dispoziție asupra unor sume de bani, iar prejudiciul este extrem de ridicat, de cca 13 miliarde lei vechi.

În ceea ce privește comportamentul inculpatului după comiterea faptelor, instanța reține că inculpatul nu a depus diligențe pentru recuperarea prejudiciului creat, nerezultând efortul său de a restitui, nici în cea mai mică măsură, prejudiciul cauzat. Este real că parte din prejudiciul cauzat a fost reparat, însă doar datorită eforturilor părții vătămate și a disponibilității persoanelor care au beneficiat de sumele de bani prin acțiunile ilicite ale inculpatului.

Simpla disponibilitate manifestată de inculpat pentru a repara prejudiciul imens nu e suficientă pentru a da eficiență dispozițiilor privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Pentru aceste considerente, instanța a apreciat că pronunțarea condamnării față de inculpat nu ar reprezenta un avertisment suficient pentru acesta astfel încât fără executarea pedepsei să nu mai comită alte infracțiuni.

Fapta inculpatului S.I.A.care în calitate de administrator al S.C. S.C. S.R.L. a înlesnit și a ajutat pe inculpatul K.M. să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu prin punerea la dispoziția acestuia a datelor de identificare ale societății în vederea efectuării viramentelor și ulterior retragerea sumelor virate de către inculpatul K.M. în mod nejustificat în conturile societății S.C. S.D.M. Construct S.R.L.Turda întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C penal- cu referire la art. 258 C. penal.

Prin urmare, în temeiul art. 334 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului S.I.A. din complicitate la delapidare prevăzută de art. 26 rap. la art. 215 ind. 1 alin.1 C. penal în complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C penal- cu referire la art. 258 C. penal.

Instanța a reținut că în cauză sunt aplicabile prevederile art. 13 C. penal privind aplicarea legii penale mai favorabile întrucât de la data comiterii faptei și până la judecarea acesteia s-au aflat în vigoare prevederile art. 74 ind. 1 C. penal,

prevederi introduse prin pct. 2 al art. XX din LEGEA nr. 202 din 25 octombrie 2010, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 714 din 26 octombrie 2010 și declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în M. Of. 363/25.05.2011.

Conform art. 147 din CONSTITUȚIA ROMÂNIEI republicată în MONITORUL OFICIAL nr. 767 din 31 octombrie 2003, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Legea mai favorabilă este varianta care cuprinde și art. 74 ind. 1 dacă se are în vedere faptul că prevede o cauză de înlocuire a răspunderii penale aplicabilă în speța de față din moment ce inculpatul S. a reparat prejudiciul cauzat înainte de soluționarea dosarului.

Potrivit art. 74 indice 1 C. pen., modificat: “În cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în forma calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în prima instanță, învinuitul sau inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Dispozițiile prevăzute la alin. 1 și 2 nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune de același gen, prevăzută de prezentul cod, într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei, pentru care a beneficiat de prevederile alin. 1 și 2.”

Dispozițiile art. 74 ind. 1 alin. 3 C. penal trebuie interpretate ca fiind o cauză de înlocuire a răspunderii penale (sancțiunea aplicabilă fiind una administrativă) întrucât dacă s-ar susține că ele reprezintă o cauză de nepedepsire (art. 10 lit. i ind. 1 C. pr. penală) instanța nu ar mai putea dispune o sancțiune administrativă cât timp a fi apărât de pedeapsă presupune a nu se aplica nicio sancțiune cu caracter penal cu excepția cazului prev. de art. 22 alin. 2 C. penal.

De altfel, repararea prejudiciului în cazul infracțiunilor menționate nu constituie cauză de nepedepsire niciodată, ci eventual cauză de reducere a pedepsei – art. 74 alin. 1 lit. b C. pen. întrucât fapta există, a fost consumată sau chiar rămasă în forma tentativei și impune sancționarea sa.

Prin urmare, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 74 ind. 1 alin. 1, 3 C. penal potrivit cărora dacă prejudiciul cauzat este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă care se înregistrează în cazier.

Astfel, în baza art. 11 pct. 2 lit. b rap. la art. 10 lit. i C. pr. penală, art. 74 ind. 1 C. penal, art. 13 C. penal s-a dispus încetarea procesului penal în ce-l privește pe inculpatul **S.I.A.** sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 246 C, cu referire la art. 258 C. penal și aplică sancțiunea administrativă constând în amendă în cuantum de 700 lei.

S-a constatat că inculpatul S. a achitat prejudiciul cauzat.

În persoana inculpatului K. sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, prin faptele sale cauzând părții vătămate un prejudiciu care se impune a fi reparat.

Întrucât partea vătămată a formulat pretenții în cuantum de 966,438 lei, iar ulterior a arătat că valoarea prejudiciului este de 1.292.929,23 lei din care a rămas nerecuperat este de 859 459,48 lei, iar inculpatul a arătat în fața instanței că e de acord să repare prejudiciul cauzat, în baza art. 14, 346 C. pr. penală, art.998-999 C.civ., s-a admis acțiunea civilă formulată de partea civilă SC A.C.R. SRL-Turda, și va obliga inculpatul K. la plata către partea civilă menționată a sumei de 859 459,48 lei cu titlu de despăgubiri materiale.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda și inculpatul K.M..

Prin motivele scrise și orale, Parchetul a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătorești și rejudecând dosarul, a se dispune condamnarea inculpaților pentru infracțiunile deduse judecării: respectiv K.M. pentru infracțiunea de delapidare prev.de art.215/1 alin.1 și 2 C.pen.cu aplicarea art.41,42 C.pen., iar S.I.A. pentru complicitate la delapidare prev.de art.26 rap.la art.215/1 alin.1 C.pen. Procurorii au învederat că prima instanță printr-o interpretare eronată a probelor de la dosar au apreciat că faptele inculpaților constituie infracțiunile de abuz în serviciu în formă calificată și respectiv complicitate la aceeași infracțiune. Mai mult, în privința inculpatului S.I. consideră că în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal, întrucât acesta a achitat prejudiciul cauzat părții civile, ulterior datei de 25 mai 2011, dată la care a fost publicată decizia Curții Constituționale nr.573 din 3 mai 2011 prin care au fost declarate neconstituționale prev.art.74/1 C.pen., astfel că nu-i pot fi aplicabile dispozițiile art.13 C.pen.și nici 74/1 C.pen., vizând legea penală mai favorabilă. Pe cale de consecință, solicită condamnarea acestuia pentru complicitate la delapidare.

Inculpatul K.M. prin apărătorul ales a solicitat admiterea recursului, casarea soluției judecătorești și rejudecând cauza, a se dispune reducerea pedepsei și totodată suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art.86/1 C.pen., deoarece a fost sincer în cursul procesului penal, iar din anul 2004 suferă de afecțiuni psihice care-i periclitizează starea sanitară, astfel că regimul de detenție îi afectează sănătatea. Încadrarea juridică a faptei comise de recurent este aceea de abuz în serviciu în formă calificată și nu delapidare, cum greșit au apreciat procurorii.

Curtea examinând recursurile promovate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Probele scrise și testimoniale atestă fără echivoc că inculpatul K.M. în perioada 2003-2010 a deținut funcția de director economic și ulterior contabil șef în cadrul SC A.C. SRL, având ca atribuții de serviciu printre altele și efectuarea de plăți către diferite persoane fizice și juridice cu care firma condusă de acesta desfășura relații comerciale. Pentru toate aceste raporturi comerciale pe care firma condusă de inculpat le derula cu alte societăți, se întocmeau contracte în care se specificau drepturile și obligațiile părților contractante și numai după încheierea acestora se trecea la desfășurarea propriu-zisă a relațiilor de afaceri.

Pentru a pune în evidență vinovăția inculpatului și încadrarea juridică corectă a infracțiunii comisă de K.M., Curtea reține că modalitatea prin care erau efectuate plățile conform normelor interne era următoarea: inculpatul K.M. înainta către compartimentul contabilitate, o listă cu plățile ce trebuiau efectuate, personalul din acel compartiment completa ordonatele de plată, activitate prestată numai în baza unei facturi fiscale sau proforma emise de beneficiarul plăților, ceea ce permitea și

completarea ordinelor de plată cu datele necesare predării sumelor de bani, urmând ca acestea să fie înaintate inculpatului, care le verifica și semna. Ordinele de plată erau duse la secretariat pentru efectuarea celei de a doua semnături, respectiv a numitului P.Ș., director de producție la aceeași firmă, urmând ca acestea să revină la compartimentul contabilitate unde erau înregistrate într-un registru de evidență a acestora. Încălcând aceste norme interne și profitând de poziția de director pe care o deținea în cadrul ierarhiei societății, inculpatul K. a solicitat în mai multe rânduri ordine de plată necompletate, sau care purtau semnătura directorului tehnic P.S., în alb, pe care le completa personal, după care acestea erau trimise la bancă pentru efectuarea plăților. De asemenea, inculpatul K. a solicitat de la compartimentul financiar și registrul de evidență al ordinelor de plată, însă ulterior, conform verificărilor efectuate, acesta aloca ordinelor de plată completate personal, numere de ordine care fuseseră deja date, realizării unor plăți reale către alți beneficiari.

În această modalitate, inculpatul K. a efectuat, fără a exista facturi fiscale sau proforma, emise de societățile beneficiare și în anumite cazuri fără să existe niciun fel de relații comerciale sau prestații, mai multe plăți ilegale și fără suport financiar, încălcând astfel în mod flagrant normele interne de funcționare a societății, creînd astfel un prejudiciu SC A.C. SRL în valoare de 1.292.929,23 lei, din care ulterior s-a recuperat suma de 433.469,75 lei, rămânând de acoperit o pagubă de 859.459,48 lei.

Potrivit practicii judiciare constante a instanței supreme, inculpatul a derulat o activitate în fapt, de gestionar, al unei societăți comerciale, atribuții care se regăsesc în definirea noțiunii de „funcționar” dată prin art.147 alin.2 C.pen.și nu în cea de administrare sau conservare a bunurilor altuia, nici în cea de deținere cu orice titlu a unor bunuri mobile ale altuia. **Prin urmare, însușirea, folosirea sau traficarea de către gestionarul de fapt al unei societăți comerciale, în interesul său sau pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau administrează, constituie infracțiunea de delapidare prevăzută de art.215/1 C.pen.**

În același sens, instanța supremă a decis că „pentru existența infracțiunii de delapidare nu prezintă relevanță **dacă inculpatul era sau nu încadrat cu contract de muncă, esențială fiind împrejurarea ca acesta să exercite o însărcinare în serviciul societății, care poate fi retribuită sau neretribuită.**

Din coroborarea dispozițiilor art.147 alin.1 și 2 C.pen. și art.145 C.pen., rezultă că are calitatea de funcționar atât persoana care este funcționar public în accepțiunea prevederilor art.147 alin.1 C.pen., cât și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, la care se referă art.145 C.pen.

Din declarațiile martorilor D.G.S., contabil în cadrul părții vătămate, D.M.B. economist în cadrul aceleiași societăți, coroborate cu probele scrise ale dosarului, (adresă ANAF, Garda Financiară, raport de constatare tehnico-științifică) rezultă fără dubiu că în perioada februarie – noiembrie 2010 inculpatul K.M., în calitate de director economic la SC A.C.R. SRL și contabil șef în cadrul aceleiași societăți, în baza unei rezoluții unice a însușit, folosit și traficat, în interesul său și pentru alte persoane fizice și juridice, sume de bani pe care le gestiona și administra, prin efectuarea de viramente bancare nejustificate din conturile acestei firme către persoanele cu care derula afaceri comerciale, cauzând astfel unității patronate o pagubă de 1.292.929,23 lei recuperată parțial, ceea ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare în formă continuată prev.de art.215/1 alin.1 și alin.2 C.pen.cu aplic.art.41, 42 C.pen.

Pentru aceleași considerente, și fapta inculpatului S.I.A. care în calitate de administrator al SC S.C.I. SRL a înlesnit și ajutat, prin retragerea sumelor virate de către inculpatul K.M., în mod nejustificat în conturile societății SC S.C. SRL Turda, prin remiterea către inculpat a sumelor virate și prin punerea la dispoziția acestuia a datelor de identificare ale societății, în vederea realizării viramentelor, constituie complicitate la infracțiunea de delapidare prev.de art.26 rap.la art.215/1 alin.1 C.pen., valoarea pagubei fiind de 28.685 lei, recuperată integral prin plată, la finele lunii mai 2011.

După stabilirea încadrării juridice a faptei săvârșite de inculpați, urmează ca instanța de recurs să individualizeze sancțiunile corespunzătoare pentru fiecare din aceștia.

Astfel, în privința inculpatului K.M., Curtea va respecta toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește quantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptei comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, respectiv starea sănătății, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare privative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Astfel, Curtea consideră că o pedeapsa principală de 4 ani și 2 luni închisoare, cu executare în regim de detenție, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptei comise de recurent, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin însușirea, folosirea și traficarea unor sume de bani din patrimoniul societății conduse de el, creînd o pagubă de peste 1 mil.lei, rămasă în cea mai mare parte nerecuperată, activitatea infracțională având caracter continuat și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă, întrucât a fost sincer în cursul procesului penal, soluționarea cauzei s-a realizat în baza probelor administrate exclusiv la urmărirea penală, condiții în care judecătoria a recunoscut în favoarea sa circumstanțele atenuante prev.de art.74 lit.a C.pen., ce vor fi menținute ca oportune și de către instanța de recurs.

Față de modul concret de săvârșire a faptei și caracterul continuat al acesteia, quantumul pedepsei principale de 4 ani și 2 luni închisoare, va asigura realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor faptei sale, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia. La stabilirea câtimii pedepsei s-au avut în vedere de către Curte urmările infracțiunii comise de inculpatul K., crearea unui prejudiciu de peste 1 milion lei societății gestionate de acesta, împrajurarea că paguba a rămas nerecuperată, în cea mai mare parte. S-au avut de asemenea în vedere sinceritatea inculpatului și afecțiunile psihice de care suferă acesta, dar care nu-i abolesc discernământul.

Pe cale de consecință, se va admite ca fondat în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen. recursul Parchetului de pe lângă Judecătoria Turda împotriva sent.pen.541 din 21.12.2011 a Judecătoriei Turda, pe care o va casa în latura penală și rejudecând în această limită, îl va condamna pe inculpatul K.M. la 4 ani și 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată prevăzută de art. 215¹ alin.1, 2 C.p. cu aplicarea art. 41 alin.2 C.p., 320¹ C.p.p., 74, 76 C.p.

În baza art. 71 C.pen., se vor interzice inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II C.pen. și art. 64 lit. c C. penal pe durata executării pedepsei principale, având în vedere că inculpatul s-a folosit de funcția sa, ocupată la acea vreme, pentru a săvârși infracțiunea.

În baza art.88 C.pen. se va deduce din pedeapsa aplicată acestuia timpul reținerii pe o durată de 24 ore începând cu data de 19.09.2011 ora 13.20 și a arestului preventiv de la 05.10.2011 la zi.

În privința inculpatului S.I.A., prima instanță în mod corect a făcut aplicarea disp.art.74/1 C.pen.și art.13 C.pen., dispunând încetarea procesului penal deoarece, potrivit dispozițiilor art. 74¹ alin. 1 C.pen. în cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzută în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță, învinuitul sau inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

Potrivit alineatului 2 al aceluiași articol, dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Cu privire la dispozițiile mai sus amintite, trebuie precizat faptul că prin Decizia Curții Constituționale nr. 573 din data de 25 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 363/2011, art. 74¹ C.pen. introdus prin Legea nr. 202/2010 a fost declarat neconstituțional.

Potrivit art. 145 alin. 1 din Constituție, constatarea de către Curtea Constituțională a neconstituționalității unei legi sau ordonanțe are ca efect încetarea aplicabilității normei în cauză la 45 de zile de la publicarea deciziei acestei instanțe, dacă în acest interval Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale.

Conform art. 145 alin.3 din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Așadar, scoaterea din vigoare a unei norme penale ca efect al deciziei Curții Constituționale va determina în mod necesar revenirea la prevederile legale anterioare actului normativ neconstituțional. Cu alte cuvinte, legea abrogată de legea neconstituțională va fi repusă în vigoare determinând astfel existența unei succesiuni de legi penale care atrage incidența regulilor generale privind aplicarea legii mai favorabile.

Din actele dosarului, respectiv din înscrisul depus de către partea civilă rezultă faptul că în cursul procesului penal inculpatul S.I. a acoperit integral prejudiciul în cuantum de 28.685 lei, creat părții vătămate.

În aceste condiții instanța corect a făcut aplicarea art. 13 C.pen. vizând legea penală mai favorabilă și a reținut în sarcina inculpatului dispozițiile art. 74 ind. 1 alin.2 teza a II-a C.pen.

Potrivit art. 13 C.pen. în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică cea mai favorabilă.

Aplicarea acestui text are ca premisă faptul că toate legile incriminează, în abstracto, fapta comisă, dar o sancționează diferit. Așa fiind, pentru a fi în prezența

unui caz de aplicare a legii penale mai favorabile în această ipoteză este necesară reunirea mai multor condiții:

a) succesiunea de legi penale să intervină între momentul comiterii faptei și momentul judecării definitive a inculpatului;

b) toate legile succesive să incrimineze fapta comisă;

c) legile succesive să incrimineze sau să sancționeze diferit fapta comisă.

Cu privire la prima condiție, trebuie remarcat faptul că între momentul săvârșirii infracțiunii de delapidare de către inculpat, respectiv februarie-noiembrie 2010, și momentul pronunțării de către instanța de fond a hotărârii de condamnare, 21.12.2011, a intervenit o succesiune de legi penale, dispozițiile Codului penal, fiind modificate prin Legea nr. 202/2010. Așadar, în speță, pentru a determina legea penală mai favorabilă instanța trebuia să aibă în vedere dispozițiile Codului penal anterior modificărilor aduse prin Legea nr. 202/2010, dispoziții ce erau aplicabile la momentul săvârșirii infracțiunii și respectiv prevederile Codului penal cu modificările aduse prin Legea nr. 202/2010, norme aflate în vigoare într-un anumit moment al desfășurării procesului penal.

În ceea ce privește a doua condiție, trebuie precizat faptul că pentru a se putea vorbi de o succesiune de legi penale în timp, trebuie să existe o continuitate a incriminării, respectiv cele două texte de incriminare comparate să conțină elemente ce se regăsesc unul în celălalt.

Având în vedere că infracțiunea de delapidare era incriminată în Codul penal atât anterior intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 cât și după, existând o continuitate a prevederii acesteia ca infracțiune, Curtea consideră că în prezenta cauză este îndeplinită condiția analizată.

Referitor la cea de a treia condiție, se impune precizarea că ceea ce diferențiază normele de incriminare comparate este modul de sancționare a infracțiunii de delapidare comisă de inculpat, raportat la dispozițiile art. 74 ind.l C.pen.

În stabilirea legii penale mai favorabile aplicabile în prezenta cauză trebuie avut în vedere faptul că prin reținerea în sarcina inculpatului a dispozițiilor art. 74 ind. 1 C.pen., aflate în vigoare la un moment dat în cursul procesului penal, acesta ar beneficia de un tratament sancționator mai blând. Prin urmare, Curtea apreciază că dispozițiile Codului penal cu modificările aduse prin Legea nr. 202/2010, și implicit dispozițiile art. 74¹ C.pen., anterior declarării neconstituționale, reprezintă legea penală mai favorabilă căreia instanța de judecată este obligată să îi dea eficiență în cauză.

Așadar, raportat la situația concretă a inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de delapidare, dar care în cursul procesului penal a acoperit integral prejudiciul în cuantum de 28.685 lei cauzat părții vătămate, va trebui să beneficieze de aplicarea art. 74 ind.l alin.2 teza a II-a C.pen., ce reprezintă o cauză de impunitate, magistrații fiind obligați să îi aplice o sancțiune administrativă, față de valoarea pagubei cauzate.

Aplicarea legii penale mai favorabile, ca excepție de la principiul legii penale active, este obligatorie și se aplică tuturor faptelor aflate în curs de judecată.

Dispozițiile art. 74/1 Cod penal privind reducerea pedepsei sau aplicarea unei sancțiuni administrative în cazul anumitor infracțiuni au fost introduse prin Legea nr. 202/2010, fiind declarate neconstituționale prin decizia Curții Constituționale nr. 573 publicată în Monitorul Oficial din 25.05.2011.

Aceste reglementări au intervenit între data comiterii faptelor și data judecării definitive, astfel că și condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală și de sancționare prevăzute sunt diferențiate, în cauză fiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 13 Cod penal.

Susținerea parchetului în sensul că, fiind declarat neconstituțional, un text legal nu se mai aplică pentru viitor, nu poate fi primită în prezenta cauză, întrucât, pe de o parte, fiind o reglementare care a intervenit între data comiterii faptei și data judecării ei definitive, aceasta și-a produs efectul, iar pe de altă parte, aplicarea legii penale mai favorabile este obligatorie.

În fine, este evident că dispozițiile art. 74/1 Cod penal constituie un regim sancționator mai favorabil.

Pentru motivele ce preced, recursul Parchetului promovat în cauză este fondat doar sub aspectul încetării procesului penal față de inculpatul S.I. pentru complicitate la delapidare prev.de art.26 rap.la art.215/1 alin.1 C.pen., urmând a fi menținută sancțiunea administrativă a amenzii de 700 lei aplicată de judecătorie, încetarea procesului penal urmând a fi dispusă în baza art.10 lit.i rap.la art.11 pct.2 lit.b C.proc.pen., rap.la art.74/1 C.pen.și art.13 C.pen.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței penale atacate.

Se va stabili onorariu avocațial parțial în sumă de câte100 lei în favoarea apărătorilor conform art.189 C.proc.pen.

Cheltuielile judiciare avansate de stat în recurs rămân în sarcina acestuia, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Cu privire la recursul inculpatului K.M.:

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată prin recursul inculpatului K. în sensul reducerii quantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Cuquantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385/9 pct.14 C.pr.pen.

La dozarea și individualizarea sancțiunii instanța de recurs a avut în vedere durata în timp a activității infracționale, de 9 luni, caracterul continuat al acesteia, valoarea ridicată a prejudiciului cauzat părții vătămate, rămas în cea mai mare parte nerecuperat, peste 8 miliarde lei, dar și starea sanitară a recurentului care, deși suferă de afecțiuni psihice, acestea nu i-au abolit discernământul. Pe de altă parte, s-a ținut cont de sinceritatea recurentului, de împrejurarea că judecarea cauzei a avut loc în condițiile art.320/1 C.proc.pen., doar în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel că toată atitudinea de cooperare a inculpatului și lipsa antecedentelor penale au determinat reținerea în favoarea sa a circumstanțelor atenuante reglementate de art.74 C.pen. Nu s-a putut omite însă comiterea infracțiunii în condițiile agravante ale alin.2 al art.215/1 C.pen. raportat la consecințele produse, ale valorii pagubei cauzate părții civile.

Raportat la cele expuse mai sus, instanța de recurs nu consideră că o pedeapsă mai redusă ar putea contribui la reeducarea inculpatului și nici dispunerea suspendării sub supraveghere a executării sale nu ar contribui la o reinscriere socială reală a acestuia.

Pentru motivele ce preced, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat, în baza art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Va obliga pe inculpatul K.M. la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de 500 lei din care 100 lei reprezintă onorariu avocațial parțial, conform art.192 pct.2 alin.2 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Furt calificat având ca obiect un autoturism. Complicitate. Soluționarea laturii civile. Daune morale

Din punctul de vedere al realizării conținutului infracțiunii de furt, nu interesează cui aparține dreptul de proprietate sau de coproprietate asupra bunului, relevant fiind numai că, în momentul săvârșirii furtului, bunul se afla în posesia sau detenția legitimă a altei persoane; așadar, urmărind să dobândească fără drept posesia unor bunuri din detenția altuia, inculpatul acționează cu intenția de a fura. Împrejurarea că inculpatul se credea îndreptățit a i se restitui o sumă de bani de către partea vătămată, este fără relevanță sub aspectul analizat și nu exclude conștiința însușirii pe nedrept a lucrurilor în cauză, atâta timp cât el cunoștea că partea vătămată are drept de proprietate asupra acelor lucruri și le-a luat din posesia acesteia fără consimțământul său.

Pentru existența complicității nu este necesară o înțelegere, prealabilă sau concomitentă, între autor și complice; ceea ce se cere, sub aspect subiectiv, este numai ca respectivul complice să fi cunoscut ceea ce urmărește autorul și să fi voit să-l ajute, dorind sau acceptând rezultatul infracțiunii la a cărei săvârșire a contribuit.

În privința daunelor morale cerute de partea civilă, vătămată prin infracțiunea de furt al autoturismului, solicitarea apare ca nefondată, întrucât orice sustragere a unui bun material din patrimoniul persoanei fizice implică o suferință a acesteia, inerentă dispariției lucrului, dar care nu dă dreptul unei reparații nepatrimoniale. Nu se poate susține că partea civilă ar fi un colecționar de obiecte de artă, iar colecțiile sustrase reprezintă valori spirituale superioare daunelor materiale, doar în aceste condiții lipsirea victimei de aceste lucruri ar reprezenta un prejudiciu moral, cauzat prin lezarea sentimentelor sale.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 399/R din 9 martie 2012

Judecătoria Năsăud prin sentința penală nr.207 din 29.11.2011, a condamnat pe inculpatul **B.C.V.**, la pedeapsa de 8 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzută și pedepsită de art.208 alin.1, art.209 alin.1, lit. „a”, „e” și „i”, alin.4 Cod Penal cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. „a” și art. 76 alin. 1 lit. „a”, alin. 2 Cod Penal.

A condamnat pe inculpatul **G.I.C.**, la pedeapsa de 10 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt calificat prevăzută și pedepsită de art. 26 Cod penal raportat la art. 208 alin.1 - art.209 alin.1, lit. „a”, „e” și „i”, alin.4 Cod Penal.

A condamnat pe inculpatul **R.D.A.**, la pedeapsa de 10 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt calificat prevăzută și pedepsită de art. 26 Cod penal raportat la art. 208 alin. 1 – art. 209 alin. 1, lit. „a”, „e” și „i”, alin.4 Cod Penal cu aplicarea art. 37 lit. „b” Cod Penal.

A condamnat pe inculpatul **C.C.I.**, la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt calificat prevăzută și pedepsită de art. 26 raportat la art. 208 alin. 1 – art. 209 alin. 1, lit. „a”, „e” și „i”, alin.4 Cod Penal cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. „a” și art. 76 alin. 1 lit. „a”, alin. 2 Cod Penal.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 Cod Penal s-a aplicat inculpaților pedepsele accesorii prev. de art. 64 alin. 1, lit. „a” teza a II-a și lit. „b” Cod Penal.

În baza art. 88 Cod Penal s-a dedus din durata pedepselor aplicate inculpaților prin prezenta sentință penală, durata reținerii și arestării preventive a fiecărui inculpat începând cu data de 08.01.2011 pentru fiecare inculpat la zi.

În baza art. 350 alin. 1 Cod Penal s-a menținut măsura arestării preventive a inculpaților până la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

S-a respins ca neîntemeiată cererea părții civile S.C. privind obligarea inculpaților în solidar la plata sumei de 10.840 lei despăgubiri civile și 10.000 lei daune morale.

S-a respins ca neîntemeiată cererea formulată în cauză de partea civilă S.C. privind atribuirea în natură, în deplină proprietate și folosință a autoturismului marca BMW X6 cu serie șasiu WBAFGxxxxxxxxxxxx.

S-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de partea civilă S.C. privind instituirea sechestrului asigurător asupra autoturismului marca BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX și serie șasiu WBAVCxxxxxxxxxxxx.

S-a admis cererea formulată de partea civilă S.C. R.G. S.R.L. București, privind restituirea în natură a autoturismului marca BMW X6 cu serie șasiu WBAFGxxxxxxxxxxxx, și în consecință:

-s-a dispus restituirea în natură a autoturismului marca BMW X6 cu serie șasiu WBAFGxxxxxxxxxxxx părții civile S.C. R.G. S.R.L., aflat în custodia părții vătămate – părții civile S.C.

S-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de partea civilă S.C. R.G. S.R.L. prin administratorul acesteia privind obligarea inculpaților la plata sumei de 86.858 euro cu titlu de despăgubiri civile.

S-a dispus atribuirea în natură a autoturismului marca BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX și serie șasiu WBAVCxxxxxxxxxxxx, aflat în prezent în custodia I.P.J. Bistrița-Năsăud, în favoarea numitului M.V.G., având calitatea de proprietar al acestui autoturism.

Împotriva sentinței judecătorei au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud, inculpații G.I.C., C.C.I., B.C. și R.D.A. și partea civilă S.C..

Prin motivele scrise și orale ale recursului, procurorii au solicitat casarea soluției Judecătoria Năsăud și rejudecând dosarul, a se aplica față de cei patru inculpați pedepsele complementare ale interzicerii unor drepturi față de reținerea în sarcina lor a art.209 alin.4 C.pen.; majorarea pedepsei pentru inculpatul B.C.; restituirea autoturismului marca BMW 318 cu nr.de înmatriculare XX-12-XXX, inculpatului G.I.C.; restituirea în natură către partea civilă S.C. a autoturismului BMW X6. În susținerea motivelor de mai sus, au învederat că în cauză nu a fost introdus cumpărătorul autoturismului BMW 318 numitul M.V.G., condiții în care judecata conform art.317 trebuie să vizeze faptele și persoanele trimise în judecată, astfel că se impune restituirea vehiculului către inculpatul G.. Învederează că deoarece partea civilă S.C. a fost cumpărător de bună credință al autovehiculului BMW X6 se impune restituirea către el a autoturismului conform art.1909 alin.2 C.civ.

Inculpații prin motivele scrise și orale, au solicitat achitarea în temeiul art.10 lit.c rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen. întrucât infracțiunea nu a fost comisă de ei, iar în subsidiar, dacă se va reține vinovăția lor, apreciază că se impune aplicarea unor pedepse minime a căror executare să fie suspendată condiționat conform art.81 C.pen. Pe de altă parte, inculpații au contestat încadrarea juridică dată de parchet în art.209 alin.4 C.pen.rap.la art.208 alin.1, 209 alin.1 lit.a,e,i C.pen.pentru inculpatul B. și complicitate la aceeași infracțiune pentru inculpații G., C. și R. (pentru acesta și cu aplicarea art.37 lit.b C.pen.), învederând că valoarea autoturismului sustras este sub 200.000 lei, nefiind incidente în speță prevederile art.146 C.pen.

Prin motivele scrise și orale, partea civilă S.C. a solicitat obligarea în solidar a inculpaților la plata sumei totale de 10.840 lei cu titlu despăgubiri civile din care suma de 10.000 lei reprezintă contravaloarea prejudiciului cauzat prin imposibilitatea folosirii automobilului BMW X6 sustras din posesia sa iar suma de 840 lei reprezintă cheltuielile făcute de acesta cu carburantul pentru transport la locul de muncă (sat Târpiu – mun. Pitești),

-obligarea inculpaților la plata sumei de 10.000 lei cu titlu daune morale, și a cheltuielilor judiciare în sumă totală de 21.800 lei din care suma de 20.000 lei reprezentând onorariu avocat, iar suma de 1800 lei reprezentând deplasările acestuia și ale apărătorului său ales, la instanță, atribuirea în natură în deplină proprietate și folosință a autoturismului marca BMW X6, sustras de inculpați din posesia sa, instituirea sechestrului asigurator asupra autoturismului marca BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX deținut de inculpatul G.I.C..

Curtea examinând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursurile parchetului, inculpaților și părții civile:

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultateori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau recursului.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de

Ministri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de recurs, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.(decizia din 15 decembrie 2007)

Vinovăția inculpaților G.I.C., C.C.I., B.C. și R.D.A. în săvârșirea infracțiunilor deduse judecării rezultă atât din probe științifice cât și din cele testimoniale administrate nemijlocit în fața instanței, cum ar fi declarațiile martorilor L.D., P.P.M., S.I.D., L.V., F.I.V., C.M., S.S.P., S.D., B.C.C., B.G.C., U.C.M., care se coroborează perfect cu planșele fotografice depuse la dos.u.p., cuprinzând urmele papilare ale inculpatului G.I.C., cu procesele verbale de efectuare a percheziției corporale; procesele verbale de constatare ale infracțiunilor, actele de identificare a autoturismului sustras BMW X6, procesele verbale de percheziție ale acestui autovehicul; planșele fotografice întocmite cu ocazia examinării telefonului inculpatului G.; verificările efectuate cu privire la traficul de telefonie al aceluiași inculpat; procesele verbale de recunoaștere ale inculpaților după fotografii.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecării, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpaților și ale martorilor.

Pe de altă parte, declarațiile acestora, date în faza judecării și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Sintetizând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Judecătoria Năsăud a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpaților.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpaților sub aspectul comiterii infracțiunilor deduse judecării.

Deși inculpații-recurenți au negat constant comiterea faptelor, afirmând că au fost condamnați pe nedrept, susținerile acestora nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpați, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Înainte de a analiza cererea procurorilor de majorare a sancțiunii pentru inculpatul B. și de aplicare a pedepselor complementare, Curtea va trebui să verifice subzistența în cauză a vinovăției celor patru inculpați în săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost deferiți justiției și condamnați în primă instanță.

În esență, Curtea reține ca stare de fapt următoarele:

În seara de 13.11.2010, în mun. București, autoturismul marca BMW X6, cu numărul de identificare WBAFGxxxxxxxxxxx și numărul de înmatriculare Y-15-YYY, a fost sustras prin violență din posesia numitului P.C.M. de două persoane rămase necunoscute. Autoturismul a fost furat cu cheia în contact iar în interiorul său se afla, printre alte bunuri și documente, permisul de conducere al numitului P.C.M..

În ziua de 08.01.2011, în jurul orelor 16:00, partea vătămată S.C. a sesizat organele de poliție din cadrul Poliției Oraș Năsăud cu privire la faptul că persoane necunoscute i-au sustras autoturismul marca BMW X6, cu număr de identificare WBAFGyyyyyyyyyyyy și numărul de înmatriculare A-19-AAA, în timp ce era parcat în fața Restaurantului "L." de pe b-dul Grănicerilor din orașul Năsăud.

În jurul orelor 16:30, în localitatea Salva, pe DN17D, organe de poliție din cadrul Poliției Oraș Năsăud au identificat în trafic autoturismul în cauză, procedând la oprirea acestuia și au constatat că la volanul autoturismului se află inculpatul B.C.V..

Inculpatul B.C.V. a declarat organelor de poliție că autoturismul îi aparține și a prezentat actele sale de indentificare, cartea de identitate a autoturismului cu seria E305207 și certificatul de înmatriculare cu seria B002355842.

După sosirea la locul opririi inculpatului, partea vătămată S.C. a prezentat organelor de poliție contractul de vânzare-cumpărare încheiat între el și S.C. "D.U.S." S.R.L. având ca obiect autoturismul marca BMW X6, înmatriculat cu numărul A-19-AAA și având numărul de identificare WBAFGyyyyyyyyyyyy.

La controlul corporal efectuat asupra inculpatului B.C.V. au fost identificate mai multe bancnote, un spray cu piper, un aparat cu electroșocuri, 4 cartele telefonice (Orange, Cosmote, 2 cartele de telefonie fixă), cartea sa de identitate, o poliță de asigurare auto nr. 2000205600, emisă de Generali, pentru autoturismul marca BMW cu numărul de înmatriculare XX-12-XXX, 3 telefoane mobile marca Nokia, o pereche de mănuși din material textil, 3 permise de conducere aparținând numiților P.C.M., D.B. și B.C.M., o carte de identitate aparținând numitului D.B., un certificat înmatriculare al autoturismului marca BMW X6, cu numărul de înmatriculare B-38-BBB și numărul de identificare WBAFGaaaaaaaaaaaa și alte bunuri. Despre bunurile identificate asupra sa inculpatul B.C.V. a declarat că toate îi aparțin cu excepția celor 3 permise de conducere și a cărții de identitate pe care le-a găsit în orașul Pitești.

Organele de poliție au stabilit că în cursul aceleiași zile, pe raza orașului Năsăud, a mai fost observat un autoturism marca BMW ceea ce, coroborat cu faptul că asupra inculpatului B.C.V. a fost identificată o poliță de asigurare auto pentru un autoturism marca BMW, i-a determinat pe aceștia să rețină că autoturismul marca BMW cu numărul de înmatriculare XX-12-XXX are legătură cu furtul investigat și prin mijloace operative s-a reușit identificarea și oprirea în trafic a autoturismului mai sus menționat în municipiul Reghin, jud. Mureș.

La bordul autoturismului marca BMW cu numărul de înmatriculare XX-12-XXX au fost identificați inculpații G.I.C., C.C.I. și R.D.A..

Autoturismul marca BMW 318, XX-12-XXX, a fost văzut în orașul Năsăud de martorul P.P.M. în jurul orelor 14:00, parcat în fața Magazinului A. situat pe bd. Grănicerilor, de agentul principal de poliție B.V. în jurul orelor 14:30, în trafic, pe str. Vasile Nașcu și de agentul șef adjunct de poliție F.V. în intervalul 14:30 – 15:00, parcat în fața Magazinului AXA.

Cu ocazia verificării autoturismului marca BMW 318, înmatriculat cu numărul XX-12-XXX, organele de poliție au identificat un laptop marca Samsung, model NP-N310, mai multe articole de îmbrăcăminte, o pereche de mănuși din material textil, cartea de identitate și certificatul de înmatriculare ale autoturismului BMW 318, XX-12-XXX, 3 cartele telefonice Cosmote, 2 telefoane mobile (Nokia și Sony Ericsson) și alte bunuri.

La controalele corporale efectuate asupra inculpaților depistați pe raza municipiului Reghin au fost identificate următoarele categorii de bunuri: asupra inculpatului G.I.C. actele sale de identitate (carte de identitate și pașaport turistic), un telefon mobil Nokia 16162 cu cartelă Orange, un telefon Nokia 1800 cu cartelă Cosmote, un telefon Vodafone cu cartelă Vodafone, un stick-memory Vodafone, o cheie auto BMW, 2 carcase de chei auto cu sigla BMW, 4 acumulatori de telefoane mobile, suma de 1761 lei și alte bunuri; asupra inculpatului C.C.I. a fost identificat permisul de conducere, un telefon Nokia cu cartelă Cosmote și acumulator, un telefon Nokia cu cartelă Orange cu acumulator, o pereche de mănuși din material textil, un spray cu piper și alte bunuri iar asupra inculpatului R.D.A. a fost identificate permisul de conducere și pașaportul turistic, 4 cartele telefonice (Vodafone, Lyca Mobile, Orange, Cosmote) împreună cu alte bunuri și documente.

Din cercetările efectuate de organele de urmărire penală, coroborate cu declarațiile martorilor, părții vătămate și inculpaților rezultă că în ziua de 07.01.2011, inculpații B.C.V., G.I.C. și C.C.I. au plecat din municipiul Pitești la bordul autoturismului marca BMW 318, cu numărul XX-12-XXX, în direcția Oradea unde s-au întâlnit cu inculpatul R.D.A. și, împreună cu acesta, s-au deplasat până în orașul Năsăud.

În acea localitate, inculpatul G.I.C. folosindu-se de telefonul Nokia 1800 a trimis sms-uri către numărul de telefon 0768888799 corespunzător cartelei dispozitivului GPS instalat pe autoturismul marca BMW X6 aflat în posesia părții vătămate S.C. iar sms-urile primite automat conțineau coordonatele geografice (latitudine și longitudine) și viteza de deplasare din acel moment ale autoturismului marca BMW X6, informații pe care inculpatul le-a introdus în aplicația Google Earth și astfel a localizat pe hartă poziția exactă a autoturismului menționat mai sus.

Verificându-se folderul “Mesaje” și sub-folderele “Intrări Curier” și “Mesaje Expediate” de pe telefonul Nokia 1800, organele de poliție au stabilit că inculpatul G.I.C., în ziua de 08.01.2011, a trimis mai multe sms-uri către dispozitivul GPS instalat pe autoturismul marca BMW X6 pentru a afla locația acestuia în mai multe rânduri, recepționând sms-uri cu poziția autoturismului în 6 rânduri, respectiv : la ora 10:31:15, la ora 11:10:27, la ora 12:30:51, la ora 15:10:00, la ora 15:16:51 și la ora 15:25:41.

Primele 3 coordonate primite pe telefonul mobil de inculpatul G.I.C. corespund unor locații de pe DJ173B, în satul Târpiu, localitatea de domiciliu a părții vătămate S.C., al 4-lea și al 6-lea sms primit de inculpatul G.I.C. conțin coordonatele unor locații de pe DJ173B, în comuna Rebra iar cel de-al 5-lea sms conține pe cele ale unei locații dintre com. Rebra și com. Parva.

Informațiile identificate în telefonul inculpatului G.I.C. privind localizarea autoturismului marca BMW X6 corespund cu susținerile părții vătămate S.C. care a declarat că în ziua de 08.01.2011 a plecat din localitatea Târpiu către Mănăstirea Parva împreună cu soția și cele 2 fiice ale sale iar la întoarcere s-au deplasat până în orașul Năsăud pentru că fiicele sale intenționau să servească pizza la Restaurantul “L.”.

La scurt timp după intrarea în restaurant, partea vătămată a constatat că autoturismul marca BMW X6 dispăruse din locul în care îl parcase cu puțin timp în

urmă. A sesizat imediat organele de poliție iar autoturismul marca BMW X6 a fost identificat pe raza localității Salva, cu direcția de deplasare Năsăud-Beclean, iar la volanul lui se afla inculpatul B.C.V..

După ce inculpatul B.C.V. a plecat la volanul autoturismului marca BMW X6 către localitatea Salva, ceilalți 3 inculpați, aflați în autoturismul marca BMW 310, XX-12-XXX, s-au deplasat în aceeași direcție.

În localitatea Salva, autoturismul condus de inculpatul B.C.V. a fost oprit de organele de poliție, aspect sesizat de ceilalți inculpați care după ce au traversat podul peste râul Sălăuța din localitatea Salva, inculpatul R.D.A. care se afla la volanul autoturismului marca BMW 310, XX-12-XXX, a parcat autovehiculul în dreptul imobilului cu numărul 699B, proprietate a martorei L.V. iar inculpatul C.C.I. a coborât din acesta și s-a depărtat câteva zeci de metri către locul unde a fost oprit inculpatul B.C.V. pentru a vedea ce se întâmplă, după care s-a întors la autoturism, le-a povestit celorlalți ce a văzut după care au pornit către orașul Beclean, fiind depistați ulterior în municipiul Reghin.

Procedând la verificarea autoturismului marca BMW X6 în aplicația Furt Auto 2.3.2.7. în care sunt înregistrate toate autovehiculele sustrase pe teritoriul României, organele de poliție au constatat că acesta, cu numărul de identificare WBAFGxxxxxxxxxx figurează cu următoarea mențiune “Autoturism marca BMW X6 cu seria de caroserie WBAFGxxxxxxxxxx și seria motor 22527027 înregistrat în România, fabricat în 2009, de culoare negru, proprietar U.L.C., cu următoarele particularități : reclamat de P.C., chei în contact, motor pornit, acte în auto, tâlhărie tras din auto, furată în 13.11.2010 în București, sector 1, sesizarea 22020 din 13.11.2010 a Direcției Generale de Poliție a Municipiului București”.

Organele de poliție, împreună cu un reprezentant al Registrului Auto Român – Reprezentanța Bistrița-Năsăud, au stabilit că pe numărul de identificare poansonat pe caroseria mașinii marca BMW X6, respectiv, WBAFGxxxxxxxxxx, se află aplicat un autocolant având imprimat un alt număr de identificare, respectiv, WBAFGyyyyyyyyyyyyy.

Din verificările efectuate de organele de poliție referitor la actele prezentate de partea vătămată S.C. vizând proveniența autoturismului marca BMW X6 a rezultat că la adresa menționată ca aparținând S.C. “D.U.S.” S.R.L. pe certificatul de înmatriculare seria B002355842, pe cartea de identitate a vehiculului seria E305207, pe factura fiscală nr. 36 din 17.12.2010 și pe contractul de vânzare-cumpărare pentru un vehicul folosit datat 17.12.2010, respectiv București, str. N. nr. 39C, nu ființează firma de mai sus.

Organele de poliție au stabilit că autoturismul marca BMW X6, de culoare neagră, an de fabricație 2009, cu numărul de identificare WBAFGyyyyyyyyyyyyy și numărul de înmatriculare B-38-BBB este deținut de numitul A.S.L., în calitate de administrator al S.C. “D.U.S.” S.R.L. din municipiul Pitești, fiind achiziționat în leasing prin intermediul S.C. U.L.C. S.A. și care susține că și-a pierdut în condiții necunoscute plăcuțele de înmatriculare iar la data de 17.12.2010 a sesizat acest lucru la Secția 2 Poliție Pitești.

De asemenea, organele de poliție au stabilit că autoturismul marca BMW X6, de culoare neagră, cu numărul de înmatriculare A-19-AAA, are numărul de identificare WBAFGdddddddddd și este deținut de numitul G.C.M., reprezentant al S.C. “P.P.” S.R.L. din mun. Slatina, care susține că în ziua de 14.12.2010 i-au fost sustrase plăcuțele de înmatriculare ale autoturismului sesizând acest lucru la I.P.J. Olt.

Cu ocazia primelor declarații, inculpatul B.C.V. a susținut că autoturismul marca BMW X6 îi aparține, în sensul că l-ar fi vândut părții vătămate S.C. cu suma de

47.000 euro, a primit doar suma de 22.000 euro și că a venit să îl preia, pentru a-și recupera diferența de 25.000 euro, invocând că a l-a însușit folosindu-se de a 2-a cheie, chiar în prezența părții vătămate, fiind în orașul Năsăud unde a ajuns cu diferite mașini de ocazie și că nu îi cunoaște pe ceilalți inculpați.

Inculpatul B.C.V. și-a menținut această poziție atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței de judecată, cu ocazia arestării, după care, în data de 25.03.2011, la prezentarea materialului de urmărire penală și după ce a avut posibilitatea să discute cu ceilalți inculpați, fiind toți arestați preventiv, a învederat că achiesează la cele afirmate de inculpatul G.I.C..

În declarația dată în fața instanței de judecată, inculpatul B.C.V. a susținut că o cunoaște pe partea vătămată de circa 2 ani de zile, a asistat la discuțiile dintre S.C. și inculpatul G.I.C. referitoare la cumpărarea autoturismului BMW X6, știe că acest inculpat i-a intermediat părții vătămate cumpărarea autovehiculului de la un cetățean din Pitești, a asistat la momentul în care inculpatul G.I.C. l-a împrumutat pe S.C. cu suma de 25.000 euro pentru a putea cumpăra autoturismul BMW X6, a fost la partea vătămată acasă în sat Târpiu, com. Dumitra, împreună cu inculpatul G.I.C. și cu martorul U.C.M. în luna decembrie 2010, a plecat din mun. Pitești în ziua de 07.01.2011 împreună cu inculpații G.I.C. și C.C.I. la rugămintea primului, nu cunoștea că autoturismul BMW X6 este dotat cu sistem GPS și nici că inculpatul G.I.C. a localizat astfel mașina în ziua de 08.01.2011, a primit cheia autoturismului de la inculpatul G.I.C. și că în urma unui schimb de replici cu partea vătămată a decis să se urce la volanului vehiculului BMW X6 și să plece.

Despre actele de stare civilă și permisele de conducere aparținând mai multor persoane fizice, din țară cât și despre aparatul cu electroșocuri, toate identificate asupra sa de către organele de poliție, inculpatul B.C.V. a declarat că le-a găsit în autoturismul marca BMW X6 pe care tocmai îl sustrăsese și că le-a luat asupra sa.

Elementul comun care se remarcă în cazul acestor documente, pe lângă faptul că ele au fost găsite toate asupra inculpatului B.C.V. este faptul că au fost pierdute sau sustrase în mun. Pitești, localitatea de domiciliu a aceluiași inculpat.

Cât despre permisul numitului P.C.M., deținătorul legal al autoturismului marca BMW X6 căruia i-a fost sustras prin violență vehiculul în seara zilei de 13.10.2010, în mun. București de către 2 persoane rămase necunoscute și care a fost identificat tocmai asupra inculpatului B.C.V. la scurt timp după ce însușise același autoturism din posesia părții vătămate S.C., acest aspect trebuie corelat cu informația cuprinsă în adresa Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, Serviciul Furturi de Autovehicule nr. 273078 din 09.01.2011, respectiv, că o grupare infracțională identificată pe raza mun. București în luna februarie 2010 era condusă de inculpatul G.I.C., din ea mai făceau parte alte 5 persoane printre care și inculpatul B.C.V. iar printre modurile de operare ale acesteia se număra și acela de a vinde un autoturism de lux având montat un sistem GPS către un cumpărător de bună credință, după care autoturismul era sustras cu o altă cheie.

Fapta reținută în sarcina inculpatului B.C.V. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în sensul că acesta a luat autoturismul marca BMW X6 din posesia părții vătămate S.C. fiind ajutat, cu intenție, de inculpații G.I.C., C.C.I. și R.D.A., în timp ce se aflau într-un loc public, pe bd. Grănicerilor din orașul Năsăud și prin folosirea fără drept a unei chei adevărate sau a unei chei mincinoase.

Ajutorul primit de inculpatul B.C.V. de la inculpatul G.I.C. pentru a comite infracțiunea reținută în sarcina sa, s-a manifestat atât înainte cât și după săvârșirea furtului, după cum urmează: inculpații au plecat împreună din mun. Pitești, la bordul autoturismului marca BMW 318, XX-12-XXX, deținut de inculpatul G.I.C., au străbătut sute de km până în orașul Năsăud unde inculpatul G.I.C. a localizat

autoturismul BMW X6, i-a dat cheia cu care inculpatul B.C.V. a descuiat și pornit autoturismul sustras, după care s-a deplasat cu vehiculul BMW 318 cu nr. XX-12-XXX, înaintea autoturismului BMW X6, indicându-i astfel inculpatului B.C.V. traseul pe care urma să-l parcurgă.

Conform declarațiilor inculpaților B.C.V. și G.I.C., acesta din urmă avea interesul de a-și recupera o sumă de bani dată cu împrumut părții vătămate S.C..

Ajutorul dat de inculpatul C.C.I. s-a realizat prin faptul că acest inculpat a plecat din mun. Pitești împreună cu inculpații B.C.V. și G.I.C., deținea permis de conducere categoria B și putea conduce autoturismul BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, (lucru pe care l-a și făcut), s-a aflat tot timpul până la comiterea faptei în prezența inculpatului B.C.V. și a inculpatului G.I.C., a asistat la discuțiile dintre cei doi și în mod evident avea cunoștință despre ceea ce urma să se petreacă.

Inculpatul C.C.I. a coborât din autoturismul BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, în localitatea Salva, s-a deplasat câteva zeci de metri pentru a vedea ce se întâmplă cu inculpatul B.C.V. când acesta a fost oprit de organele de poliție, s-a întors la autoturism și a povestit celorlalți 2 inculpați ce a văzut, după care au plecat.

Inculpatul R.D.A. s-a întâlnit cu ceilalți 3 inculpați în mun. Oradea fiind de acord că parcurgă sute de km până în orașul Năsăud alături de aceștia, a asistat la discuțiile purtate în interiorul autoturismului BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, a putut constata eforturile depuse de inculpatul G.I.C. pentru a localiza autoturismul marca BMW X6, s-a aflat la volanul autoturismului BMW 318 când acesta era parcat în dreptul Magazinului AXA din Năsăud, iar inculpatul B.C.V. sustrăgea autoturismul marca BMW X6 la o distanță de maxim 100 metri și a condus vehiculul BMW 318 când aceasta rula în fața autoturismului sustras, s-a aflat la volanul autoturismului BMW 318 când a staționat o perioadă scurtă în loc. Salva și apoi a plecat către Beclean.

De precizat că inculpatul G.I.C. avea permisul suspendat (conform propriilor declarații) iar inculpații știau de la bun început că merg la Năsăud după un autoturism, iar cineva, altul decât inculpatul B.C.V., trebuia să conducă autoturismul BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, ambii inculpați, atât C.C.I. cât și R.D.A. fiind desemnați să îndeplinească această sarcină.

Având sprijinul celorlalți inculpați, recurentul B.C.V. se putea concentra exclusiv pe sustragerea autoturismului BMW X6 și avea siguranța că prietenii săi sunt alături de el, în celălalt vehicul.

De altfel, inculpatul B. a declarat că îi era teamă de partea vătămată S.C., știind că se ocupă cu cămătăria și că este o persoană violentă.

Toate bunurile descoperite asupra recurenților și anume, aparate cu electroșocuri, recipiente cu piper, (spray), demonstrează faptul că aceștia s-au organizat în prealabil, împărțindu-și sarcinile în interiorul grupului infracțional, după care au acționat, punând în aplicare planul de însușire al vehiculului părții vătămate S..

Latura subiectivă a infracțiunii de furt calificat reținută în sarcina inculpatului B.C.V. este realizată sub forma intenției directe, fiind evident că acesta și-a dat seama că ia autoturismul din posesia părții vătămate, nu a avut consimțământul ei, iar însușirea s-a realizat cu un scop nedrept.

Justificarea inculpaților B.C.V. și G.I.C. în sensul că partea vătămată ar fi avut o datorie la ultimul dintre ei (un împrumut folosit la achiziționarea BMW-ului X6) iar că însușirea vehiculului s-ar fi făcut în acest scop, de dezdăunare a inculpatului G., va fi înlăturată ca neveridică, Curtea învederând următoarele:

Și practica judiciară constantă a instanței supreme atestă că activitatea inculpaților recurenți se circumscrie laturii subiective a infracțiunii de furt **“împrejurarea că inculpații se credeau îndreptățiți la luarea unor bunuri din posesia părții vătămate, deoarece aveau de încasat o sumă de bani de la aceasta, condiționând restituirea bunurilor de o împrejurare incertă – plata pretinsei datorii – este lipsită de relevanță în ceea ce privește existența laturii subiective a infracțiunii de furt calificat și nu înlătură intenția de însușire”**.

În același sens, tot instanța supremă a decis că **“invocarea de către inculpat a unui drept asupra bunului sustras este irelevantă, valorificarea pretențiilor patrimoniale nefiind permisă decât pe căile prevăzute de lege”**.

Înalta Curte de Casație și Justiție într-o altă speță a decis că **“intenția de furt există și în situația în care autorul faptei a luat bunurile fără consimțământul proprietarului, sub pretext că acesta refuză să-i înapoieze o sumă de bani împrumutată”**. Aceeași instanță a statuat că **“din punctul de vedere al realizării conținutului infracțiunii de furt, nu interesează cui aparține dreptul de proprietate sau de coproprietate asupra bunului, relevant fiind numai că, în momentul săvârșirii furtului, bunul se afla în posesia sau detenția legitimă a altei persoane; așadar, urmărind să dobândească fără drept posesia unor bunuri din detenția altuia, inculpatul acționează cu intenția de a fura”**. Într-o altă decizie, instanța supremă a învederat că **“împrejurarea că inculpatul se credea îndreptățit a i se restitui o sumă de bani de către partea vătămată, este fără relevanță sub aspectul analizat și nu exclude conștiința însușirii pe nedrept a lucrurilor în cauză, atâta timp cât el cunoștea că partea vătămată are drept de proprietate asupra acelor lucruri și le-a luat din posesia acesteia fără consimțământul său”**.

Sușinerile inculpaților recurenți, în sensul că deposedarea părții vătămate S. nu s-a făcut în scopul însușirii pe nedrept, ci pentru a recupera datoria victimei către inculpați, sunt contrazise de probe și totodată, fără relevanță în ce privește existența infracțiunii și încadrarea ei juridică, **restabilirea unor drepturi pretins încălcate neputându-se face prin acte de însușire a bunului, ci numai pe căile prevăzute de lege**.

Așa fiind, Curtea reține că fapta inculpatului B.C.V. care în ziua de 08.01.2011, ajutat de inculpații G.I.C., C.C.I. și R.D.A., care aflându-se pe bulevardul Grănicerilor din orașul Năsăud, prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase, a sustras autoturismul marca BMW X6, în valoare de peste 200.000 lei, din posesia părții vătămate S.C., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit.”a”, ”e”, ”i”, alin. 4 Cod penal .

Nu va putea fi acceptată apărarea inculpaților, în sensul că valoarea autoturismului sustras este sub 200.000 lei, deoarece din adresa de la f.46 u.p.respectiv din factura nr.36 din 17.12.2010 întocmită de furnizorul SC D.U.S. SRL București, rezultă că prețul vehiculului este de 223.200 lei. Mai mult, în fața instanței de judecată la f.874 din scriptul depus de distribuitorul BMW Autotransilvania rezultă că valoarea unui autoturism nou BMW X6 an de fabricație 2009, este de 64.498 euro având TVA inclus. Pentru aceste considerente, nu se va schimba încadrarea juridică în forma furtului calificat fără reținerea agravantei de la alin.4 al art.209 C.pen. Nu va putea fi avută în vedere expertiza depusă la dosar în fața judecătoriei întrucât proba științifică nu are o bază legală, expertul aplicând la modul de calcul al valorii autovehiculului, coeficienți de piață, nereglementați printr-un text

legal. Mai mult, coeficientul de uzură al autoturismului, nu este dovedit printr-un mod de calcul legal avut în vedere de către acesta și care să poată fi supus cenzurii de către organele judiciare.

Așa fiind, proba științifică vizând modul de calcul al valorii autovehiculului, va fi înlăturată ca neconcludentă, nepertinentă, ea necoroborându-se cu celelalte mijloace de probă atașate dosarului.

Fapta reținută în sarcina inculpatului G.I.C., aceea de complicitate la furt calificat cu consecințe deosebit de grave, este probată prin: inculpatul G.I.C. a venit în orașul Năsăud împreună cu inculpatul B.C.V. și cu ceilalți doi inculpați la bordul autoturismului BMW 318, XX-12-XXX, deținut de primul inculpat, folosindu-se de un laptop conectat la internet cu ajutorul căruia a accesat aplicația Google Earth și a introdus coordonatele geografice obținute de la sistemul GPS montat pe autoturismul BMW X6 cu ajutorul telefonului Nokia 1800 identificat de organele de poliție asupra sa, a localizat autoturismul BMW X6 și i-a dat o cheie de contact inculpatului B.C.V. cu care acesta a sustras autoturismul din posesia părții vătămate S.C..

Inculpatul G.I.C. a susținut că îl împrumutase pe S.C. cu suma de 25.000 euro la momentul achiziționării de către acesta a autoturismului BMW X6 și că partea vătămată nu i-a mai restituit banii așa cum se înțeleseseră, astfel că a venit în orașul Năsăud pentru a discuta cu victima dar nu a contactat-o și nici nu s-a deplasat la domiciliul său, în schimb a localizat autoturismul și i-a dat o cheie inculpatului B.C.V., cu care acesta a sustras autoturismul.

Astfel, împrejurarea că inculpatul G.I.C. i-a dat lui S.C. suma de 25.000 euro este confirmată de inc.B.C.V. și de martorul U.C.M., prieten al celor 2 inculpați dar negată vehement de partea vătămată. Nu există un act notarial care să confirme acest împrumut, nici măcar o chitanță de mână, nimic, în condițiile în care suma de 25.000 euro ar proveni, după cum susține inculpatul G.I.C. din ipotecarea unui imobil și a unui teren, ambele din mun. Pitești.

Pentru dovedirea provenienței sumei pe care a împrumutat-o lui S.C., inculpatul G.I.C. a prezentat instanței două contracte de împrumut cu garanție imobiliară autentificate la notar, în legătură cu care instanța de fond a reținut următoarele: ambele contracte sunt încheiate, în calitate de debitori, de părinții inculpatului G.I.C., ambele sunt în valoare de 35.000 euro și au termen de restituire 30 de zile de la momentul autentificării, unul este legalizat la data de 25.03.2009 cu garanția unui teren de 509 mp din mun. Pitești, cel de-al 2-lea este autentificat în data de 07.10.2010 cu garanția apartamentului de 3 camere situat la adresa de domiciliu a inculpatului G.I.C. și unde locuiește mama acestuia și în prezent.

Nu rezultă de nicăieri dacă banii împrumutați de părinții inculpatului G.I.C. se aflau în posesia și la dispoziția acestuia în luna decembrie 2010.

Inculpatul G.I.C. este singurul dintre inculpați care vorbește despre sistemul GPS montat pe autoturismului BMW X6, recunoaște că a trimis sms-uri de pe telefonul său către acest sistem și că a introdus coordonatele primite în aplicația Google Earth pentru a localiza autoturismul sustras și susține că a aflat de existența acestui sistem și de numărul de telefon care îl accesa, de la persoana care i-ar fi vândut autoturismul părții vătămate S.C., în mun. Pitești.

Cheia cu care inculpatul B.C.V. a descuiat și pornit autoturismul marca BMW X6 în momentul în care l-a sustras i-a fost dată de inculpatul G.I.C. care susține că această cheie o are tocmai de la S.C., care i-a dat-o ca o garanție a returnării sumei de 25.000 euro. Partea vătămată neagă însă această împrejurare.

Inculpații B.C.V., G.I.C. și C.C.I. au plecat din mun. Pitești la bordul autoturismului marca BMW 318 cu nr. XX-12-XXX, deținut de inculpatul G.I.C., s-au

deplasat în mun. Oradea unde s-au întâlnit cu inculpatul R.D.A. și toți patru au ajuns în orașul Năsăud cu același autoturism.

După ce inculpatul B.C.V. a sustras autoturismul marca BMW X6 și se deplasa pe relația Năsăud-Salva, în fața sa, rula autoturismul marca BMW 318, XX-12-XXX, în care se aflau ceilalți 3 inculpați.

Punerea la dispoziție a autoturismului marca BMW 318 pentru a ajunge la locul faptei și a pleca de acolo este evident o altă formă în care inculpatul G.I.C. l-a ajutat pe inculpatul B.C.V. să comită infracțiunea de furt calificat.

Inculpatul G.I.C. l-a ajutat pe inculpatul B.C.V. și prin prezența sa, și a celorlalți 2 inculpați care au venit în orașul Năsăud la rugămintea lui, în apropierea locului comiterii faptei, având în vedere că recurenții de mai sus l-au perceput pe S.C. ca fiind o persoană periculoasă (”..... am vrut totodată să evit un scandal deoarece știam că este (S.C.) cetățean rrom și era posibil să denatureze o eventuală discuție” – inculpatul G.I.C. – fila 231).

La percheziția domiciliară efectuată de organele de poliție la locuința inculpatului G.I.C. a fost identificat un permis de conducere pe numele M.N. și un certificat de înmatriculare seria 007707108 care prezenta urme de ștergere ale mențiunilor privind datele autovehiculului.

Din cercetările efectuate s-a stabilit că permisul de conducere pe numele M.N. a fost sustras în ziua de 27.12.2008 din localitatea Bolintin Deal, jud. Giurgiu împreună cu autoturismul marca BMW 320i de către persoane necunoscute.

Inculpatul a susținut că permisul de conducere emis pe numele M.N. l-a găsit într-un autoturism marca BMW fabricat în 1994 și cumpărat de el la sfârșitul anului 2008 din mun. Pitești.

Referitor la certificatul de înmatriculare seria 007707108 care prezenta urme de ștergere ale mențiunilor privind datele autovehiculului inculpatul G.I.C. a declarat : ”despre acest document nu pot da relații” – fila 629.

Luând în considerare telefoanele mobile, cartelele telefonice, documentele personale (permise, cărți de identitate), documentele de identificare auto, spray-urile cu piper, aparatul cu electroșocuri, carcasa de chei tip BMW, mănușile din material textil, toate identificate asupra inculpaților, sistemul GPS instalat fraudulos pe autoturismul marca BMW X6, înscrisurile privind achiziționarea BMW-ului X6 și actele de proveniență a acestuia, puse la dispoziția organelor de cercetare penală de către partea vătămată și care ridică suspiciuni majore și evidente că sunt false, instanța de recurs ajunge la aceeași concluzie cu a primei instanțe vizând vinovăția deplină a recurenților în faptele de furt calificat cu consecințe deosebit de grave.

Așa fiind, în mod judicios s-a reținut și în sarcina inculpatului G. complicitatea la furt calificat prev.de art.26 raportat la art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit.”a”, ”e”, ”i”, alin. 4 Cod penal, constând în aceea că la data de 08.01.2011, fiind pe bulevardul Grănicerilor din orașul Năsăud, împreună cu inculpații C.C.I. și R.D.A., l-a ajutat, cu intenție, pe inculpatul B.C.V. ca prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase, să sustragă autoturismul marca BMW X6, în valoare de peste 200.000 lei, din posesia părții vătămate S.C...

Complicitatea la furt calificat reținută în sarcina inculpatului C.C.I. se probează cu: ajutorul dat cu intenție inculpatului B.C.V. de a sustrage autoturismul marca BMW X6 din posesia părții vătămate S.C., prin deplasarea din mun. Pitești până în orașul Năsăud împreună cu acesta și cu inculpatul G.I.C., a condus autoturismul marca BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, pe anumite porțiuni din drumul parcurs până în orașul Năsăud, a fost tot timpul în prezența celor 2 inculpați și era la curent cu planurile acestora, fiind în cunoștință de cauză referitor la infracțiunea ce urma a fi comisă. De asemenea, în momentul în care inculpatul

B.C.V. sustrăgea autoturismul marca BMW X6 se afla împreună cu ceilalți 2 inculpați la o distanță de sub 100 metri în autoturismul marca BMW 318, iar după ce inculpatul B.C.V. a fost oprit de organele de poliție în localitatea Salva, inculpatul C.C.I. a coborât din vehiculul în care se afla, s-a deplasat înapoi câteva zeci de metri pentru a vedea ce i se întâmplă primului inculpat, s-a întors la autoturismul din care a coborât, a povestit ce văzuse celorlalți 2 inculpați, după care au părăsit zona.

La controlul corporal efectuat de organele de poliție asupra inculpatului C.C.I. la momentul depistării în mun. Reghin au fost identificate 2 telefoane mobile Nokia, unul cu cartelă Orange și unul cu cartelă Cosmote, ambele cu acumulator, o pereche de mănuși din material textil, un spray cu piper și permisul de conducere al inculpatului.

În primele declarații consemnate la organele de cercetare ale poliției judiciare și în fața instanței cu ocazia judecării propunerii de arestare preventivă, inculpatul C.C.I. a declarat că a plecat din mun. Pitești în seara zilei de 07.01.2011 doar împreună cu inculpatul G.I.C. la bordul autoturismului marca BMW 318, XX-12-XXX, pe care l-a condus până în mun. Oradea unde s-au întâlnit cu inculpatul R.D.A. și care a condus apoi autoturismul spre Cluj Napoca – Reghin, perioadă în care el a dormit, trezindu-se cu puțin timp înainte de a fi oprți de organele de poliție din mun. Reghin. Nu a fost în orașul Năsăud, nu l-a văzut pe inculpatul B.C.V., și îl cunoaște din mun. Pitești, fiind vecin de bloc, dar nu are nicio legătură cu furtul autoturismului marca BMW X6.

În fața instanței de fond, inculpatul C.C.I. și-a schimbat declarația susținând că a plecat din mun. Pitești împreună cu inculpatul G.I.C. și cu inculpatul B.C.V., s-au deplasat în mun. Oradea unde s-au întâlnit cu inculpatul R.D.A., îndreptându-se spre Năsăud.

Inculpatul C.C.I. a susținut că a condus autoturismul marca BMW 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, de la Bistrița la Năsăud, și apoi prin această localitate, că a văzut când inculpatul B.C.V. a coborât din autoturism și a mai susținut că inculpatul G.I.C. i-a spus acestuia să-l caute pe S.C., el și cu ceilalți doi inculpați încercând să facă același lucru, plimbându-se cu mașina prin oraș. Deodată au ieșit din Năsăud și au văzut un autoturism marca BMW X6 oprit de poliție, și că inculpatul G.I.C. ar fi spus că inculpatul B.C.V. a comis o greșeală, apoi au continuat drumul, a oprit autovehiculul în care se aflau, după care au decis să plece către mun. Pitești, fiind oprți de poliție în mun. Reghin.

Probele dosarului atestă că inculpatul C.C.I. a fost implicat alături de ceilalți doi inculpați, B.C.V. și G.I.C., în săvârșirea infracțiunii de furt calificat, încă de la momentul deplasării din mun. Pitești. Unul dintre motivele pentru care a fost luat alături de cei 2 inculpați este acela de a avea cine să conducă autoturismul marca BMW 318 cu nr. XX-12-XXX, după ce vehiculul marca BMW X6 era sustras, dovadă în sensul acesta este tocmai atitudinea inculpaților de a nu lua legătura telefonic sau în orice alt mod cu S.C..

Un alt motiv pentru care inculpatul C.C.I. a ajuns în orașul Năsăud, este acela de a le acorda ajutor inculpaților B.C.V. și G.I.C. dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură violentă, în cazul confruntării cu S.C., dovadă fiind spray-ul cu piper identificat de organele de poliție asupra sa.

Referitor la sistemul GPS și la accesarea lui de către inculpatul G.I.C., inculpatul C.C.I. susține că nu cunoaște nimic și că nu l-a văzut pe inculpatul G.I.C. folosind laptopul, susținere care va fi înlăturată de către Curte ca neveridică, deoarece cei doi recurenți se aflau în același autovehicul, activitatea derulată de fiecare dintre ei putând fi observată de celălalt.

După comiterea faptei de către inculpatul B.C.V., autoturismul marca BMW model 318 cu nr. de înmatriculare XX-12-XXX, în care se afla și inculpatul C.C.I. a rulat din orașul Năsăud către localitatea Salva în fața autoturismului marca BMW X6, iar după ce acesta a fost oprit de un echipaj de poliție, lucru observat de ceilalți 3 inculpați ocupanți ai autoturismului BMW 318, inculpatul R.D.A. care îl conducea, l-a oprit în fața imobilului cu nr. 699B, proprietate a martorei L.V..

Martora L.V. l-a indicat pe inculpatul C.C.I., ca fiind cel care a coborât din autoturism, s-a îndepărtat și, apoi, a revenit la acesta. Aceeași martoră susține că inculpații au devenit foarte agitați atunci când recurentul C.C.I. le-a povestit ce a văzut că i se întâmplă inculpatului B.C.V. și au plecat de la locul respectiv.

Afirmațiile martorei L.V. sunt confirmate de fratele său, martorul L.D. care se afla în ziua de 08.01.2011, în intervalul orar 16:20-16:30, la locuința surorii lui situată în localitatea Salva, nr. 699B, în fața căreia au oprit autoturismul marca BMW 318, XX-12-XXX, inculpații G.I.C., R.D.A. și C.C.I..

Activitatea inculpatului C.C.I. care în ziua de 08.01.2011, fiind pe bulevardul Grănicerilor din orașul Năsăud, împreună cu inculpații G.I.C. și R.D.A., l-a ajutat, cu intenție, pe inculpatul B.C.V. ca prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase, să sustragă autoturismul marca BMW X6, în valoare de peste 200.000 lei, din posesia părții vătămate S.C., întrunește elementele complicității la furt calificat prev. de art. 26 raportat la art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit."a", "e", "i", alin. 4 Cod penal.

Referitor la activitatea infracțională a inculpatului R.D.A. se constată următoarele: recurentul s-a întâlnit cu ceilalți 3 inculpați în cursul nopții de 7/8.01.2011, la marginea mun. Oradea, la acel moment el cunoscându-l doar pe inculpatul G.I.C. cu care, dorea să deschidă un restaurant în Germania. După ce a discutat un timp cu inculpatul G.I.C., inculpatul R.D.A. s-a decis să se deplaseze cu aceștia către orașul Năsăud.

Apărarea inculpatului R. chiar și în fața Curții de Apel, unde a fost ascultat nemijlocit și prin care relevă că s-a hotărât să se deplaseze cu ceilalți recurenți până la Bistrița, întrucât datorită faptului că era în stare de ebrietate, se temea de un scandal conjugal, nu poate fi primită, fiind dată de complezență și pentru a scăpa de răspunderea penală ce-i incumbă.

În același sens trebuie interpretată și declarația dată în fața organelor de poliție.

În fața instanței de judecată, cu prilejul soluționării propunerii de arestare, inculpatul R.D.A. admite că a fost contactat de inculpatul G.I.C. cu care s-a întâlnit în apropiere de mun. Oradea și că a fost de acord să-l însoțească pe acesta până la Târgu Mureș. A aflat pe drum că inculpatul G.I.C. are de recuperat o sumă de bani de la cineva din orașul Năsăud. Apoi, a precizat că a venit în Bistrița cu soția și cumnatul său cu un autoturism marca Peugeot alb iar în acest oraș s-a urcat în autoturismul în care se afla inculpatul G.I.C. și o altă persoană. În final, a refuzat să semneze declarația.

Curtea reține că probele dosarului, cele testimoniale și științifice, relevă că inculpatul R.D.A. s-a deplasat cu ceilalți 3 inculpați din mun. Oradea până în orașul Năsăud la rugămintea inculpatului G.I.C. știind ce intenționează acesta să facă, a fost prezent în autoturism când inculpatul G.I.C. a accesat aplicația Google Earth și a localizat autoturismul marca BMW X6, deși neagă că l-ar fi văzut pe acesta folosind laptopul, s-a aflat în autoturismul marca BMW 318 cu nr. XX-12-XXX, când inculpatul B.C.V. a sustras autoturismul marca BMW X6, la o distanță de maxim 100 de metri de locul în care se afla parcat autoturismul deținut de partea vătămată S.C., a condus autoturismul marca BMW 318 către localitatea Salva, a oprit vehiculul în fața

imobilului martorei L.V., l-a așteptat pe inculpatul C.C.I. să vină și să povestească ce a observat că i se întâmplă inculpatului B.C.V., după care s-a deplasat către Beclean.

Curtea reține că activitatea infracțională a inculpatului R.D.A. constituie complicitate la furt calificat cu consecințe deosebit de grave prev. de art.26 C.pen.rap.la art.208 alin.1, 209 lit.a,e,i și alin.4 C.pen.cu aplic.art.37 lit.b C.pen.deoarece:

Complicitatea este caracterizată printr-o activitate de ajutorare, de înlesnire, legată în mod mijlocit și indirect de cea care constituie latura obiectivă a infracțiunii, unită cu intenția de a ajuta, a înlesni comiterea unei infracțiuni. Potrivit instanței supreme „este complice la infracțiunea de furt calificat acela care, consimțind să dea ajutor autorului pentru săvârșirea faptei, a cunoscut activitatea pe care trebuia să o presteze, deci putea și trebuia să-și dea seama că participă la înlăptuirea unei infracțiuni”. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „nu există complicitate decât dacă cel care ajută sau înlesnește săvârșirea unei infracțiuni are reprezentarea că fapta sa va constitui un ajutor dat autorului în comiterea acelei infracțiuni și dorește producerea acestui rezultat sau acceptă eventualitatea sa”.

Practica judiciară este unanimă când relevă că „pentru existența complicității nu este necesară o înțelegere, prealabilă sau concomitentă, între autor și complice; ceea ce se cere, sub aspect subiectiv, este numai ca respectivul complice să fi cunoscut ceea ce urmărește autorul și să fi voit să-l ajute, dorind sau acceptând rezultatul infracțiunii la a cărei săvârșire a contribuit”.

De asemenea, instanțele au statuat că „o persoană poate fi considerată complice numai atunci când prin activitatea sa intenționată a contribuit la săvârșirea faptei stabilită în sarcina autorului; nimeni nu poate fi tras la răspundere penală, ca și complice, pentru o faptă a autorului – fără nicio legătură cu activitatea sa – pe care nu a cunoscut-o și nu a prevăzut-o. Simpla prezență a unei persoane la locul săvârșirii infracțiunii nu este suficientă pentru a se conchide că prin aceasta ea ar fi intenționat să înlesnească sau să ajute la comiterea infracțiunii, din moment ce nu s-a stabilit că ar fi cunoscut sau prevăzut intenția autorului”. Practica judiciară a relevat că „pentru existența complicității nu este suficient un act material de natură să ajute la săvârșirea unei infracțiuni, ci mai trebuie ca acesta să fie făcut cu intenția de a ajuta la săvârșirea infracțiunii respective. Învinierea de complicitate este neîntemeiată dacă în cauză se stabilește că inculpatul a contribuit în mod obiectiv la infracțiunea săvârșită de autor, fără însă să fi cunoscut intenția infracțională a acestuia. Prevederea, ca element al intenției complicelui, trebuie să cuprindă, în primul rând, toate împrejurările de fapt care formează latura obiectivă a conținutului infracțiunii săvârșite de autor, iar, în al doilea rând, legătura causală dintre propriile sale acțiuni și infracțiunea comisă de autor. Pe baza celui de al doilea element, intenția complicelui trebuie să conțină conștiința acestuia că acțiunile sale creează condițiile necesare, care dau autorului, posibilitatea de a săvârși infracțiunea. Intenția poate fi directă, când se dorește survenirea rezultatului și indirectă, când se admite în mod conștient intervenirea lui”.

Literatura a statuat că „sub aspectul existenței complicității nu interesează dacă acel complice a avut sau nu vreun folos în schimbul ajutorului pe care l-a dat autorului la săvârșirea infracțiunii”. Nu în ultimul rând, practica a relevat că „există complicitate, sub aspectul laturii subiective și atunci când complicele, fără a fi dorit rezultatul infracțiunii comise de autor, a prevăzut producerea lui și l-a acceptat. În toate cazurile, indiferent de forma concretă în care se săvârșește complicitatea, înțelegerea între complice și autor, trebuie să fie anterioară sau cel mult, concomitentă săvârșirii faptei”.

Așa fiind, Curtea apreciază că fapta inculpatului R.D.A. care în ziua de 08.01.2011, fiind pe bulevardul Grănicerilor din orașul Năsăud, împreună cu inculpații G.I.C. și C.C.I., l-a ajutat, cu intenție, pe inculpatul B.C.V. ca prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase, să sustragă autoturismul marca BMW X6, în valoare de peste 200.000 lei, din posesia părții vătămate S.C., întrunește elementele constitutive a faptei pentru care a fost trimis în judecată, prin rechizitoriul parchetului.

Fiind dovedită fără echivoc vinovăția inculpaților în săvârșirea faptelor deduse judecății, Curtea nu va accepta solicitarea recurenților de a se dispune achitarea lor în temeiul art.10 lit.c C.proc.pen., deoarece evidența identității dintre autorii infracțiunii și persoana inculpaților este indubitabilă, astfel că va trece la individualizarea judiciară a sancțiunilor ce se impun pentru reeducarea acestora conform art.72 și 52 C.pen.

Potrivit art. 72 din Codul penal, la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de stabilire a pedepsei înseamnă consacrară explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpaților B.C.V., G.I.C., C.C.I., care au avut o atitudine parțial sinceră cu privire la faptele comise, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișele de cazier, au colaborat cu organele judiciare, conform apărărilor formulate, astfel că în sarcina acestora instanța de recurs apreciază ca fiind oportună reținerea circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a C.pen.

În privința inculpatului R.D.A., care se află în stare de recidivă postexecutorie, Curtea va reține circumstanțele atenuante vizate de art.74 lit.c C.pen.constând în comportarea sinceră în cursul procesului și înlesnirea descoperirii participanților la infracțiune, condiții în care se va da eficiența cuvenită împrejurărilor favorabile stabilite în sarcina recurenților, cu consecința scăderii pedepselor sub minimul special prevăzut de lege.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând

constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea, cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin. 1 -, potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

La individualizarea tratamentului penal, instanța de recurs trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorilor.

În speță, Judecătoria Năsăud, i-a condamnat pe inculpați la pedepse severe, care în urma admiterii recursurilor acestora conform art.385/15 pct.2 lit.d, vor fi reduse către Curte după cum urmează: pentru inculpatul B.C.V., se va aplica pedeapsa de 6 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzută de art.208 alin.1, art.209 alin.1, lit. a, e și i , alin.4 C.p. cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. a și alin. 2 C.p.; pentru inculpatul G.I.C., pedeapsa de 8 ani închisoare pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de furt calificat prevăzută de art. 26 C.p. raportat la art. 208 alin.1, art. 209 alin.1, lit. a, e și i , alin.4 C.p. cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. a și alin. 2 C.p.; pentru inculpatul R.D.A., pedeapsa de 8 ani închisoare pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de furt calificat prevăzută de art. 26 C.p. raportat la art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 1, lit. a, e și i, alin.4 C.p. cu aplicarea art. 74 lit. c , 76 lit. a C.p. și 37 lit. b C.p.; pentru inculpatul C.C.I., pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de furt calificat prevăzută și pedepsită de art. 26 raportat la art. 208 alin. 1 art. 209 alin. 1, lit. a, e și i, alin.4 C.p. cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. a și alin. 2 C.p.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 C.p. se vor aplica inculpaților pedepsele accesorii prev. de art. 64 alin. 1, lit. a teza a II-a și lit. b C.p.

În baza art. 88 Cod Penal se va deduce din durata pedepselor aplicate inculpaților reținerea și arestul preventiv al fiecăruia începând cu data de 08.01.2011 și până la zi.

Solicitarea procurorilor de aplicare a unei pedepse majorate, inculpatului B. cu păstrarea modului de executare, relevă caracterul inadecvat al unei asemenea sancțiuni, ce ar genera serioase rezerve în legătură cu posibilitățile reale a scopului preventiv și educativ prevăzut de lege, astfel că aceasta nu va putea fi admisă.

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței

judecătorești datorită asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, a pus în evidență caracterul just al sancțiunilor aplicate, dar mai ales al modalității de executare a acestora, de către Curtea de Apel, instanța acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpații B., G. și C. nu posedă antecedente penale, au manifestat parțială sinceritate și regret, sunt elemente tinere, necăsătoriți, fără copii minori, astfel că aplicarea unor pedepse exagerate, la prima încălcare a legii penale ar avea consecințe extrem de nefavorabile, greu de evaluat, față de circumstanțele reale ale faptelor și raportat la cele personale ale inculpaților.

În sfârșit, ținând seama și de intervalul de timp însumând 1 an și 2 luni de la comiterea faptei și până la soluționarea recursului, există suficiente temeiuri pentru a se considera că scopul pedepsei poate fi atins și în condițiile recunoașterii circumstanțelor atenuante, nefiind necesară majorarea cuantumului sancțiunii pentru inculpatul B..

Nu va putea fi onorată nici solicitarea procurorilor de aplicare față de inculpații recurenți a pedepselor complementare a interzicerii unor drepturi, întrucât conform art.76 alin.3 C.pen.”când există circumstanțe atenuante, pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru fapta săvârșită, poate fi înlăturată”.

Reinsertia socială reală și pozitivă a inculpaților nu va putea fi realizată decât prin executarea pedepselor într-un loc de detenție, fiind exclusă, față de gravitatea deosebită a faptelor și valoarea prejudiciului cauzat părții vătămate, suspendarea condiționată a sancțiunilor aplicate acestora conform art.81 C.pen.

Latura civilă a fost nelegal rezolvată de către instanța de fond:

Sușinerile părții vătămate S.C. în sensul că a cumpărat autoturismul BMW X6 la un târg public cu profil auto, din Piața Vitan din București, se coroborează cu declarațiile martorului S.D., care a asistat la tranzacție.

Buna credință a cumpărătorului în perfectarea convenției de vânzare-cumpărare este probată prin faptul că el a încheiat cu vânzătorul un contract pentru înstrăinarea unui autoturism folosit, iar apoi în schimbul remiterii prețului convenit, el a primit de la vânzător certificatul de înmatriculare și cartea de identitate a autovehiculului, factură și chitanță pentru suma plătită, precum și o cheie de contact, vânzătorul susținând că cea de a doua cheie a pierdut-o. De asemenea, partea vătămată a comparat seria de identificare a autoturismului înscrisă în acte cu cea poansonată pe șasiul caroseriei, constatând că acestea corespund, precum și numărul de înmatriculare. Toate aceste documente au fost de natură să-i creeze cumpărătorului convingerea că vânzarea-cumpărarea se realizează în condiții de legalitate, pierderea uneia dintre cheile de contact, nefiind un lucru neobișnuit. La dosar nu există dovezi în sensul că în momentul cumpărării autoturismului partea vătămată S.C. ar fi știut că acesta este furat și nu poate face obiectul unei asemenea tranzacții. În aceste condiții, buna lui credință nu poate fi înlăturată, iar potrivit art.1909 C.civ., vechea reglementare, „posesia de bună credință a unui bun îl apără pe posesor întocmai ca și pe proprietar”. Dată fiind buna credință a părții vătămate S. la achiziționarea autoturismului BMW X6, organele de urmărire penală prin ordonanța

din 14.02.2011 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Năsăud au stabilit obligația acestuia de a-l păstra în custodie și de a nu-l înstrăina până la finalizarea cauzei.

Raporturile dintre partea civilă SC R.G. SRL (deținătoarea legală a vehiculului BMW X6) și inculpați, în procesul de față, nu pot fi analizate, aceasta nici nu a fost introdusă în speță prin rechizitoriu, ele putând face obiectul unei acțiuni civile în despăgubiri, față de soluționarea prin prezenta decizie a laturii penale a cauzei, care a statuat vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii de furt calificat a autoturismului reclamat. Pentru aceleași argumente nu au fost onorate nici solicitările acestei părți civile privind obligarea inculpaților la plata sumei de 86.858 euro, reprezentând contravaloarea asigurării achitată de firmă pentru vehicul.

Având în vedere că repararea pagubei cauzată părții civile S. este posibilă prin restituirea în natură a bunului, acesta aflându-se în custodia victimei, Curtea va aprecia ca fondate recursurile atât a Parchetului de pe lângă Judecătoria Năsăud, cât și a părții vătămate conform art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen., va casa sentința judecătorească și va dispune restituirea în natură către partea civilă S.C. a autoturismului marca BMW X6 cu seria șasiu WBAFGxxxxxxxxxxx an de fabricație 2009, aflat în custodia sa, și va înlătura dispoziția de restituire a acestui autoturism către partea civilă SC R.G. SRL, **criteriul echității trebuind** a fi avut în vedere de către instanța de recurs, el presupunând existența unei corespondențe între prejudiciu și dimensiunea despăgubirii. (cauza Comingersoll c/a Portugaliei 2004).

De asemenea, este fondată și solicitarea părții civile de obligare în solidar a inculpaților la plata daunelor cauzate de imposibilitatea folosirii autoturismului sustras și a plății contravalorii motorinei achitate martorului B.C.C., care l-a transportat în cursul anului 2011, cu diferite ocazii, la mai multe târguri prin țară, pentru a-și vinde marfa (haine de piele și blană).

Așa fiind, în baza art.14, 346 C.proc.pen. rap. la art.998 C.civ., Curtea va obliga inculpații B.C.V., G.I.C., R.D.A., C.C.I. să-i plătească în solidar părții civile S.C. suma de 10.840 lei despăgubiri civile. (lipsa de uz a autovehiculului și contravaloarea motorinei achitată martorului B.).

În privința daunelor morale cerute, Curtea apreciază solicitarea ca nefondată, întrucât orice sustragere a unui bun material din patrimoniul persoanei fizice, implică o suferință a acesteia, inerentă dispariției lucrului, dar care nu dă dreptul unei reparații nepatrimoniale. Nu se poate susține că partea civilă ar fi un colecționar de obiecte de artă, iar colecțiile sustrase reprezintă valori spirituale superioare daunelor materiale, doar în aceste condiții lipsirea victimei de aceste lucruri ar reprezenta un prejudiciu moral, cauzat prin lezarea sentimentelor sale față de artă. Întrucât în speță, nu s-a dovedit cauzarea unui asemenea prejudiciu moral părții civile, Curtea va respinge cererea acesteia de obligare a inculpaților la plata daunelor morale în sumă de 10.000 lei.

Câtă vreme recursul părții civile S.C. a fost admis, Curtea va respinge solicitarea acestuia de obligare a inculpaților la plata cheltuielilor judiciare.

Cu privire la cererea Parchetului și a inculpatului G. de restituire în natură a autoturismului marca BMW 318 seria șasiu WBAVCxxxxxxxxxxx cu numărul de înmatriculare BC-27- MKW, Curtea reține că potrivit art.317 C.proc.pen., judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare al instanței, iar în caz de extindere a procesului penal și la fapta și persoana la care se referă extinderea.

Este de remarcat că prin dispozitivul rechizitoriului a fost introdusă ca parte civilă doar S.C., astfel că statuarea instanței în sensul atribuirii în natură a vehiculului de mai sus, numitului M.V.G., proprietar al autoturismului, persoană față de care nu s-a desfășurat procesul penal, apare ca nelegală. Corespunde realității că în cursul anului 2010, M.V.G. a cumpărat autoturismul BMW 318, ce a fost înmatriculat pe

numele fiului său M.V.G., deoarece dorea să i-l dea cadou. În luna decembrie 2010 M.V. a acceptat oferta de cumpărare a vehiculului din partea inculpatului G., ocazie cu care acesta i-a precizat că intenționează să revândă acel autoturism, astfel că va fi contactat de noul proprietar, pentru întocmirea formalităților de înmatriculare, pe numele celui din urmă.

Art.1252 C.civ., precizează că „vânzarea-cumpărarea este perfectă de îndată ce părțile s-au înțeles asupra lucrului și a prețului, chiar dacă bunul sau plata nu s-a realizat în momentul încheierii contractului”.

Așa fiind, în momentul în care M.V. a cumpărat autoturismul BMW 318, a devenit proprietar al acestuia, fiind fără relevanță împrejurarea că vehiculul a fost înmatriculat pe numele fiului său, calitate pe care și-a păstrat-o până în momentul în care cumpărătorul a convenit cu inculpatul G. să vândă și respectiv să cumpere autoturismul de mai sus.

Chiar dacă în cursul procesului prezent, inculpatul G. nu a făcut dovada contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu numitul M.V.G., în condițiile în care el deținea atât autoturismul cu cheia de contact cât și certificatul de înmatriculare și cartea de identitate a vehiculului, acestea atestă dreptul său de proprietate asupra autoturismului marca BMW 318 seria șasiu WBAVCxxxxxxxxxxxxx cu numărul de înmatriculare BC-27- MKW, prin raportare și la disp.art.10 alin.5 din OG 78/2000 privind omologarea și eliberarea cărții de identitate ce prevăd că „la înstrăinarea vehiculului ultimul proprietar al acestuia are obligația de a transmite dobânditorului cartea de identitate”.

Nu în ultimul rând, existența sau inexistența dreptului de proprietate al inculpatului G. asupra autoturismului de mai sus, nu a făcut obiectul laturii civile a prezentului proces penal, astfel că atribuind vehiculul numitului M.V.G. și recunoscând acestuia din urmă dreptul de proprietate asupra bunului, prima instanță a depășit limitele principiului disponibilității, aplicabil și cu ocazia judecării laturii civile a unei cauze penale, conferind un drept unei persoane care nici nu-l solicitase, și nici nu era parte în dosar.

Așa fiind, solicitările procurorului și ale inculpatului G. fiind întemeiate, recursurile vor fi admise conform art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen., și Curtea va dispune restituirea către inculpatul G.I.C. a autoturismului marca BMW 318 seria șasiu WBAVCxxxxxxxxxxxxx cu numărul de înmatriculare BC-27- MKW.

Va respinge totodată cererea părții civile S.C. de instituire a sechestrului asigurător asupra acestui autoturism, înlăturând atribuirea în natură a acestui vehicul către M.V.G., câtă vreme partea civilă S. și-a recuperat paguba, prin restituirea în natură a vehiculului, însușit pe nedrept de către inculpați.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței penale atacate. (Judecător Delia Purice)

Arestare preventivă. Probe și indicii temeinice. Reglementare în legislația internă și europeană

Dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen. ”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură

cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Astfel, în prima fază a detenției provizorii, existența motivelor plauzibile de a crede că inculpatul este autorul faptelor reprezintă un motiv suficient pentru o plasare în detenție, iar probele care ar putea da naștere unei bănuieli legitime nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 22 din 2 februarie 2012

Tribunalul Cluj prin încheierea penală nr.1/C din 5 ianuarie 2012, în temeiul art.149/1 alin.9 C.pr.pen., a admis propunerea formulată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și în consecință:

În temeiul art.149/1 alin.10, alin.11 C.pr.pen, raportat la art.148 alin.1 lit.f C.pr.pen., a dispus arestarea preventivă a inculpatului: **M.I.A., pentru o perioadă de 29 de zile, cu începere din data de 5 ianuarie 2012, până la data de 2 februarie 2012 inclusiv.**

În temeiul art.192 alin.3 C.pr.pen. cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea propunerii de arestare rămân în sarcina statului, din care suma de 100 lei reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu, s-au avansat din FMJLC în favoarea Baroului Cluj.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin sesizarea înregistrată sub numărul de mai sus, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj a propus instanței, în conformitate cu prevederile art.149¹ C.pr.pen., luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul **M.I.A.**, cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, prev. de art.174, art.175 alin.1 lit.c C.pen., pe o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 5 ianuarie 2012, arătând în motivare că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acestei măsuri procesuale preventive față de inculpat, iar arestarea lui este necesară pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal.

La data de 04.01.2012 inculpatul M.I.A. a fost reținut pe o durată de 24 de ore (până la data de 05.01.2012, ora 22,30) prin ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, cu nr.1, emisă în dosarul nr.15/P/2012, iar la data de 5 ianuarie 2012 a fost (din nou) audiat de procuror, în prezența apărătorului desemnat din oficiu, și a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva acestuia, pentru săvârșirea infracțiunii sus-menționate.

În sarcina inculpatului s-a reținut, în esență, că în noaptea de 3/4 ianuarie 2012, prin lovituri repetate cu unul sau mai multe corpuri dure (posibil de formă alungită) a agresat-o fizic pe numita M.L., soția lui, când amândoi erau în locuința comună, provocându-i astfel, cu intenție, în urma unui traumatism toracic cu fracturi costale multiple și rupturi pleuro-pulmonare, moartea.

Propunerea de arestare preventivă a fost motivată prin aceea că sunt întrunite cumulativ în cauză condițiile prevăzute de art.143 și art.148 lit.f C.pr.pen., respectiv acelea că există probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit infracțiunea

reținută în sarcina lui, pentru fapta comisă legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, iar lăsarea acestuia în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Instanța a constatat că, în cauză, sunt întrunite condițiile legale pentru luarea măsurii arestării preventive împotriva inculpatului M.I.A., având în vedere considerentele ce urmează a fi expuse mai jos:

Astfel, în primul rând, în cauză există indicii temeinice că inculpatul a săvârșit fapta reținută în sarcina lui, aceste indicii fiind relevate de procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit de către organele de urmărire penală, concluziile provizorii formulate de I.M.L. Cluj-Napoca, declarațiile martorelor R.E. și F.A., coroborate cu declarațiile contradictorii și nesincere date de inculpatul M.I.A..

Referitor la declarațiile date de inculpat, atât în fața procurorului, cât și cu ocazia soluționării propunerii de arestare preventivă, cu toate că acesta nu a recunoscut faptul că ar fi agresat-o vreodată pe soția sa și a susținut că nu știe cine a agresat-o în seara zilei de 3 ianuarie 2012 (deși numai ei doi se aflau la domiciliul conjugal, iar potrivit declarațiilor martorei F.A., vecina soților M., inculpatul o agresa frecvent pe soția sa, care obișnuia să consume băuturi alcoolice), este importantă de precizat atitudinea manifestată de inculpat cu ocazia audierii, atât în fața procurorului, cât și în fața judecătorului la momentul soluționării propunerii de arestare preventivă, atitudine de cinism, de nepăsare față de sănătatea, integritatea corporală și viața soției sale, în condițiile în care afirmă că a găsit-o pe soția sa mai mult moartă decât vie, respectiv în stare de ebrietate și semiconștientă, căzută în curtea casei, prezentând numeroase urme de lovituri pe tot corpul (grav vătămată și având răni care sângerau în mod vizibil), dar nu a chemat salvarea ori organele de poliție (și nici nu i-a acordat primul ajutor, exceptând faptul a spălat-o de noroi și sânge, dar lăsându-i în continuare rănilor să sângereze), deoarece „îi era rușine de vecini, de ceilalți consăteni și pentru a nu-și face familia de răs în sat”.

În al doilea rând, în ceea ce privește condițiile prevăzute la lit.f articolului 148 C.pr.pen., inculpatul este acuzat că a comis o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi, astfel încât cerința cuprinsă în teza I a textului de lege sus-menționat este îndeplinită. Referitor la probele din care rezultă pericolul social concret pe care l-ar reprezenta pentru ordinea publică lăsarea în libertate a inculpatului, acesta rezultă mai întâi din gravitatea deosebită a faptei imputate, din modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, din împrejurările în care a fost comisă (inculpatul aplicând-i soției sale, aflate sub influența băuturilor alcoolice, numeroase lovituri cu obiecte contondente, care i-au provocat un traumatism toracic cu fracturi costale multiple și rupturi pleuro-pulmonare, după carea întins-o în pat, deși se afla în stare de semiconștientă și avea răni deschise, fără a chema salvarea, manifestând o totală indiferență față de viața victimei), precum și din faptul că lăsarea în libertate a unei persoane care a comis o astfel de infracțiune, ce a ajuns la cunoștința opiniei publice producând un puternic impact negativ, ar crea o stare de insecuritate socială gravă și de neîncredere în organele abilitate ale statului în luarea de măsuri ferme împotriva celor care comit fapte penale cu un grad de pericol social foarte ridicat.

În consecință, apreciind că arestarea inculpatului este în mod evident necesară pentru buna desfășurare a urmăririi penale, în baza art.149/1, art.148 lit.f C.pr.pen. propunerea Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj a fost admisă, iar instanța a dispus arestarea preventivă a acestuia pe o durată de 29 de zile, începând cu data de 5 ianuarie 2012 și până la data 2 februarie 2012.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs inculpatul solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea încheierii și rejudecând cauza, a se respinge ca nefondată

propunerea procurorului de luare a măsurii arestării preventive, iar în subsidiar, luarea altei măsuri restrictive de libertate, aceea a obligării de a nu părăsi țara.

Criticile recurentului în esență au vizat încălcarea de către judecătorul fondului a prevederilor art.143 și 148 C.proc.pen.

În susținerea recursului inculpatul, prin avocat, a susținut că pericolul pentru ordinea publică nu este probat și nici motivat, raționamentul procurorului fiind eronat sub acest aspect, luarea măsurii arestării reprezentând o gravă încălcare a prezumției de nevinovăție.

În concret, inculpatul a susținut că nu este îndeplinită condiția prealabilă prevăzută de art.143 alin.1 C.proc.pen., respectiv nu există probe sau indicii temeinice că ar fi săvârșit vreo faptă penală.

Totodată, nu este îndeplinită nici condiția prevăzută de art.148 lit.f C.proc.pen., în sensul că nu există probe din care să rezulte că lăsarea sa în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În fine, inculpatul a criticat încheierea și cu referire la neanalizarea de către judecător, cu prioritate, a oportunității altei măsuri restrictive de libertate, ca o alternativă la arestare.

Examinând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Din dispozițiile Codului de procedură penală rezultă că pentru luarea măsurii arestării preventive, subsumat scopului acesteia, astfel cum el este determinat prin art.136 C.proc.pen., respectiv privind buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, trebuie îndeplinite cumulativ două condiții generale și anume: să existe probe sau indicii temeinice că învinuitul sau inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, potrivit art.143 C.proc.pen.; să existe unul din cazurile prevăzute de art.148 lit.a-f C.proc.pen.

Cu referire la termenul „indicii temeinice” legiuitorul a făcut o interpretare autentică prin art.68/1 C.proc.pen.

Din conținutul textelor menționate rezultă totodată că legiuitorul a avut în vedere două acte de dispoziție, distincte, respectiv unul privind luarea măsurii și altul privind alegerea acesteia.

Este de observat, sub un prim aspect, că deși este tot o activitate jurisdicțională, cea de soluționare a propunerii de arestare preventivă de către judecător în cursul urmăririi penale, nu privește elementele de fond ale raportului juridic de conflict, fiind așadar o procedură excepțională, determinată prin art.146 C.proc.pen., careia nu i se pot aplica dispozițiile generale privind judecata, prevăzute în partea specială a Codului de procedură penală.

Drept urmare, apărările de fond nu pot fi examinate în această procedură, ele nefăcând obiectul examinării instanței de control judiciar.

Din verificarea încheierii atacate, rezultă că prima instanță a examinat sesizarea parchetului și a constatat în mod întemeiat că sunt îndeplinite condițiile luării măsurii arestării preventive.

Astfel, recurentul este parte în procesul penal, față de acesta fiind pusă în mișcare acțiunea penală.

Cu privire la acest aspect, există indicii temeinice că a comis o faptă prevăzută de legea penală, judecătorul fondului statuând corect în această privință, prin încheierea atacată.

În acest sens, potrivit art.68/1 C.proc.pen. „sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau de urmărire penală a săvârșit fapta”.

Noțiunea de „probe sau indicii temeinice” din Codul de procedură penală este echivalentă celei de „motive verosimile” prevăzută de art.5 paragr.1 lit.c din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care impune ca o condiție prealabilă oricărei detenții preventive, reținerea unor motive reale, credibile de a bănuși că persoana care urmează a fi privată de libertate a săvârșit o infracțiune.

În ceea ce privește sensul sintagmei „motive verosimile” Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că aceasta presupune existența unor fapte sau informații de natură a convinge un observator obiectiv că persoana în cauză a comis o infracțiune, ceea ce trece drept plauzibil, depinzând de ansamblul circumstanțelor existente în cauza concretă și cunoscute la momentul arestării.

Curtea reține că în cauză există probe și indicii temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul M.I.A. este autorul infracțiunii de omor calificat, prev.de art.174, 175 lit.c C.pen. asupra soției sale M.L., constând în aceea că în noaptea de 3/4 ianuarie 2012, prin lovituri repetate cu unul sau mai multe corpuri dure, posibil de formă alungită, a agresat-o fizic pe aceasta, provocându-i, cu intenție în urma unui traumatism toracic, fracturi costale multiple și rupturi pleuro-pulmonare, iar în cele din urmă, moartea, fiind întrunite astfel cerințele art. 143 Cod procedură penală.

Teza finală a textului suscitată, prevede condiția existenței probelor sau indicilor temeinice, că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, proba fiind privită ca „un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”.

Pentru a dispune arestarea unei persoane, organul judiciar este obligat să ofere un set minim de fapte și informații care să convingă un observator obiectiv (judecător) cu privire la existența indicilor temeinice că s-a săvârșit o infracțiune. Acest aspect nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării (cauzele Brogan și Murray c/a Regatului Unit).

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpatul M.I.A. a infracțiunii pentru care este cercetat. Se cunoaște că, proclamând dreptul la libertate, scopul textelor din Codul de procedură penală român cât și cel al art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului este asigurarea că nici o persoană nu va fi lipsită de libertatea sa în mod arbitrar. (cauza Amuur c/a Franței).

Protejarea libertății individuale împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților nu trebuie să stânjenească însă eforturile organelor judiciare în administrarea probelor, desfășurarea procesului în bune condiții.

Instanța europeană a afirmat adeseori în jurisprudența sa că orice privare de libertate trebuie să fie făcută în conformitate cu normele de fond și de procedură prevăzute de legislația națională, dar în același timp, trebuie să respecte scopul esențial al art.5: protejarea individului împotriva arbitrariului autorităților statale (C.Bârsan, Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole, vol.I Drepturi și Libertăți, București 2005).

Indiciul este un element care poate indica sau poate fi revelator asupra unui fapt sau asupra vinovăției celui care l-a comis. El conține o știință sau o cunoaștere certă și directă asupra unui fapt, circumstanțe, situații, iar prin informația și revelația

produsă de această știință dă o probă indirectă cu privire la existența infracțiunii și a vinovăției – proba indicială.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Solicitarea parchetului de a se lua împotriva inculpatului M.I.A. măsura arestării preventive, este justificată prin prisma art.148 lit.f C.proc.pen.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indicțiilor temeinice atunci când din datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

În consecință, dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen. ”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde în mod motivat, ce trebuie justificat, analizat, presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Raționamentul procurorului trebuie, în acest sens, să fie satisfăcător, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară, iar lipsa unor elemente reale, raționale, cât de cât convingătoare, face ca măsura de arestare preventivă să fie ilegală.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, la art.5, posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente „atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune”. **În spiritul Convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă.** De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale ar fi contrare prevederilor constituționale și celor corespunzătoare privitoare la prezumția de nevinovăție, cuprinse în pactele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului.

Art.23 din Constituția României, republicată, prevede că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, iar reținerea sau arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Raportând dispozițiile legale la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea constată că acestea transpun întocmai în dreptul intern prevederile art.5 paragraf 1 lit.c din Convenție, potrivit cărora o persoană poate fi lipsită de libertatea sa dacă a fost arestată sau reținută, în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, sau când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a o împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

Probele și indiciile temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul M.I.A. a comis infracțiunea de omor calificat sunt următoarele: procesul verbal de cercetare a locului faptei, declarațiile martorilor R.E., F.A., M.A., M.M., A.G., P.A., C.A., A.R.I., T.M., declarația martorei R.E. din 9 ianuarie 2012 care se coroborează cu concluziile provizorii ale raportului de constatare medico-legală a IML Cluj vizând

victima și cu declarațiile contradictorii și nesincere ale inculpatului și cu conținutul planșelor fotografice din dosarul de u.p. Astfel, în declarația de la f.27 u.p., F.A. învederează că „M.L. venea la mine acasă deseori, fiind câteodată sub influența băuturilor alcoolice. În noaptea de Revelion, L. a venit la noi unde a stat până dimineața, iar pe parcursul nopții a plâns și era speriată că vine soțul ei să o bată”. În același sens declară și martora R.E. la 9 ianuarie 2012 arătând că „inculpatul a început să o înjure din nou pe victimă, a căutat-o cu lanterna, a găsit-o în șură, iar eu am auzit țipetele L. care spunea „mânțe-te rușinea că iar mă bați”.

De asemenea, martora A.R.I. în faza de u.p. învederează că „am auzit de la U.P.-elevă la Liceul (...), prietenă cu fiica inculpatului M.M. și consăteană cu aceasta, că în seara de 3 ianuarie 2012 după plecarea musafirilor, soții M. s-au certat, ajungând ca el să o bată pe ea, mai întâi în casă, apoi afară, iar după ce a agresat-o, a lăsat-o afară și el s-a întors în locuință, închizând ușa cu cheia”.

În speță, în mod judicios judecătorul sesizării parchetului a stabilit că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni, în raport de declarațiile din dosarul de urmărire penală, raportul de constatare medico-legală al victimei și planșele fotografice atașate.

În consecință, sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 143 Cod procedură penală dar și cele prevăzute de art. 5 pct.1 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în sensul existenței acelor motive verosimile de a bănuși că inculpatul a comis o infracțiune, care în jurisprudența CEDO (cazul Fox, Campbell și Hartley versus U.K.) au fost definite ca acele fapte și informații care ar indica unui observator obiectiv că persoana respectivă ar fi putut săvârși infracțiunea, iar această analiză trebuie făcută în raport cu toate circumstanțele cauzei.

În cauza McKay contra Regatului Unit din 3 octombrie 2006 CEDO a arătat că în prima fază a detenției provizorii, existența motivelor plauzibile de a crede că inculpatul este autorul faptelor reprezintă un motiv suficient pentru o plasare în detenție.

Probele care ar putea da naștere unei bănușeli legitime nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare, a învederat Curtea Europeană în cauza O'Hara contra Regatului Unit din 16 noiembrie 2001.

Cu prilejul audierii sale de către judecător, inculpatul M.I.A. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de omor calificat asupra soției sale, arătând că niciodată nu a agresat-o, între ei existând doar certuri generate de consumul excesiv de alcool al victimei. Învederează că nu a anunțat poliția și salvarea în momentul când a găsit-o cu acele grave leziuni pe victimă, întrucât aceasta nu a fost de acord, iar pe de altă parte a încercat un sentiment de jenă și rușine față de consătenii săi raportat la conduita victimei.

Împrejurarea că inculpatul nu-și asumă recunoașterea infracțiunii pentru care este cercetat **reprezintă o prezumție legală**, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin admiterea propunerii parchetului vizând luarea măsurii arestării preventive, nu s-ar înlătura această prezumție, ci doar s-ar verifica condițiile limitative prevăzute de art.148 și următoarele din Codul de procedură penală, în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.148 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.148 lit. f C.proc.pen.

Sub aspectul condițiilor de admisibilitate a propunerii de arestare preventivă, se observă că măsura restrictivă de libertate poate fi luată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe certe că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție Curtea o apreciază ca îndeplinită, întrucât infracțiunea de omor calificat prevăzută de art.174 și 175 lit.c C.pen., se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

În speța de față există bănuiele rezonabile că fapta pentru care este cercetat inculpatul M., constituia infracțiune la momentul în care s-a produs și al efectuării urmăririi penale (cauza Wloch contra Poloniei din 19 octombrie 2000).

Prin încheierea atacată, în mod judicios Tribunalul Cluj a apreciat asupra îndeplinirii condiției pericolului concret pentru ordinea publică.

Desigur, în mod firesc, instanța de fond a avut în vedere gravitatea infracțiunii, rezonanța socială a unei asemenea fapte îndreptate împotriva vieții precum și reacția publicului față de comiterea acestora, care justifică detenția înainte de judecată, cel puțin pentru un timp.

Instanța de recurs reține că în Hotărârea nr.42250 din 1.07.2008 „Calmanovici c/a României, Curtea Europeană, între altele, a indicat ca motiv fundamental care ar permite arestarea provizorie a unei persoane bănuite de săvârșirea unei infracțiuni, pericolul de tulburare a liniștii publice, apreciindu-se în sensul stabilit de Tribunal și însușit de Curtea de Apel.

Obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de CEDO în interpretarea art. 5 paragraf 3 din CEDO. De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului pentru ordinea publică, pentru crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la fapte, adică natura și gravitatea infracțiunilor comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acestora, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșită de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea măsurii arestării preventive. O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și omorul calificat, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorilor constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive.

În cauza Jose Gomes Pires Coelho contra Spaniei din 28 martie 2006 Curtea Europeană a arătat că pericolul pentru ordinea publică se poate aprecia și în raport de alte circumstanțe, cum ar fi de pildă caracterul celui vizat, moralitatea, domiciliul,

profesia, legăturile familiale, aspecte care pot să confirme existența riscului de perturbare a anchetei sau să îl facă atât de redus încât să nu justifice detenția.

Dincolo de respectul de care s-a bucurat inculpatul M. în societate până în prezent, aspect demonstrat de încadrarea sa într-o muncă utilă, de împrejurarea că este căsătorit, în vârstă de 48 de ani, având în întreținere doi copii, de lipsa antecedentelor penale, Curtea apreciază că presupusa atitudine adoptată de inculpat, și descrisă în considerentele încheierii denotă un caracter și o moralitate îndoielnice, în măsură să confirme pericolul periclitării anchetei și a ordinii publice prin lăsarea în libertate **la acest moment procesual**.

Tot în privința pericolului concret pentru ordinea publică, trebuie precizat că în dreptul național sunt prevăzute pedepse de peste 10 ani închisoare pentru infracțiunea de care este acuzat inculpatul, deci, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice, faptele de natura celor reținute în sarcina inculpatului, sunt considerate că suscită o tulburare a societății, așa încât se justifică o detenție preventivă.

Aceste împrejurări sunt apreciate de către Curte ca fiind de natură a tulbura opinia publică și de a-i afecta grav încrederea într-un sistem real de valori, generând atitudini de neîncredere la adresa organelor statului chemate să protejeze ordinea socială, fiind întrunite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și impunându-se luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul M.I.A..

S-a susținut de către apărătorul inculpatului că acestuia i-a fost încălcat dreptul la apărare în faza de urmărire penală, întrucât procurorul i-a desemnat un apărător din oficiu deși clientul său solicitase dreptul de a-și angaja un avocat ales, nu i-a fost permisă legătura cu fiicele sale și nici să utilizeze telefonul mobil, ceea ce lovește de nulitate absolută încheierea pronunțată.

Din verificarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată că aceste aspecte nu sunt menționate în declarațiile inculpatului din faza de urmărire penală și nici nu au fost relevate în fața judecătorului fondului, fiind invocate direct în calea de atac a recursului.

În conformitate cu practica judiciară constantă în materie, curtea reține că **„dacă în cursul urmăririi penale se comite vreo încălcare a dispozițiilor procedurale sancționabilă cu nulitatea relativă, iar inculpatul sau apărătorul său iau cunoștință de aceasta (prin încălcare înțelegându-se fie aplicarea greșită a legii de procedură, fie o neaplicare) – cazul în speță – nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală neregularitatea procedurală observată și nu au cerut la momentul respectiv, aplicarea legii în mod corect”**.

Această neaplicare a dispozițiilor procesuale nu a fost invocată de apărătorul inculpatului nici în fața procurorului și nici măcar în fața instanței de fond cu ocazia audierii acestuia, când s-a dispus arestarea preventivă, deși avocatul fusese prezent. Așa fiind, nu există nicio încălcare a dreptului la apărare al inculpatului, acesta putând să-și propună probe în apărare atât în faza de urmărire penală cât și ulterior în fața instanței de judecată, care vor fi administrate la solicitarea acestuia.

Curtea nu apreciază ca oportună luarea la acest moment procesual a altei măsuri preventive, mai puțin restrictive de libertate, în mod alternativ, cele prevăzute de art. 145 și art. 145¹ Cod procedură penală întrucât în cauză urmează a fi efectuate investigații complexe pentru verificarea tuturor condițiilor în care a fost săvârșită pretinsa infracțiune de omor calificat.

Curtea consideră că în baza art. 136 Cod procedură penală, pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru o bună

administrare a justiției, pentru a se împiedica sustragerea inculpatului de la urmărire penală, este oportună la acest moment procesual măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute ca atare de către instanță.

Lăsarea în libertate a inculpatului ar potența starea de neîncredere a opiniei publice, cu privire la modul în care organele judiciare aplică legea și protejează respectarea valorilor sociale care reglementează buna și corecta desfășurare a actului de justiție.

Curtea concluzionează că datele reliefate probează că, lăsarea în libertate a inculpatului M.I.A. prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, constatându-se îndeplinite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și apreciindu-se că se impune luarea măsurii arestării preventive față de susnumit, existând un interes în protejarea opiniei publice de riscul lăsării în libertate a recurentului, aplicarea altor măsuri nefiind suficientă.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat recursul inculpatului în baza art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen., deoarece prin încheierea atacată tribunalul a făcut o corectă aplicare a legii, corespunzător condițiilor concrete și particularitățilorcauzei, criticile formulate de inculpat constatându-se a fi neîntemeiate. (Judecător Delia Purice)

Judecată în prima instanță cu aplicarea art. 320¹ C.pr.pen. Contestare, în apel, a cuantumului sumelor dobândite în urma valorificării drogurilor și supuse confiscării de către prima instanță. Efecte. Neagravarea situației în propria cale de atac. *In dubio pro reo*

*Legea nu cere ca prin declarația dată, inculpatul să recunoască și pretențiile civile eventual formulate în cauză, ba, dimpotrivă, art.320/1 alin.5 C.proc.pen., prevede posibilitatea de a disjunge soluționarea acțiunii civile atunci când se impune administrarea de probe în dovedirea acesteia, **probe care sunt necesare exclusiv în situația unei nerecunoașteri a pretențiilor civile ori a unei recunoașteri parțiale** a acestora de către inculpat,(situație în speța de față).*

Raportat la împrejurarea că apărătorul inculpatului nu a solicitat disjungerea laturii civile, pentru administrarea de probe sub aspectul dovedirii în concret a sumelor obținute de inculpat în urma valorificării drogurilor, opțiunea pentru soluționarea cauzei în regimul reglementat de art. 320¹ C.proc.pen. impune ca aceasta să aibă loc exclusiv, pe baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală, atât sub aspect penal, cât și civil.

O disjungere a laturii civile în faza procesuală a apelului nu este posibilă întrucât s-ar crea inculpatului o situație mai grea, în propria cale de atac, fiind lipsit totodată de un dublu grad de jurisdicție.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 63/A din 29 martie 2012

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.443/D din 15.11.2011, a condamnat pe inculpatul **M.R.G.**, în baza art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.d C.pen., art.320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc, la pedeapsa de:1(un) an și 10 (zece) luni închisoare.

În baza art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.e C.pen., art.320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de:-2 (două) luni închisoare.

În baza art.33 lit.a C.pen., constată că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen., contopește pedepsele stabilite pentru acestea și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de:-1 (un) an și 10 (zece) luni închisoare.

S-a făcut aplic. art.71, 64 lit.a teza a II-a C.pen.

În temeiul art.81 C.pen.,s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare de 3 ani și 10 luni, prev. de art.82 C.pen.

Potrivit art.359 C.pr.pen.,s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei, prev. de art.83 C.pen.

S-a făcut aplic. art.71 alin.5 C.pen.

A fost condamnat inculpatul **C.B.:**

În baza art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.d C.pen., art.320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc, la pedeapsa de:1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

În baza art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.e C.pen., art. 320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de: 2(două) luni închisoare.

În baza art.33 lit.a C.pen., s-a constatat că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen., contopește pedepsele stabilite pentru acestea și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de:1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

S-a făcut aplic. art.71, 64 lit.a teza a II-a C.pen.

În temeiul art.81 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare 3 ani și 4 luni, prev. de art.82 C.pen.

Potrivit art.359 C.pr.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei prev. de art.83 C.pen.

S-a făcut aplic. art.71 alin.5 C.pen.

A fost condamnat inculpatul **P.A.:**

În baza art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.d C.pen, art. 320/1 C.pr.pen., art.14 lit.c din Legea nr.143/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc, la pedeapsa de:1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

În baza art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.e C.pen., art. 320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de: 2 (două) luni închisoare.

În baza art.33 lit.a C.pen., s-a constatat că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen., contopește pedepsele stabilite pentru acestea și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de:1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

S-a făcut aplic. art.71, 64 lit.a teza a II-a C.pen.

În temeiul art.81 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare de 3 ani și 4 luni, prev. de art.82 C.pen.

Potrivit art.359 C.pr.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei, prev. de art.83 C.pen.

S-a făcut aplic. art.71 alin.5 C.pen.

În baza art.350 al.3 lit.b C.pr.pen., s-a revocat măsura arestării preventive luată față de inculpații M.R.G., C.B. și P.A. și dispune punerea deîndată în libertate a acestora, dacă nu sunt arestați în altă cauză.

În baza art.88 C.pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată fiecărui inculpat timpul detenției preventive începând cu data de 19.09.2011 și până la zi.

În temeiul art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000, s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul M.R.G. a cantității de 206,3 grame rezină de cannabis (cantități rămase în urma analizelor de laborator); de la inculpatul C.B. a cantității de 16,4 grame rezină de cannabis (cantitate rămasă în urma analizelor de laborator), de la inculpatul P.A. a cantității de 28,7 grame rezină de cannabis (cantitate rămasă în urma analizelor de laborator), iar în temeiul art.18 alin.1 din aceeași lege dispune distrugerea drogurilor confiscate.

În baza art.17 alin.2 din Legea nr.143/2000, s-a dispus confiscarea specială de la inculpați, în favoarea statului, a sumelor de bani dobândite prin valorificarea drogurilor de risc, după cum urmează: 12.500 lei de la inculpatul M.R.G.; 4.550 lei de la inculpatul C.B.; 3.750 lei de la inculpatul P.A..

În baza art.118 lit.b C.pen., s-a dispus confiscarea specială de la inculpații C.B. și P.A. a cântarelor electronice ridicate cu ocazia efectuării perchezițiilor domiciliare, folosite la săvârșirea infracțiunilor.

În baza art.357 al.2 lit.c C.pr.pen. rap. la art. 163 și urm. C.pr.pen., s-a dispus menținerea sechestrelor asiguratorii dispuse prin ordonanțele 188D//P/2011 a DIICOT- Serv. Teritorial Cluj din data de 06.10.2011 asupra sumelor de 9.700 lei aparținând inculpatului M.R.G. și respectiv 3.667 lei aparținând inculpatului P.A.

În baza art.191 C.pr.pen., au fost obligați inculpații M.R.G. și C.B. la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de câte 2.400 lei, fiecare, iar pe inculpatul P.A. la suma de 2.600 lei.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul M.R.G..

Prin motivele scrise și orale Parchetul a solicitat admiterea căii de atac promovate, majorarea sancțiunilor ca efect al înlăturării circumstanțelor atenuante și în principal schimbarea modalității de executare a pedepselor rezultante pentru inculpații M.R.G., C.B., P.A. în sensul dispunerii privării de libertate a acestora, iar în subsidiar, majorarea cuantumului sancțiunilor aplicate aceluiași inculpați, ca efect al înlăturării circumstanțelor atenuante eronat reținute în favoarea lor, cu aplicarea dispozițiilor art.86/1 și următoarele C.pen.privind suspendarea executării sub supraveghere. Solicită înăsprirea sancțiunilor întrucât susține că nu se impune a fi reținute în favoarea inculpaților circumstanțele atenuante prev.de art.74 C.pen., având în vedere complexitatea cauzei, numărul mare al actelor materiale comise, încercarea de a atrage un număr ridicat de persoane în activitatea infracțională, împrejurarea că inculpatul M.R. nu este la prima confruntare cu legea penală, apreciind că pedepsele aplicate, cu suspendarea condiționată, nu contribuie la reeducarea inculpaților.

Prin apelul său, inculpatul M.R.G. a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului doar sub aspectul laturii civile a cauzei, în sensul că potrivit art.17 alin.2 din Legea 143/2000 suma de bani ce trebuia confiscată de la el era de 2.952,5 lei și nu de 12.500 lei, cum eronat a reținut prima instanță.

Apărătorul inculpatului M.R. solicită să se dispună reducerea sumei de bani reținută ca fiind dobândită prin valorificarea drogurilor de risc și confiscată în temeiul art.17 alin.2 din Legea 143/2000, de la 12500 lei la 2952,5 lei. Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare al instanței, solicitând ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale. Prin sentința instanței de fond s-a dispus confiscarea sumei de 12.500 lei de la inculpat, aceasta fiind nejustificată și nesusținută de starea de fapt reținută în rechizitoriu și de probatoriul administrat în cauză. Quantumul sumei putea fi cu ușurință determinat printr-un calcul matematic, deoarece în rechizitoriu este descrisă detaliat activitatea inculpaților, prin raportare la fiecare cumpărător în parte, cu precizarea cantității de droguri vândută și a sumei de bani obținute. Probele dosarului atestă că M.R. a pus în vânzare între 119 g și 143,8 g de rezină de cannabis, obținând în urma valorificării o sumă cuprinsă între 2952,5 lei și 3615 lei. În virtutea principiului in dubio pro reo, având în vedere că nu se cunoaște cantitatea exactă de droguri comercializată de inculpat și valoarea astfel obținută, suma care poate fi confiscată în temeiul art.17 alin.2 din Legea 143/2000 este cea minimă, de 2952,5 lei, orice îndoială fiind în favoarea inculpatului.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul Parchetului:

Tribunalul Cluj a pronunțat soluția atacată cu apel în temeiul art.320/1 C.proc.pen., în baza recunoașterii vinovăției de către cei trei inculpați și a doleanței acestora de a se judeca procesul în baza probelor administrate de către procuror, în faza de urmărire penală.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepselor, în speță, trebuie efectuată o justă adecvare causală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpaților M.R.G., C.B. și P.A. care au avut o atitudine sinceră cu privire la faptele

comise, nu posedă antecedente penale, cu excepția inculpatului M., așa cum rezultă din fișele de cazier, au colaborat cu organele judiciare.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și faptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a faptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și faptuitorilor.

În cauză, Tribunalul Cluj printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.74 lit.a și c C.pen., i-a condamnat pe inculpați la pedepse care se situează sub minimul special prevăzut de lege, sancțiuni apreciate de către instanța de apel ca adecvate pericolului social concret al faptelor și faptuitorilor. De asemenea, s-a dat eficiență și solicitării inculpaților de a se judeca procesul conform art.320/1 C.proc.pen., exclusiv în baza probelor strânse în cursul urmăririi penale, beneficiind în acest context de reducerea cu o treime a limitelor sancțiunilor prevăzute de lege.

Aplicarea unor pedepse în regim de detenție pentru inculpații M.R.G., C.B. și P.A., sau înlăturarea circumstanțelor atenuante recunoscute în favoarea lor de către prima instanță, operațiune ce ar determina sancțiuni mai aspre, relevă caracterul inadecvat al acestora, ce ar genera serioase rezerve în legătură cu posibilitățile reale a scopului preventiv și educativ prevăzut de lege.

Examinarea probelor administrate în faza de urmărire penală, confirmă justetea concluziei instanței de fond relativ la existența infracțiunilor de trafic de droguri de risc și deținerea lor pentru consum propriu, a contextului în care faptele au fost comise, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării drogurilor.

În egală măsură însă, analiza actelor și lucrărilor dosarului relevă o suită întregă de alte aspecte a căror justă cuantificare, este în măsură să orienteze instanța de apel în menținerea unei modalități de executare a pedepselor neprivative de libertate față de inculpați, aceea a suspendării executării sancțiunii conform art.81 C.pen.

Astfel, în privința inculpatului M.R.G. nu se poate ignora că acesta în vârstă de 33 de ani la data comiterii infracțiunilor, este încadrat în muncă în străinătate, conform actului atașat, este căsătorit, conform actului depus la dosar, are în întreținere un copil minor, familia sa aflându-se în Spania. Corespunde realității că prin sentința penală 764/1998 a Judecătorei Cluj-Napoca, a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani și 10 luni închisoare, dar a fost reabilitat de sub efectele acesteia, așa cum rezultă din fișa de cazier atașată dosarului, în prezent figurând, ca lipsit de antecedente penale.

La fila 41 dos.Curte, s-a depus o caracterizare extrajudiciară a inculpatului M.R.G., din partea Parohiei Apahida, “care atestă că acesta este o persoană cu reale aptitudini de receptare și înțelegere a noului, un tânăr respectuos cu cei din jurul său, o fire modestă, un bun credincios, responsabil și altruist”. De asemenea, în favoarea inculpatului M., s-a depus o recomandare din partea Primăriei comunei Apahida, care îl descrie “ca pe o persoană cu un comportament civilizată, care nu a fost sancționat contravențional, pentru niciun fel de fapte de natură a conturba ordinea și liniștea publică”.

În privința tuturor inculpaților, prima instanță a reținut circumstanțele atenuante vizate de art.74 lit.a și c C.pen.constând în aceea că au avut o conduită corespunzătoare înainte de săvârșirea prezentelor infracțiuni, fiind lipsiți de antecedente penale, iar pe de altă parte, în cursul procesului penal, au dat dovadă de sinceritate și regret, condiții în care s-a dat eficiență prevederilor art.74 C.pen., conform art.76 C.pen.

În privința inculpatului C.B., Curtea reține că acesta este în vârstă de 29 de ani, nu posedă antecedente penale, iar din caracterizările depuse la dosar, extrajudiciar, de către locatarii din blocul în care locuiește, rezultă că acesta „nu a avut probleme cu autoritățile, este harnic, liniștit, pasionat de sport și a fost implicat în mod direct în realizarea lucrărilor de reabilitare termică a imobilului în care domiciliază”. La fila 10 din dosarul tribunalului, numitul P.F. atestă că inculpatul C.B. a desfășurat activitate în construcții și în domeniul amenajărilor interioare, fiind bine caracterizat de către cei care au intrat în contact cu el”. De asemenea, la f.12 dos.tribunal, este atașat un certificat de merit în serviciul militar, din care rezultă că inculpatul C.B. la 17 iunie 2004 a obținut rezultate foarte bune în procesul de instrucție, având o conduită exemplară pe timpul stagiului militar.

La dozarea și individualizarea pedepselor cât și a modalității de executare a acestora, instanțele trebuie să țină seama de cantitățile de droguri traficate, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării acestora, perioada de timp în care s-a derulat activitatea infracțională, caracterul continuat sau nu, al infracțiunii.

Probele dosarului relevă că inculpatul M.R.G. a vândut consumatorilor o cantitate de 500 gr.rezină de cannabis. Activitatea infracțională a fost derulată pe o perioadă de 9 luni din ianuarie până în septembrie 2011, ceea ce a imprimat faptei caracterul continuat.

Probele dosarului nu evidențiază că inculpații s-au ocupat în mod organizat, vreme îndelungată de săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri, ele atestând din contră, că faptele din prezenta cauză au un caracter accidental, ținând de anturajul negativ al inculpaților, de vârsta tânără a acestora, ce demonstrează lipsa experienței de viață și nereprezentarea consecințelor nocive ce pot surveni pentru viața și libertatea lor, în cazul antrenării acestora în asemenea grupuri infracționale.

În privința inculpatului C.B., Tribunalul Cluj a reținut ca fiind incidente circumstanțele atenuante vizate de art.74 lit.a și c C.pen., constând în împrejurarea că nici acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, iar în fața instanței de fond a

dorit să beneficieze de prevederile art.320/1 C.proc.pen., judecata efectuându-se în baza probelor administrate de procuror în faza de urmărire penală.

În sarcina inculpatului C. se reține că a comercializat cantitatea de 190 gr.rezină de cannabis. Activitatea infracțională s-a derulat pe o perioadă de 9 luni din ianuarie-septembrie 2011.

Referitor la inculpatul P.A., Curtea reține că este în vârstă de 34 ani, nu posedă antecedente penale, a avut o atitudine sinceră și de cooperare cu organele judiciare, optând totodată pentru soluționarea cauzei în baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală.

Activitatea infracțională a inculpatului a vizat o durată de 9 luni, derulată din ianuarie-septembrie 2011 și a avut ca obiect înstrăinarea unei cantități reduse, de 150 gr.rezină de cannabis.

Curtea reține în favoarea tuturor inculpaților semnificația conținutului circumstanțelor judiciare atenuante prevăzute în art.74 alin.1 lit.a și c C.pen. apreciind just că acestea își găseau aplicabilitatea, în raport cu persoana lor, deoarece ei au avut o conduită bună anterior faptelor din prezentul dosar, nu posedă antecedente penale, - (cu excepția inculpatului M. care în anul 1998 a suferit o condamnare la pedeapsa cu închisoarea, dar în privința căreia a intervenit reabilitarea), - împrejurare ce constituie o stare de normalitate de altfel, dar în același timp au demonstrat și o atitudine corectă față de familie și întreg contextul relațiilor sociale, în fapt inculpații nemaifiind implicați până în prezent în infracțiuni de acest gen, evenimentele din prezentul dosar având un caracter izolat.

Infracțiunile de trafic de droguri de risc și deținerea de asemenea substanțe pentru consum propriu, au fost comise pe o perioadă de 9 luni, având un caracter continuat.

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datoria asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul just al sancțiunilor aplicate dar mai ales al modalității de executare a acestora, Tribunalul acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpații M.R.G., C.B. și P.A. nu posedă antecedente penale, au manifestat deplină sinceritate, inculpații M. și C. sunt încadrați în muncă și pozitiv caracterizați de persoanele cu care au intrat în interacțiune, astfel că privarea lor de libertate, ar avea consecințe extrem de nefavorabile, greu de evaluat, față de circumstanțele reale ale faptelor și raportat la cele personale ale inculpaților.

În sfârșit, ținând seama și de intervalul de timp însumând 8 luni de la comiterea faptelor și până la soluționarea apelului, există suficiente temeieri pentru a se considera că scopul pedepselor poate fi atins și în condițiile suspendării executării acestora, nefiind necesară privarea de libertate a celor trei inculpați sau majorarea sancțiunilor și înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute în favoarea acestora și de către prima instanță.

Pentru motivele ce preced, apelul Parchetului apare ca nefondat, urmând a se respinge în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la apelul inculpatului M.R.G.:

Potrivit art.320/1 C.proc.pen., judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare al instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere, pe care le poate administra la acest termen de judecată.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că la termenul de judecată din 10 noiembrie 2011, la Tribunalul Cluj, cei trei inculpați au solicitat soluționarea cauzei în baza art.320/1 C.proc.pen., respectiv în baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală.

Din încheierea de amânare a pronunțării de la aceeași dată, rezultă că apărătorul ales al inculpatului M.R.G. a contestat cuantumul sumei dobândită în urma valorificării drogurilor, propusă spre confiscare de către procurorii DIICOT, Tribunalul Cluj însă neoptând pentru disjungerea laturii civile, în vederea administrării de probe, în fața instanței, sub acest aspect.

Având în vedere cele susținute de avocatul ales al inculpatului M., Tribunalul Cluj trebuia să aibă în vedere la admisibilitatea cererii de soluționare a cauzei în temeiul art.320/1 C.proc.pen., ca recunoașterea faptelor să fie totală, atât sub aspect penal, cât și sub aspect civil.

Legea nu cere ca prin declarația dată, inculpatul să recunoască și pretențiile civile eventual formulate în cauză, ba, dimpotrivă, art.320/1 alin.5 C.proc.pen., prevede posibilitatea de a disjunge soluționarea acțiunii civile atunci când se impune administrarea de probe în dovedirea acesteia, **probe care sunt necesare exclusiv în situația unei nerecunoașteri** a pretențiilor civile **ori a unei recunoașteri parțiale** a acestora de către inculpat, (situație în speța de față).

Față de împrejurarea că prima instanță, nu a disjuns soluționarea laturii civile a dosarului, în vederea administrării de probe cu privire la sumele de bani dobândite de apelant în urma valorificării drogurilor, optând pentru judecarea concomitentă a celei penale și a celei civile, în apel, nu se poate da curs celor susținute de inculpat, deoarece și Curtea apreciază că acesta, prevalându-se de disp.art.320/1 C.proc.pen., a achiesat la probele strânse de procuror în faza de urmărire penală, dorind ca instrumentarea speței să se efectueze exclusiv în baza acelor dovezi, din prima fază a procesului penal.

O disjungere a laturii civile în această fază procesuală, nu este posibilă, întrucât s-ar crea inculpatului o situație mai grea, în propria cale de atac, fiind lipsit totodată de un dublu grad de jurisdicție. Pe de altă parte, o asemenea soluție nu se impune, deoarece așa cum se indică și în rechizitoriul Parchetului „la stabilirea sumei de 12.500 lei obținută de inculpatul M.R.G., în urma comercializării drogurilor de risc, s-a avut în vedere că acesta a vândut cantitatea de aproximativ 500 gr. cu suma de 25 lei/gr. Suma stabilită în această modalitate este cea minimă, ce se putea realiza, având în vedere că nu s-a putut dovedi cantitatea exactă de droguri, comercializată de inculpat, astfel că la calculul acesteia s-a reținut principiul „in dubio pro reo”.

În sinteză, raportat la împrejurarea că apărătorul inculpatului nu a solicitat disjungerea laturii civile, pentru administrarea de probe sub aspectul dovedirii în concret a banilor obținuți de inculpat în urma valorificării drogurilor, opțiunea pentru soluționarea cauzei în regimul reglementat de art. 320/1 C.proc.pen., impune ca aceasta să aibă loc exclusiv, pe baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală, atât sub aspect penal, cât și civil.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpat, în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

